ଜନ ସାହିତ୍ୟ

୮ମ ଭାଗ : ପ୍ରଥମ ସଂଖ୍ୟା
ରଜ-ବିଶେଷାଙ୍କ : ୧୯୬୨
୭୫ ନୂଆପଇସା

ରଜ-ପର୍ବ

ଓଡ଼ିଶାର ପୁରପଲ୍ଲୀ ଓ ସହର ନଗରରେ ପାଳିତ ହେଉଥିବା ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରଜପର୍ବହିଁ ପ୍ରଧାନ । ଅନ୍ୟ ଉତ୍ସବ ଓ ପର୍ବପର୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକ ଠାରୁ ଏହାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଅଛି । ଭାରତର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳର ପର୍ବ ପର୍ବାଣୀର ମୂଳଭିତ୍ତି ଦେବାଦେବୀଙ୍କ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରିଥିଲେହେଁ ଓଡ଼ିଆର ଏଇ ଜାତୀୟ ପର୍ବଟି ସେ ସବୁ ଦିଗରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଓଡ଼ିଆ ସାଂସ୍କୃତିକ ଜୀବନର ପୃଷ୍ଠଭୂମି ଉପରେ ଏହା ଆଧାରିତ ।

ଆଷାଢ଼ର ପ୍ରଥମ ଦିବସରେ ପୃଥିବୀ ରଜସ୍ୱଳା ହୁଏ । ପ୍ରଥମ ବାରିପାତରେ ବସୁମତୀର ଶୁଷ୍କ ଦେହ ଆର୍ଦ୍ର ହେଲେହିଁ ତାହା ବୀଜବପନ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇଥାଏ । ପୃଥିବୀ ଓ ନାରୀର ସୃଷ୍ଟିଧର୍ମକୁ ବିସ୍ତାର କରି ରଜପର୍ବର ପରିକଳ୍ପନା ଓଡ଼ିଆର ନିଜସ୍ୱ ଅବଦାନ । ରଜପର୍ବର ସ୍ପନ୍ଦନ ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରାଣରେ ଯେପରି ଅନୁଭୂତ ହୁଏ, ଅନ୍ୟ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ଯେତେ ବର୍ଣ୍ଣାଢ୍ୟ ଓ ଆଡ଼ମ୍ବରପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେପରି ଅନୁଭୂତ ହୁଏନା ।

ଝିଅମାନଙ୍କ ଦୋଳି ଖେଳ ସାଙ୍ଗକୁ ପୁଅମାନଙ୍କ ଡୁ ଡୁ ଖେଳରେ ପୁରପଲ୍ଲୀର ଗଗନ ପବନ ମୁଖରିତ ହୋଇ ଉଠେ । ବିଦେଶ ପ୍ରତ୍ୟାଗତ ଆତ୍ମୀୟମାନଙ୍କ ସମାଗମରେ ରଜ ଉତ୍ସବ ଯେପରି ସମାହିତ ହୁଏ, ତାହାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ବିରଳ ।

କିନ୍ତୁ ଅତୀବ ଦୁଃଖର କଥା, ଓଡ଼ିଶାର ଏହି ସାଂସ୍କୃତିକ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ଓଡ଼ିଆର ଜାତୀୟ ଜୀବନରୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ, ଦୂରେଇ ଯାଉଛି । ଜାତୀୟ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ଦେଶରେ ନାନା ଗବେଷଣା ଚାଲିଥିବା ବେଳେ, ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତିର ପ୍ରତୀକ ସ୍ୱରୂପ ଏହି ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ଯଦି ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଏ, ଓଡ଼ିଆ ଜାତି ମଧ୍ୟ ଦିନେ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବ କହିଲେ ଭୁଲ ହେବନି ।

ଓଡ଼ିଶାର କଳା ଅନୁଷ୍ଠାନ ଓ ଯୁବସମ୍ପ୍ରଦାୟଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଏଥିପ୍ରତି ଆମେ ଆକର୍ଷଣ କରୁଛୁ ।

ଜାତୀୟ ସଂହତି ଓ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ

ଜାତୀୟ ସଂହତି ପରିଷଦ ସମ୍ବାଦପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଆଚରଣ ବିଧି ସୁପାରିଶ କରିଛନ୍ତି, ତାହା ହେଉଛି···

ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ (୧) ଜନଗଣ ହୃଦୟରେ ଐକ୍ୟ, ସଂହତି ଓ ପାରସ୍ପରିକ ଘନିଷ୍ଠ ସମ୍ପର୍କ ବୋଧ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ଏବଂ ସାଧାରଣ ନାଗରିକତା ବୋଧ ଓ ଦେଶପ୍ରତି ଅନୁରାଗପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋଭାବ ସୃଷ୍ଟିପାଇଁ ସର୍ବବିଧ ସକ୍ରିୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ହେବ । (୨) ଜାତି, ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ଧର୍ମ, ଅଞ୍ଚଳ ବା ଭାଷା ଉପରେ ଯେଉଁ ଗୋଷ୍ଠିଗତ ଆନୁଗତ୍ୟ ନିର୍ଭରଶୀଳ, ଜାତୀୟ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ତାହା ଉପରେ ସ୍ଥାନ ଦେବାକୁ ହେବ । (୩) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି, ଦଳ ଓ ଉପଦଳ ଦେଶକୁ ଭାଗ ଭାଗ କରିବାର ବା ଜନଗଣ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତେଜନା ସୃଷ୍ଟିର ଚେଷ୍ଟା ଯେପରି କ୍ଷମା ନ ପାଏ, ସେଥିପ୍ରତି ସଜାଗ ରହିବାକୁ ହେବ । (୪) ବିରୋଧ ମୀମାଂସାର ଉପାୟ ରୂପେ ହିଂସାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ଢିଙ୍କେଇବା ବା ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ହିଂସାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟର ଅକୁଣ୍ଠିତ ଭାବେ ନିନ୍ଦା କରିବାକୁ ହେବ । (୫) ଯେଉଁ ସବୁ ଅପବାଞ୍ଛିତ ସଂବାଦ ଦ୍ୱାରା ଅନୈକ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହେବ, ସେ ସବୁ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ହେବ । (୬) ସରକାର ଅଥବା ଜନସାଧାରଣର ଯେଉଁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଫଳରେ ଜାତିର ଉନ୍ନତି ଓ ଦେଶର ଐକ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ ସେଭଳି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ଦେଶେ ଦେଶେ

ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଶ୍ରମ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ଡିରେକ୍ଟର ଜେନେରାଲ୍ ଡେଭିଡ୍ ଜଣାଇଛନ୍ତି, ଜନସଂଖ୍ୟା ଅନୁପାତରେ ବୃଦ୍ଧମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟାବୃଦ୍ଧିର ହାର ସବୁଠୁ ବେଶି । ପୃଥିବୀରେ ୬୦ ବର୍ଷ ବୟସ୍କଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଏହା ମଧ୍ୟରେ ୨୦ କୋଟି ହୋଇଛି । ୧୯୭୫ ସୁଦ୍ଧା ହେବ ୩୦ କୋଟି ।

ଦଶବର୍ଷ ଆଗେ ବୃଦ୍ଧଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଯେତେ ଥିଲା, ଏବେ ତା'ଠାରୁ ସାଢ଼େ ଚାରିକୋଟି ଅଧିକ ।

×

ମାଲୟର ରାଜକୀୟ ପୁଲିସ-ବାହିନୀରେ ଉତ୍ତର ଭାରତୀୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରୟୋଜନୀୟ ଦୈହିକ ଯୋଗ୍ୟତା ହେଉଚି, ଉଚ୍ଚତା ୫ ଫୁଟ ୯ଇଞ୍ଚରୁ କମ ହବନି ।

ପାର୍ଲାମେଣ୍ଟର ଜଣେ ସଭ୍ୟ ଏଇ ଉଚ୍ଚତା ହ୍ରାସ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଛନ୍ତି ଯେ—ବହୁବର୍ଷ ମାଳୟରେ ବାସକରି ଏବଂ ମାଳୟର ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ଉତ୍ତର ଭାରତୀୟମାନେ ଗେଡ଼ା ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ।

×

କୁଆଏତ ଭ୍ରମଣରୁ ଫେରି ଭାରତୀୟ ବାଣିଜ୍ୟ କମିଶନ କହିଛନ୍ତି, ସେ ଦେଶରେ ବେକାରି ନାହିଁ । ଦରଖାସ୍ତ ଦେଲାମାତ୍ରେ ଯେ କୌଣସି ବିଭାଗରେ ଚାକିରି ମିଳିଯାଏ । ଏଣୁ ଶ୍ରମିକ କାମ ପାଇଁ ଇରାକ, ଇରାନ, ଜର୍ଡାନ, ମେସୋପଟାମିଆ ପ୍ରଭୃତି ଦେଶରୁ ଲୋକ ଆସନ୍ତି ।

କୁଆଏତର ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଶ୍ରମିକମାନେ ନ୍ୟାଯ୍ୟ ବ୍ୟବହାର ପାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଦୈନିକ ଆଠଘଣ୍ଟା କାମ କରି ୩୦୦ ଟଙ୍କା ଦରମା ପାଆନ୍ତି ମାସିକ ବେତନ ଭିତ୍ତିରେ । ଦିନ ମଜୁରି ହିସାବରେ ଆଠଘଣ୍ଟା

ଖଟିଲେ ପ୍ରତିଦିନ ୧୫ ଟଙ୍କା ହିସାବରେ ପାଆନ୍ତି । ଏ ଦେଶର ଲୋକ ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରାୟ ୩ ଲକ୍ଷ । ଶ୍ରମିକ ଧର୍ମଘଟ ଆଦୌ ହୁଏନା ।

×

ଲଣ୍ଡନର ଶ୍ରୀମତୀ ଫିଲିସ ଶେପାର୍ଡ଼ ଲରି ଧକ୍କାରେ ଆହତ ହୋଇ ପ୍ରାୟ ୯୦୦ ଦିନ ଅର୍ଦ୍ଧ ଅଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ।

ଏଥିପାଇଁ ସେ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଛନ୍ତି ୬ ଲକ୍ଷ ୨୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ! କ୍ଷତିପୂରଣ ମଞ୍ଜୁର ହେବା ପୂର୍ବରୁ ବିଚାରପତିମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇ ଥିଲା ଯେ ଶ୍ରୀମତୀ ଶେପାର୍ଡ଼ ଦୁଇ-ତିନି ବର୍ଷରୁ ବେଶିଦିନ ବଞ୍ଚିବେ ନାହିଁ ।

ତଣ୍ଡୁଳ ତଥ୍ୟ

ସମୁଦାୟ ମାନବଜାତିର ପ୍ରାୟ ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଅଂଶର ପ୍ରଧାନ ଖାଦ୍ୟ ହେଉଛି ଚାଉଳ । ସେମାନେ ବର୍ଷକରେ ପ୍ରାୟ ୧୫ କୋଟିରୁ ଅଧିକ ଚାଉଳ ଖାଇଥାନ୍ତି ।

ପୃଥିବୀର ଉତ୍ପାଦିତ ଚାଉଳ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରାୟେ ଅଧେ ଖମାରର ବାହାରକୁ ଯାଏ ନା । କାରଣ କୃଷକ ଓ ତାହାର ପରିବାର ଏହା ଭକ୍ଷଣ କରନ୍ତି । ଉତ୍ପାଦିତ ଚାଉଳର ମାତ୍ର ୫ ଭାଗ ବିଶ୍ୱର ବାଣିଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ । ଅବଶିଷ୍ଟ ଚାଉଳ, ଉତ୍ପାଦିତ ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ସହରାଞ୍ଚଳର ଚାହିଦା ପୂରଣ କରିଥାଏ ।

ପୃଥିବୀରେ ମୋଟ ଉତ୍ପାଦନର ଶତକଡ଼ା ୪୦ ଭାଗ ଚାଉଳ ଏକମାତ୍ର କମ୍ୟୁନିଷ୍ଟ ଚୀନର ଲୋକେହିଁ ଭକ୍ଷଣ କରିଥାନ୍ତି ।

ତାହାଛଡ଼ା ତୁଳନାମୂଳକ ଭାବେ ଉତ୍ତର-ପଶ୍ଚିମ ଭାରତ, ପଶ୍ଚିମ ପାକିସ୍ଥାନ ଓ ଫିଲିପାଇନର କେତେକ ଅଂଶର ଜନସାଧାରଣ ସ୍ୱଳ୍ପ ଚାଉଳ ଭକ୍ଷଣ କରନ୍ତି ।

ଗୋଟିଏ ସୁଦୃଢ଼ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନା ତରୁଣୀ
ଓ ଗୋଟିଏ ଚେତନଶୀଳ ଯୁବକର
ହୃଦୟ ବିନିମୟ

ଛପ୍‌ସିଟା

ମାନସୀ ଦେବୀ

ଜନ-ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରକାଶନ
ବଙ୍ଗାଳି ସାହି, କଟକ—୧
ଫୋନ : ୧୧୬୯

Published, Owned & Printed by Bansidhar Bhuyan
on behalf of Jana-Sahitya Prakashan at LIPIKA, Cuttack-1
Editor—BANSIDHAR BHUYAN

ହୋମିଓ ଡାକ୍ତର ହୁଅନ୍ତୁ—ଘରେ ବସି ହୋମିଓପାଥିର ସମ୍ପୂ
କୋର୍ସ ଶେଷ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ହୋମିଓ ଡାକ୍ତର ଡିପ୍ଲୋମା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଯୋଗ୍
କରନ୍ତୁ । ଏ ଧରଣର ବହି ଅନେକ ଦୁଷ୍ପ୍ରାପ୍ୟ । ମୂଲ୍ୟ ଟ ୮.୫୦ ନୂ.ପ. ଭି.ପି ଖର୍ଚ୍ଚ
ଟ ୧.୫୦ ନୂ.ପ.

ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ ଏଣ୍ଡ ରେଡ଼ିଓ ଗାଇଡ୍—ରେଡ଼ିଓ ଇଂଜିନିୟର
ରେଡ଼ିଓ ମରାମତି, ରେଡ଼ିଓ ମେକାନିଜମ, ହୋମ ଓ୍ୱାରିଂ ଆଦି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଠ୍ୟକ୍ର
ଶିକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ଆଉ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ ଅର୍ଥ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଘରେ ବସି ଟ୍ରାନ୍‌ଜିଷ୍ଟାର ରେଡ଼ି
ମରାମତି ଶିଖନ୍ତୁ । ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ ଏବଂ ରେଡ଼ିଓ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜାଣିବା ଓ ଶିଖିବା ପା
ଏହା ଏକ ଅସାଧାରଣ ଗାଇଡ୍ । (ପ୍ରାୟ ୩୦୦ ଚିତ୍ର ସହ) ମୂଲ୍ୟ ଟ ୮.୫
ଭି.ପି. ଖର୍ଚ୍ଚ ଟ ୨ ଅଧିକା ।

ଯୌନମୂଳକ ପୁସ୍ତକ (ଟ ୩ଙ୍କା ମୂଲ୍ୟର ବହି ମାତ୍ର ଟ ୧୦ ଙ୍କାରେ
ଦିଆ ଯାଉଛି) ଆର୍ଟ ଅଫ୍ କିସିଙ୍ଗ ଟ ୩, କୋକଶାସ୍ତ୍ର ଟ ୩, ଆର୍ଟ ଅଫ ଏମ୍ବ୍ରେସି
ଟ ୩, ଆର୍ଟ ଅଫ ଲଭ ଟ ୩, ହାପି ହନିମୁନ ଟ ୩, ସେକ୍‌ସ ଲାଇଫ୍ ଟ ୩, ଓ୍ୱେଡ଼
ନାଇଟ ଟ ୩, ବାର୍ଥ କଣ୍ଟ୍ରୋଲ୍ ଟ ୩, ମିରାକ୍ଲସ ଅଫ୍ ବଉଟି ଟ ୩, ଟେଲସ ଅ
ଲଭ ଟ ୩ । ୧୦ଟି ବହିର ସେଟ, ଦାମ ଟ ୧୦ଙ୍କା, ଭି.ପି. ଖର୍ଚ୍ଚ ଟ ୨ଙ୍କା ଅଧିକା

TARUN TRADERS (H. 3) Halka No. 23
Aligarh City

ଏମ୍ବ୍ରୋଏଡ଼ରି ସେଟ

ଉପହାର ପାଇଁ ମନୋରମ ସାମଗ୍ରୀ

ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଧରଣର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏମ୍ବ୍ରୋଏଡ଼ରୀ ମେସିନ (୫ଟି ଛୁଞ୍ଚ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେ
ପତ୍ର ସହ), ଏମ୍ବ୍ରୋଏଡ଼ରୀ ବହି (ଶତାଧିକ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଡିଜାଇନ ସହ) କ୍ରସ-ଷ୍ଟି
ଡିଜାଇନ୍ ବୁକ (୩୦୦ ଡିଜାଇନ), ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଏଲାଷ୍ଟିକ୍ ଆର୍ଟ ସୂତା, ମଜବୁ
ଫ୍ରେମ, ସୁନ୍ଦର କଂଇଚ, ରଙ୍ଗ-ଗାଇଡ୍ ଏବଂ ଆର୍ଟ ପେପର ଛବି ସହ ଟ୍ରାନ୍‌ସଫ
କାଗଜ—ସୁନ୍ଦର ଡିଜାଇନ ଛପା ହୋଇଥିବା କନା— ସବୁଗୁଡ଼ିକ ସୁନ୍ଦ
ଡିଲକ୍‌ସ କେଶ ଓ କାଠ ବାକ୍‌ସରେ ପ୍ୟାକିଂ ହୋଇଛି ।

ଦାମ ଟ ୨୫ଙ୍କା—ଡାକ ଖର୍ଚ୍ଚ ଛାଡ଼ା । ଶୀଘ୍ର ନେବା ପାଇଁ
୫ ଟଙ୍କା ଅଗ୍ରୀମ ସହ ଇଂରେଜୀରେ ଅର୍ଡ଼ର ଦିଅନ୍ତୁ

KASHIDA-KALA-NIKETAN (J.S)
Mohangate, Aligarh-12

ଏକ ମଧୁର ଛନ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି କରି ଛୁଟି ଚାଲିଛି ଦିଲ୍ଲୀ ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍ । ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍‌ର ଗୋଟିଏ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ କଂପାର୍ଟମେଣ୍ଟ୍‌ରେ ବସିଛନ୍ତି ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକ । ଯୁବକ । ନାଁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ର । ଚାକିରି କରନ୍ତି ଦିଲ୍ଲୀରେ । ଅବକାଶ ଉଦ୍‌ଯାପନ କରି ଫେରୁଛନ୍ତି କର୍ମସ୍ଥଳକୁ । ହାତରେ ବ୍ଲିଜ୍ ପତ୍ରିକାଟିଏ । ସେଇଥିରେ ସେ ନିମଗ୍ନ ।

ହଠାତ୍ କଣ ହେଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବୁଝିବାକୁ ଅବକାଶ ପାଇଲାନି । ଏକ ଭୟଙ୍କର ଶବ୍ଦ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଅନୁଭବ କଲା ତା ଦେହଟି ଫୁଟବଲ୍ ପରି ବାହାରକୁ ଛିଟିକି ପଡ଼ୁଛି । ଆଃ···

ଯେତେବେଳେ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଚେତନା ଫେରି ଆସିଲା ସେ ଦେଖିଲା ଚାରିଆଡ଼ ଅନ୍ଧାର । ହାତ ମାରିଲା ତଳେ । ସୋଫା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଗୋଡ଼ର ଶେଯ ଉପରେ ସେ ପଡ଼ିଛି । ହଠାତ୍ ସେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା ମିଳିତ କ୍ରନ୍ଦନ ଧ୍ୱନି—ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର—ମର୍ମାନ୍ତିକ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ବିକଳ ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ! ସେଇ ଅନ୍ଧାରରେ ସେ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲାଇ ଦେଖିଲା କଂପାର୍ଟମେଣ୍ଟଗୁଡ଼ା ଲାଇନରୁ ଖସି ଆସି ଚୂରମାର ହୋଇ ଯାଇଛି । ଦିଲ୍ଲୀ ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍‌ର ସୁପ୍ତ ଯାତ୍ରୀମାନେ ଜ୍ଞାନରେ ବା ଅଜ୍ଞାନରେ ହେଉ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଡବାଗୁଡ଼ିକ ତଳେ ପିଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଶତ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲା ଅଦୃଷ୍ଟ ଦେବତାକୁ ନିଜର ଜୀବନରକ୍ଷା ହେଇଥିବାରୁ ।

ତାପରେ ସେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । ମୁଣ୍ଡ ଓ ଅଣ୍ଟାରେ ପୀଡ଼ା ଅନୁଭବ କଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ମାରିଲା । ହାତର ଓଦା ସ୍ପର୍ଶରୁ ତାର ବୁଝିବାରେ ବାକି ରହିଲା ନାହିଁ ଯେ ସେ ଏ ଆକ୍ସିଡେଣ୍ଟର କାଳଗ୍ରାସରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ମୁକ୍ତ ନୁହେଁ ।

ପୁଣି ବସି ପଡ଼ିଲା ସେ । ହଠାତ୍ ଦୂରରୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ଦିଶିଲା । ମନେହେଲା ମଟର ଲାଇଟ । କିନ୍ତୁ ମଟରଟା କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛି ବୁଝିବା ପୂର୍ବରୁ ପୁଣି ଅଚେତନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ହଁ ମଟରଟାଏ । ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସ ବୋଧହୁଏ । ଗୋଟାଏ ସିଟ୍‌ରେ ଶୋଇଛି ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ତାର ଗୋଡ଼ ପାଖରେ ଜଣେ ବୁଢ଼ା ଲୋକ ବସିଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ସିଟ୍‌ଟି ଆଡ଼କୁ ଆଖି ଫେରାଇଲା ସେ । ଏ ଝିଅଟିକୁ ତ ସେ ଆସାନ୍‌ସୋଲ ଷ୍ଟେସନରେ ଦେଖିଥିଲା । ପଞ୍ଜାବୀ ଝିଅଟି । ସାଲ୍‌ଓ୍ୱାର ଓ କମିଜ୍ ପରିହିତା ଗୋରା ତକ୍ ତକ୍ ଦେହ । ବୟସ ୧୫ । ୧୬ ରୁ ବେଶୀ ହେବ ନାହିଁ । ଗାଢ଼ ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ରକ୍ତରେ ଭିଜି ଯାଇଛି ।

ଅମ୍ବୁଲାନ୍ସରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଚେତା ଫେରିଥିଲା । ଦେବେନ୍ଦ୍ରକୁ ଅନାଇବା ଦେଖି ସେ ବୁଢ଼ା ଭଦ୍ରଲୋକଟି ହିନ୍ଦି ଭାଷାରେ କହିଲେ—ଆରେ ଗଣେଶ୍, ବାବୁର ଚେତାତ ଫେରି ଆସିଲାଣି । ଡ୍ରାଇଭର ଗଣେଶ ଥରେ ପଛକୁ ଅନାଇ ପୁଣି ମୁହଁ ବୁଲାଇ ନେଲା ଆଗକୁ । ତାପରେ କହିଲା, କେତେ ହିଟ୍ ହେବ କେଜାଣି—ଆଗ ଷ୍ଟେସନକୁ ଖବର ଦିଆ ହେଲାଣି କି ନାହିଁ କିଛି ତ ଜଣା ପଡ଼ୁନାହିଁ ।

ଉତ୍ତରରେ ବୃଦ୍ଧ ଭଦ୍ରଲୋକ କହିଲେ—ଖବର ହୁଏତ ଦିଆ ହେଲାଣି ଗଣେଶ । ତାହାହେଲେ ଗାର୍ଡ଼ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ? ଆଉ ଗାର୍ଡ଼ ଡବାଟାର କିଛି ହୋଇନାହିଁ । ଗାର୍ଡ଼ ନିଶ୍ଚୟ ଯାଇଛି । ରିଲିଫ୍ ଟ୍ରେନ୍ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

ଯେତେଜଣଙ୍କୁ ପାରିବା ନେଇ ଆସିବା । ଯା'ହେଉ ଭଗବାନଙ୍କ ଅସୀମ ଦୟା, ଆମେ ଏତେ ରାତିରେ ଏଇବାଟେ ଫେରୁଥିଲେ ।

ହୁଁ ! ଗଣେଶ କହିଲା ।

ଆମେ ଆଠ ଦଶଜଣଙ୍କୁ ତ ବେଶୀ ରଖି ପାରିବା ନାହିଁ ଗଣେଶ ! ଯାହାହେଉ ଯେତକ ଜଣଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିହେବ—କହି ବୃଦ୍ଧ ଚୁପ୍ ହେଲେ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆଖିବୁଜି ଚୁପ୍‌ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ଶୁଣୁଥିଲା ସେମାନଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା । ତାର ସ୍ପଷ୍ଟ ଧାରଣା ହୋଇଗଲା ଯେ ଏମାନେ ରେଲ୍‌ୱେ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟରୁ ଆସିନାହାନ୍ତି । କୌଣସି ଗ୍ରେଟ ଗ୍ରାମ୍ୟ ହସ୍‌ପିଟାଲର କର୍ମକର୍ତ୍ତା ବୋଧହୁଏ ଏମାନେ । ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟା ପରେ ମଟର ବନ୍ଦ ହେଲା । ଗଣେଶ ଓହ୍ଲାଇ ଯାଇ କାହାକୁ ଡାକଲା ପରି ଜଣାଗଲା । ଦୁଇତିନିଜଣ ଲୋକ ବି ଆସିଲେ । ଷ୍ଟ୍ରେଚରରେ ଆଗ ଦେବେନ୍ଦ୍ରକୁ ଓହ୍ଲାଇ ନିଆଗଲା । ତା'ପରେ ନିଆଗଲା ସେ ଝିଅଟିକୁ । ବୃଦ୍ଧ ଭଦ୍ରଲୋକ କହିଲେ—ଦେଖ ଗୋଲକ, ତୁମେ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ କରି ଏମାନଙ୍କୁ ଭିଜିଟର୍ସ ରୁମ୍‌ରେ ସେ ଖଟ ଦୁଇଟି ପକାଇ ରଖ । ମୁଁ ଦେଖେଁ ପୁଣି ଆଉ କେତେଜଣଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଯାଇ ପାରିବ—

କିନ୍ତୁ ସାର, ଆଉ ତ ମୋଟେ ଖଟ ନାହିଁ ।

ଆଚ୍ଛା ହଉ—ସେମାନଙ୍କୁ ତଳେ ଦେବା—କଣ କରିବା ଆଉ—ମଟରଟି କେବଳ ଷ୍ଟାର୍ଟ ହେବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ପାରିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ଏକ ତୀବ୍ର ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ପୁଣି ସେ ଚେତା ହରାଇ ବସିଲା ।

ଏକ ଦୀର୍ଘ ସମୟର ବ୍ୟବଧାନ ପରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଯେତେବେଳେ ଆଖି ଖୋଲିଲା, ଦେଖିଲା ଗୋଟିଏ ଖଟିଆରେ ସେ ଶୋଇଛି । ଉପରେ ଫ୍ୟାନ୍ ଘୁରୁଛି । ତା ଖଟିଆ ଆର ପାଖରେ ଆଉ ଗୋଟାଏ ଖଟିଆ । ସେଥିରେ ଶୋଇଛି ସେଇ ଝିଅଟି । ସାଲୁଆର ପରିବର୍ତ୍ତେ ଶାଢ଼ୀଟିଏ ପିନ୍ଧିଛି ।

ମୁଣ୍ଡ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ ହୋଇଛି । ଝିଅଟିର ଚେତନା ମଧ୍ୟ ଫେରି ଆସିଛି । ସେ ଚାହିଁଛି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆଡ଼କୁ ଏକ କରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ । ନିଜ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ମାରିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ତା' ମୁଣ୍ଡ ବି ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ ବନ୍ଧା । ତାକୁ ଚାହିଁବାର ଦେଖି ଜଣେ କେହି କହିଲା—ଯାହାହେଉ ଚେତନା ଫେରି ଆସିଲା । ଏଥର ଆଉ ଡରିବାର କିଛି ନାହିଁ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଚାହିଁଲା ଗୋଡ଼ ଆଡ଼କୁ । ସେଠି ବୃଦ୍ଧ ଭଦ୍ରଲୋକଟି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ବେଶ୍ ଖୁସି ଥିଲା ପରି ଜଣାପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ପୁଣି କହିଲେ—ଆପଣଙ୍କର ଆଉ ଡରିବାର କିଛି ନାହିଁ ।

କାଲି କିନ୍ତୁ ମନ୍ଦିରେ ମନ୍ଦରେ ମୋର ଚେତା ତ ଫେରିଥିଲା— ଦେବେନ୍ଦ୍ର କହିଲା ।

କାଲି ? ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ ଭଦ୍ରଲୋକ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ପରା ୪୮ ଘଣ୍ଟା ହେଲାଣି—ତା' ମାନେ ପଅରଦିନ ଆକ୍ସିଡେଣ୍ଟ ହୋଇଥିଲା ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ବହୁତ ରକ୍ତକ୍ଷୟ ହେବା ଫଳରେ ଆପଣ ବଡ଼ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଏବେ ଆଉ ଆଶଙ୍କାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ।

ସମୁଦାୟ କେତେଜଣ ହତଭାଗ୍ୟଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କଲେ ଆପଣ ? ପଚାରିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ତମେଇ ଦୁଇଜଣ । ଡ୍ରାଇଭର ଥିଲା ଗଲାବେଳକୁ ରିଲିଫ୍ ଆସି ଯାଇଥିଲା । ଭାବିଲି ମିଛଟାରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ହଇରାଣ କରିବି ? ଏଠି ସହଜେ ସିଟ୍‌ର ଅଭାବ ।

ଏଇଟା କୋଉ ଜାଗା ?

ପାଟନାରୁ ପ୍ରାୟ ୪୦ ମାଇଲ ଦୂର ଏକ ଗାଁଟି—ନାଁ ରାମପୁର । ମୁଁ ସୈନ୍ୟ ବିଭାଗର ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଡାକ୍ତର । ଶକ୍ତି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଥିବାଯାଏ

ଅବସର ଆଳରେ ସମୟର ଅପବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଉଚିତ ମଣିଲନ୍ତି । ରେଡ୍‌କ୍ରସରୁ ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ଏ ଡାକ୍ତରଖାନାଟି ଖୋଲିଛନ୍ତି ।

ସେ ପାଖ ଖଟରେ ଶୋଇଥିବା ଝିଅଟି ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ହୋଇ ଶୁଣୁଥାଏ । କଥାବାର୍ତ୍ତା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ଚାଲିଥାଏ । ବୃଦ୍ଧ ଡାକ୍ତର କମ୍ପାଉଣ୍ଡର ଗୋଲକଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱ ନେବାକୁ କହି କୋଠରୀରୁ ବାହାରି ଗଲେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରିକା ହସପିଟାଲର ଗୋଟିଏ ବେଡ଼ରେ ଶୋଇରହି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଭାବୁଛି ନିଜ ଜୀବନ କଥା । ରାତି ଅନେକ ହେବ । ଅନ୍ୟ ଖଟରେ ପଞ୍ଜାବୀ ଝିଅଟି ଶୋଇ ଯାଇଛି । କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକର ଆବରଣ ତଳେ ଦେହ ସୌଷ୍ଠବ ତାର ଦିଶୁଛି ଅପୂର୍ବ । ସେ ଆଡ଼ୁ ଆଖି ଫେରାଇ ଆଣିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ପରିବାରର ସନ୍ତାନ ସେ । ବାପା ଥିଲେ ଗାଁର ଜମିଦାର । ବାପା ମା'ଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ । ଅତି ଅଲ୍ୟଳରେ ବଢ଼ି ଆସିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଯେତେବେଳେ ଆଠ ବର୍ଷ, ବାପା ଆଖି ବୁଜିଲେ ଓ ଦଶବର୍ଷ ବୟସରେ ମା'କୁ ହରାଇ ବସିଲା । ସେଇଦିନଠାରୁ ତାର ସମସ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ ନେଇଛି ଘରର ବୁଢ଼ା ଚାକର ଦୀନା । ସଂସାରରେ ଏକୁଟିଆ ସେ । ଗାଁରେ ମସ୍ତବଡ଼ ଘର । ସୁନ୍ଦର ବଗିଚା—ସବୁ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଗାଁରେ ମନ ଲାଗେନାହିଁ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର । ଇଂଜିନିୟରିଂ ପାଶ୍ କରି ଚାକିରି କଲା ସେ ଦିଲ୍ଲୀରେ । ସେତେବେଳେ ବୁଢ଼ା ଦୀନା କହିଲା—ସାନବାବୁ, ପାଖରେ କୋଉଠି ଚାକିରି ଦେଖିଲେ ହୁଅନ୍ତାନି ?

ପାଖରେ ଥାଇ କଣ ହବ ଦୀନା ! ବାପା ମା' ଅଛନ୍ତି ଯେ ଘରେ ରହିବାକୁ ସୁଖ ଲାଗିବ, ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ସେଇ ଦୀନାର ଦେହ ଖରାପ ଶୁଣି ସେ ଗାଁକୁ ଆସିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ଫେରୁଥିଲା ତାକୁ

ହରାଇ । ଘର ପ୍ରତି ତାର ଆଜି କୌଣସି ଆକର୍ଷଣ ନାହିଁ କି ଏ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ମରିଯାଇଥିଲେ ତା' ପାଇଁ ବନ୍ଧୁଏ ଲୁହ ଢାଳିବାକୁ କେହି ନାହାନ୍ତି ।

କଡ଼ ଲେଉଟାଇ ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । କିନ୍ତୁ ନିଦ କାହିଁ ! ପୁଣିଥରେ ଗୁହିଁଲା ସେ ପଞ୍ଜାବୀ ଝିଅଟିକି । ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇ ଯାଇଛି ସେ । ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦରୀ । କିନ୍ତୁ ତା ନାଁ କଣ ? ସେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାକୁ ପଚାରି ପାରିନାହିଁ ।

ପଚାରିବ କି ନାହିଁ, ଏଇ ଦ୍ୱିଧାରେ ପଡ଼ି କେତେବେଳେ ତା ଆଖି ପତା ମୁଦି ହୋଇ ଆସିଲା, ସେ ଜାଣି ପାରିନି ।

ଦିନ କେଇଟି ପରେ ।

ବେଶ୍ ସୁସ୍ଥ ଅନୁଭବ କରୁଛି ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ଏଥର ଦିଲ୍ଲୀ ଫେରିଯିବାକୁ ମନ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ହେଲାଣି । ଆଉ ବେଶୀ ଦିନ ଏଠି ରହି ଲାଭ ବା କଣ··· ?

କେମିତି ଅଛ ବାବା··· ! କହି କହି ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ବୃଦ୍ଧ ମୋହନ ବାବୁ ।

ଭଲ ଅଛି ଆଜ୍ଞା !

ମା, ତୁମେ କିପରି ଅଛ ! ଝିଅଟିକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ।

ଝିଅଟି କେବଳ ବାଲ୍ ବାଲ୍ କରି ଅନାଇ ରହିଲା । କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ ।

ମୋ କଥା ବୋଧହୁଏ ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ !

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ ମୋହନ ବାବୁ । ତାପରେ ଜଣେ ଭୃତ୍ୟକୁ ଡାକି କହିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଳଖିଆ ଦେବାପାଇଁ ।

ମୋହନ ବାବୁ ! ଡାକିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

କଣ ବାବା ?

ଏଥର ତ ଭଲ ହୋଇଗଲଣି । କାଲି ଚାଲିଗଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା ।

ଆଉ ଦି' ଦିନ ରହିଗଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ ?

ନାଁ ମୋହନ ବାବୁ । ଛୁଟି ଅନେକ ଦିନରୁ ସରି ଗଲାଣି । ସେମାନେ ହୁଏତ ମୋତେ ମୃତ ବୋଲି ଭାବି ନେଇଥିବେ ।

ହଉ ବାବା, ତୁମ ଇଚ୍ଛା । କହୁ କହୁ ବୃଦ୍ଧଙ୍କର ଆଖି ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଆସିଲା ।

ଆଚ୍ଛା ! ମା କଣ ସାଙ୍ଗରେ ଯିବେ ? ସେ ଭାବି ନେଇଛନ୍ତି ଝିଅଟି ସହିତ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ପରିଚୟ ଅଛି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ କଣ ଉତ୍ତର ଦେବ । କେମିତି ସେ ବୃଦ୍ଧଙ୍କୁ ବୁଝେଇବ ଯେ ଝିଅଟି ସହିତ ତାର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଗଲେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ବିଜ୍ଞାପନ ଇତ୍ୟାଦି ଦେଇ ଝିଅଟିକୁ ନିଜ ଘରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେବାକୁ ଅନେକ ସୁବିଧା ହେବ ।

ଗଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା—ଦେବେନ୍ଦ୍ର ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି କହିଲା ।

ଆଚ୍ଛା ବେଶ ! କହି ବୃଦ୍ଧ ଠିଆ ହେଲେ ।

ମୋହନବାବୁଙ୍କର କେହିନାହିଁ । ଅତୀତରେ ଦିନେ ତାଙ୍କର କେବେ କିଏ ଥିଲା ସେ ସବୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ସେ । ଅତୀତକୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଗଣ୍ଡି ଭିତରକୁ ଟାଣି ଆଣି ଶସ୍ତା ଆନନ୍ଦ ପାଇବାର ପକ୍ଷପାତୀ ସେ ନୁହନ୍ତି । ଅନେକ ସମୟରେ ସ୍ମୃତି କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦେଇଥାଏ ।

ଧନ, ଜନ, ଗୃହ ସବୁଥିଲା ତାଙ୍କର । ଘରେ ଥିଲେ ସୁନ୍ଦରୀ ଜାୟା ଲାବଣ୍ୟ ଦେବୀ, ତିନି ବର୍ଷର ଝିଅ ଚନ୍ଦ୍ରିକା । ଏ ସବୁର ମୋହ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଅଣ୍ଟା ଭିଡ଼ି ବାହାରି ପଡ଼ିଥିଲେ ମୋହନ ମଲହୋତ୍ରା କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ସୈନିକମାନଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ । ହସି ହସି ତାଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେଇଥିଲେ ଲାବଣ୍ୟ ଦେବୀ । କିନ୍ତୁ ଦିନେ ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ଲାବଣ୍ୟ ଦେବୀ ଆଖି ବୁଜିଲେ । ଏ ଖବର ସୁଦ୍ଧା ମୋହନବାବୁ ପାଇ ପାରି ନ ଥିଲେ । ଝିଅଟି ମଧ୍ୟ ମା'କୁ ଝୁରିଝୁରି ଅଳ୍ପ ଦିନରେ ବିଦାୟ ନେଲା ଇହଧାମରୁ । ଘରଦ୍ୱାର ସବୁ ଛନ୍ନଛତ୍ର ହୋଇଗଲା । ଯେଉଁମାନେ ମୋହନବାବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଦରକାର ବେଳେ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଥିଲେ, ସେମାନେ ଭୁଲରେ ବି ଥରେ ତାଙ୍କ ପରିବାର ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଢାଳି ନ ଥିଲେ ।

ଯୁଦ୍ଧ ସରିଗଲା । ଲଲାଟରେ ବିଜୟ ତିଲକ ନେଇ ଘରକୁ ଫେରିଲା ବେଳେ କେତେ ସୁଖର କଳ୍ପନା କରୁଥିଲେ ମୋହନ ବାବୁ । ଚନ୍ଦ୍ରିକା ବଡ଼ ହୋଇ ଯିବଣି । ଲାବଣ୍ୟ କେତେ ଆଶା ଆକାଂକ୍ଷା ନେଇ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିଥିବ । ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ସଂସାର ପୁଣି ହସି ଉଠିବ । ସ୍ୱପ୍ନ ପରି କଟିଯିବ ଦିନଗୁଡ଼ିକ ।

କିନ୍ତୁ ଘରକୁ ଫେରି ସ୍ୱପ୍ନ ତାଙ୍କର ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ମୁଣ୍ଡରେ ତାଙ୍କର ଯେପରି ଚଡ଼କ ପଡ଼ିଲା । କେତେଦିନ ସେ ପାଗଳ ପରି ଘୂରି ବୁଲିଲେ । ଭାବିଲେ ଜୀବନ ରଖି ଲାଭ କଣ ? ସମସ୍ତେ ତ ଗଲେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏ ସଂସାରର ମୋହମାୟାର ଆଉ କି ମୂଲ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ

ମୁମୂର୍ଷୁର ଛବିଗୁଡ଼ିଏ ଭାସି ଉଠିଲା । ଡାକ୍ତର ସେ—ବଞ୍ଚିଲେ କେତେ ଲୋକଙ୍କର ଉପକାର କରି ପାରିବେ । ଯେତେଦିନ ବଞ୍ଚିଛନ୍ତି ଅନ୍ତତଃ ସେତିକି ଦିନ ମୁମୂର୍ଷୁ ସେବାରେ ନିଜ ଜୀବନକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବେ ।

ରେଡକ୍ରସ୍ ଅନୁଷ୍ଠାନରୁ ସାହାଯ୍ୟ ଆଣି ସେ ଏଇ 'ଚନ୍ଦ୍ରିକା ହସ୍‌ପିଟାଲ୍' ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ । ସେଇଦିନଠାରୁ ସେ ଅକୁଣ୍ଠିତ ଭାବରେ ଜନସେବା କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ତା'ର ଭିତରେ ହଠାତ୍ ଦିନେ ତାଙ୍କର ବିଧବା ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ଭଗିନୀଙ୍କର ପରଲୋକ ହୋଇଗଲା । ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ ରାଜେଶକୁ ସେ ମୋହନବାବୁଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଥିଲେ । ରାଜେଶ ମୋହନବାବୁଙ୍କର ଅଭିଭାବକତ୍ୱରେ ଲାଳିତପାଳିତ ହୋଇ ବଡ଼ ହୋଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ମେଡ଼ିକାଲ କଲେଜରେ ପଢ଼ୁଛି । ମୋହନବାବୁଙ୍କର ବଡ଼ ଆଶା ସେଇ ପିଲାଟି ଉପରେ । ତାର ସୁନ୍ଦର ସଂସାର ଦେଖି ସେ ହୁଏତ ଶାନ୍ତିରେ ଆଖି ବୁଜି ପାରିବେ ଓ ତାଙ୍କର 'ଚନ୍ଦ୍ରିକା ହସ୍‌ପିଟାଲ୍'ଟି ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚି ରହିବ ସବୁଦିନ ପାଇଁ । ସବୁକଥା ମନେ ପକାଇଲେ ଆଜି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ଲୁହ ଆସେ ।

ଆଜି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଓ ପଞ୍ଜାବୀ ଝିଅଟିକୁ ବିଦାୟ ଦେବାକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ଲୁହ କଣ୍ଢି ଆସୁଛି । ଚନ୍ଦ୍ରିକା ବଞ୍ଚିଥିଲେ ଏ ଝିଅଟିଠାରୁ ଆହୁରି ବଡ଼ ହୁଅନ୍ତାଣି । ତାକୁ ଶାଶୁଘରକୁ ପଠାଇବା ବେଳେ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ହୁଏତ ଏମିତି ଲୁହ ଜମି ଆସି ଥାଆନ୍ତା—ପୁଣି ମନକୁ ସେ ବୁଝାନ୍ତେ—ଗଲା କଥା ଭାବି ଲାଭନାହିଁ କହି । ତଥାପି ଏ ଝିଅଟି ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ମାୟା ଲାଗି ଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ କିଛି ପଚାରିଲେ ସେ ଉତ୍ତର ଦିଏ ନାହିଁ । ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ହଁ କିମ୍ବା ନାହିଁ କରେ । ତେଣୁ ତାର ନାଁ ଜାଣିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇ ପଡ଼ିଛି—ବୃଦ୍ଧ ଦେବେନ୍ଦ୍ରକୁ ପଚାରିଥିଲେ ଥରେ—ଝିଅଟିର ନାମ ଜାଣିବା ପାଇଁ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସଂକ୍ଷେପରେ କହିଥିଲା—ବାଟରେ ତା ସହିତ ମୋର ପରିଚୟ—ଦିଲ୍ଲୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବ ଏତିକି ଜାଣେ । ନାଁ କଣ ଜାଣେ ନାଁ ।

କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିର ଚାପରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସେଦିନ ଏତକ ମିଛ କହିଥିଲା, ଅନେକ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସ୍ତ୍ରୀର କୈଫିଏତ ନିଜକୁ ଦେଇପାରି ନଥିଲା ।

ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବସାଇ ଦେଇ ବୃଦ୍ଧ ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ ବିଦାୟ ଦେଲେ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ସେ ଝିଅଟିକୁ ଦେଖି—ନୂଆ ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡିଏ ପିନ୍ଧିଛି—ମୋହନ ବାବୁ କିଣି ଦେଇଛନ୍ତି ବୋଧହୁଏ । ହାତରେ ସରୁ ନାଲି ଚୁଡ଼ି କେଇପଟ ଲାଗି ରହିଛି ।

ଗାଡ଼ି ଛାଡ଼ିଲା । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ହାତ ଉଠାଇ ନମସ୍କାର କଲା । ଝିଅଟି ଅନାଇ ରହିଲା କେବଳ ଶୂନ୍ୟ ଚାହାଣୀରେ ।

ଟ୍ରେନ୍ ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି । ଝିଅଟି ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ଠିକ୍ ସେମିତି ବସି ରହିଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ—କଣ ହୋଇଛି ତା'ର ?

ଦେବେନ୍ଦ୍ରର କିଛି ପଚାରିବାକୁ ପ୍ରବଳ ଇଚ୍ଛା ହେଲାଣି । କଂପାର୍ଟ-ମେଣ୍ଟରେ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ସେଇ ସୁଯୋଗରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆରମ୍ଭ କଲା—ତୁମ ନାଁ କଣ ?

ଉତ୍ତରରେ କେବଳ ଚାହିଁ ରହିଲା ସେ ।

ପଚାରିଲି ପରା ତୁମ ନାଁ କଣ ?

ଏଁ ! ! ସ୍ୱପ୍ନରୁ ଉଠିଲା ପରି ଉତ୍ତର ଦେଲା ଝିଅଟି ।

ତୁମ ନାଁ କଣ— ?

ମୋ ନାଁ— ?

ହଁ ।

ମନେ ନାହିଁ—

ନାଁ ମନେ ନାହିଁ ! କି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ! !

କିଛି ସମୟ ନୀରବତାରେ କଟିଗଲା । ପୁଣିଥରେ ଚେଷ୍ଟା କଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ତୁମ ନାଁ—ସୁରଜିତ୍ ? ପଞ୍ଜାବୀ ଝିଅମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏଇ ନାଁଟା ଖୁବ୍ ସାଧାରଣ—ଏଇ ଧାରଣାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ସେ ପଚାରି ଦେଲା ।

ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ନାହିଁ କଲା ଝିଅଟି ।

ଆଉ ସୁରେନ୍ଦ୍ରଜିତ୍, ସୁଖୱନ୍ତ, ଯୋଗୀନ୍ଦର…?

ଝିଅଟି କେବଳ ନାହିଁ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ।

ତେବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସୁଖୱନ୍ତ ବୋଲି ଡାକିବି ଆଜିଠୁ ?

ହୁଁ !

ପୁଣି କିଛି ସମୟ ଗଲା । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାହାରୁ ମୁହଁ ଫେରାଇ ପଚାରିଲା—

ତୁମ ଘର କେଉଁଠି ?

ମନେ ପଡ଼ୁନାହିଁ ।

ପରିଶ୍ରମ ବୃଥା ଭାବି ଚୁପ୍ ରହିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ଷ୍ଟେସନ ପରେ ଷ୍ଟେସନ ପଛରେ ରହିଯାଉଥାଏ । ଆଗେଇ ଚାଲିଥାଏ ଟ୍ରେନ୍ । ଗୋଟାଏ ଷ୍ଟେସନରେ ଓହ୍ଲାଇ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ କାଣ୍ଟିନ୍‌ରୁ କିଛି ଜଳଖିଆ ଆଣିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ଜଳଖିଆତକ ଝିଅଟି ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେବାମାତ୍ରେ ଯନ୍ତ୍ରଚାଳିତ ପରି ସେଗୁଡ଼ିକ ଉଦରସାତ୍ କରି ଚାଲିଲା ସୁଖୱନ୍ତ ।

ଦିଲ୍ଲୀ ଷ୍ଟେସନ ।

ସେମାନେ ନିଜ ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ସବୁଥର ଅପେକ୍ଷା ଏଥର ଏକ ନୂଆ ଅନୁଭୂତି ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ମନକୁ ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରି ରଖିଛି ।

ଦିଲ୍ଲୀ ନଗରୀ ଆଜି ତା ଆଖିରେ ସୁନ୍ଦର ଦେଖା ଯାଉଛି । ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ! ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗୁଛି ତାକୁ ଦିଲ୍ଲୀର ଜନପଥ—ଭିଡ଼ ଓ କୋଳାହଳ ।

ସାଙ୍ଗରେ ତ କିଛି ଜିନିଷପତ୍ର ନ ଥିଲା । ଟାକ୍ସିଟାଏ କରି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆସି ନିଜଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସାଙ୍ଗରେ ନବପରିଚିତା ସୁଶାନ୍ତ ।

ଟାକ୍ସିଟା ଫାଟକ ପାରିହୋଇ ବଙ୍ଗଳା ସାମନା ପୋର୍ଟିକୋରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲା । ହର୍ଣ୍ଣ ଶୁଣି ସଶବ୍ୟସ୍ତେ ଦଉଡ଼ି ଆସିଲା ଦକ୍ଷିଣୀ ଚାକର ଚନ୍ଦ୍ରନ । ସେ ପ୍ରଥମେ ଆବାକାବା ହୋଇଗଲା ।

ସାର ! ଫୋନ କରିଥିଲେ ତ କାର ପଠାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଟାକ୍ସି କରି ଆସିଲେ କାହିଁକି ।

ଏତେ ଦିନ ଡେରି ହେବାରୁ ମନ ଯାହା ବ୍ୟସ୍ତ ଲାଗୁଥିଲା···ଏକା ନିଶ୍ୱାସରେ ଏତକ କଥା କହି ଅଟକି ଗଲା ସେ । ହଠାତ୍ ଦେଖିଲା ଆଗରେ ସୁନ୍ଦର ଝିଅଟିଏ ଠିଆ ହୋଇଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ସେ—ଏ କିଏ·· ?

ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର କହିଲା—ଆଉ ଗୋଟାଏ ବେଡ଼ରୁମ ଠିକ୍ କରିଦେ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ ! ଆଉ ହଁ, ଗାଧୋଇବାର ଯୋଗାଡ଼ କର ।

ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଭୃତ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ ଆଉ କିଛି ନ ପଚାରି ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲା ।

ଏଥର ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସୁଶାନ୍ତକୁ ଘରକୁ ଡାକି ନେଇଗଲା । ଡ୍ରଇଁ ରୁମରେ ପଶିବା ମାତ୍ରେ କହିଲା, ବସ ।

ସୁଶାନ୍ତ ବସିଲା । ଅଚହ୍ନା ଜାଗାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ମଣିଷ ଯେପରି ବିବ୍ରତ ହେବା କଥା, ସୁଶାନ୍ତଠାରେ ସେ ସବୁର ଲେଶମାତ୍ର ସୂଚନା ନଦେଖି ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ଏଥର ଏହି ଘରକୁ ତୁମର ନିଜ ଘର ବୋଲି ଭାବ । ମୁଁ ଏଥି ମଧ୍ୟରେ ତୁମର ପରିବାରର ଖୋଜ ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି । ତା ପରେ ତୁମକୁ ସେଠାରେ ଛାଡ଼ିଦେବି ।

ଝିଅଟି କିଛି କହିଲା ନାହିଁ ।

ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ ଆସି ଡାକିଲା—

ମା !—ପାଣି ଠିକ୍ ହୋଇଛି ।

ଯାଅ ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତ, ଗାଧୋଇବ ଯାଅ—ଆଉ ଚଂନ୍ଦ୍ରନ୍ ଏ ଗ୍ଟବ ନେ । ମା'ଙ୍କ ଟ୍ରଙ୍କରୁ ଶାଢ଼ୀଟାଏ କାଢ଼ି ଦେଲ୍ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଏତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମା'ଙ୍କର ଜିନଷପତ୍ର ସାଇତି ରଖିଥିଲେ । ବେଳେବେଳେ ଆଲମାରି ଖୋଲି ଦେଖେ, ପୁଣି ସାଇତି ରଖେ । ଆଜି ସେଥିରୁ ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡେ କାଢ଼ି ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲା ସେ ।

ଗ୍ଟବ ନେଇ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ ଚାଲି ଯାଇଥିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ନିଜେ ଗାଧୋଇବାକୁ ଚାଲିଗଲା ଅନ୍ୟ ବାଥ୍‌ରୁମକୁ । ଅଧଘଣ୍ଟା ପରେ ଫେରି ଆସିଲା ଗାଧୋଇ ସାରି । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତ ବାଥରୁମରୁ ବାହାରି ନଥାଏ । ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟାପରେ ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତ ଗାଧୋଇସାରି ଫେରି ଆସିଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ଡ୍ରଇଂରୁମ୍‌ରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ସେ । ଆଖି ଉଠାଇ ଚାହିଁଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ମା'ଙ୍କର ସବୁଜ ଶାଢ଼ୀଖଣ୍ଡିକ ପିନ୍ଧିଛି ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତ । ପୁରୁଣା କାଳିଆ ଶାଢ଼ୀ—ଗାଢ଼ ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ସିଲ୍‌କ ଶାଢ଼ୀ—ଚଉଡ଼ା ଜରିବସା ଧଡ଼ି । ତା ସାଙ୍ଗକୁ ଇଫେକ୍ଟ୍ ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗର ବ୍ଲାଉଜ—ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତର ଗୋରା ଦେହକୁ ଖୁବ୍ ମାନିଛି । ଦୁର୍ଗା ପରି ଝଟକୁଛି ତା ରୂପ । ମୁକୁଳା କେଶ—ମୁଣ୍ଡ ଧୋଇ ଗାଧୋଇଛି ବୋଧହୁଏ । ଓଠ ଫାଙ୍କରେ ଏକ ଅବୋଧ୍ୟ ଭାଷା—ଯାହା ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତର ଶକ୍ତି ନାହିଁ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସେମିତି ଅନେଇ ରହିଥିଲା କେତେବେଳ ଯାଏ । ହଠାତ୍ ଚମକି ପଡ଼ି କହିଲା, ଆସ ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତ ! ଅନେକ ଡେରି ହେଲାଣି ।

ଚନ୍ଦ୍ରନ ଖାଇବାକୁ ଆଣିଦେଲା । ନୀରବରେ ଖାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ ଦୁହେଁ । କିଛି ସମୟ ଗଲା । ପ୍ରଥମେ ନୀରବତା ଭଙ୍ଗକଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ !

ଉଁ—

ତୁମେ ପଢ଼ିପାର ?

ଉଁ ?

ତୁମେ ପଢ଼ିପାର କଛ—ଅଚ୍ଛା ପଢ଼ିଲ ଏଇଟା—ଗୋଟାଏ କ୍ୟାଲେଣ୍ଡରର ଆଡ଼କୁ ହାତ ଦେଖାଇଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

Mohan Textiles, manufacturers of all kinds of Hosiery goods. ପରିଷ୍କାର ସ୍ୱରରେ ପଢ଼ିଗଲା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ।

ବେଶ୍ ପଢ଼ି ପାରୁଛତ ? କୋଉଯାକେ ପଢ଼ିଛ ?

ମନେ ପଡ଼ୁନ !

ଆଉ ବେଶୀ ପଗ୍ଚର ଲଭ ନାହିଁ—ଭାବିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । mental clinicରେ ଦେଖାଇବା ସବୁଠାରୁ ଭଲ । ତାପରେ ଆତ୍ମୀୟମାନଙ୍କ ଖବର ନେଲେ ଭଲ ହେବ ।

ଖାଇସାରି ଦୁହେଁ ଉଠିଗଲେ ।

ତହିଁ ଆରଦିନ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତକୁ ନେଇ ମନୋବିଜ୍ଞାନ ଡାକ୍ତର ଯୋଷୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲା ।

May I come in Sir !

yes, yes !

କବାଟ ଠେଲି ଭିତରକୁ ପଶିଗଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ତା ପଛରେ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ।

ଆରେ ମିଃ ମହାପାତ୍ର ! ଆପଣ କେବେ ? ଏ କଏ ? ଶ୍ରୀମତୀ ବୋଧହୁଏ ?

ଆରେ ନାଁ ନାଁ, ଗୋଟାଏ କେଶ୍ ନେଇ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ ।

କଣ ମିଃ ମହାପାତ୍ର ! ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଡାକ୍ତର ଯୋଷୀ ।

ଏଇ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତକୁ ନେଇ—ଜାଣନ୍ତୁ ଡାକ୍ତର ଯୋଷୀ—ଏଇ ଯେଉଁ ଦିଲ୍ଲୀ ଏକ୍ସପ୍ରେସର ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଗଲା, ସେଥିରେ ମୁଁ ଜଣେ ଭୁକ୍ତଭୋଗୀ ।

ମାଇଁ ଗଡ଼—କଣ ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି—ଆପଣଙ୍କର କିଛି କ୍ଷତି ହୋଇ ନାହିଁ ତ ?

ନାଁ ନାଁ, ଯାହା ଆଘାତ ପାଇଥିଲି ତା' ଭଲ ହୋଇ ଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରୋବ୍ଲେମ ହେଲା ଏଇ ଝିଅଟିକୁ ନେଇ—ଏ ବି ଆକ୍ସିଡ଼େଣ୍ଟର ଜଣେ ଭିକ୍ଟିମ୍—ଶରୀର ସୁସ୍ଥ ସବଳ—ମନ କିନ୍ତୁ ତାର ଠିକ୍ ବିପରୀତ···

ମୋତେ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ବିବରଣୀ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଆକ୍ସିଡ଼େଣ୍ଟ ପରଠାରୁ ଯାହା ଘଟିଥିଲା, ତାର ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବିବରଣୀ ଦେଇ ଶେଷରେ କହିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର—ଏତେ ଚେଷ୍ଟାକରି ସୁଦ୍ଧା ମୁଁ ତାର ପରିଚୟ ଜାଣି ପାରିଲି ନାହିଁ, କି ନାଁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଏତିକି ଜଣାପଡ଼ୁଛି ଯେ ଝିଅଟି ସୁନ୍ଦର ପଢ଼ି ଲେଖି ଜାଣେ—କଣ କରାଯିବ କୁହନ୍ତୁ ?

ଅଚ୍ଛା, ମୁଁ ତାକୁ କେତୋଟି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରେଁ ?

ପଚାରି ପାରନ୍ତି !

ଡାକ୍ତର ଯୋଷୀ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ଆଡ଼କୁ ବୁଲି ବସିଲେ ।

ଅଚ୍ଛା ମିସ୍ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ !

କଣ କହୁଛନ୍ତି—ମୋତେ ?

ଆପଣଙ୍କର ଭାଇ ଭଉଣୀ କେତୋଟି···?

ଉତ୍ତରରେ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ କେବଳ ଗୁହିଁ ରହିଲା ।

ଆଚ୍ଛା—ଆପଣ କେତେଦୂର ପଢ଼ିଛନ୍ତି ?

ମନେ ପଡ଼ୁନି ।

ଦେଖନ୍ତୁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ, ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ଲୋପ ପାଇଛି । ମୋର ମନେହୁଏ ଏହି ଦୁର୍ଘଟଣାର ଆଘାତ ସହି ନ ପାରି ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଏପରି ଅବସ୍ଥା—

ତେବେ କୌଣସି ଆଶା ନାହିଁ ?

ଅଛି—ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ଫେରିଆସି ପାରେ, ପୁଣି କୌଣସି ଦୁର୍ଘଟଣାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲେ କିମ୍ବା ହଠାତ୍ କିଛି ପରିଚିତ ବିଷୟ ଦେଖିଲେ—

ତେବେ ମୁଁ ଆଡ଼ଭର୍ଟାଇଜ କରି ଚେଷ୍ଟା କରେ—କେହି ନେବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ—

ତାହାହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉପାୟ । ଆଉ ଦେଖନ୍ତୁ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହିତ ଆପଣ ଯଥା-ସମ୍ଭବ ଭଲ ବ୍ୟବହାର କରିବେ ।

ହଉ ନମସ୍କାର ।

ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ସହିତ ବିଦାୟ ନେଲା ଦେବେଂଦ୍ର । ଜୀବନର ଏ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଗତି ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଲା ଦେବେଂଦ୍ର । ଜାଣେନାହିଁ ଏହାର ଶେଷ କେଉଁଠି ? କେମିତି ଆଉ କେଇଦିନ ବା ସେ ଏଇ ଝିଅଟିକୁ ରଖିପାରିବ । ହଠାତ୍ ମନେ ପଡ଼ିଲା ତାରି ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ପାଇଁ କିଛି ଲୁଗା କିଣିବା ଦରକାର ।

ଗୁଲ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ, ଲୁଗା ଦୋକାନକୁ ଯିବା ।

ହୁଁ ।

ଶାଢ଼ୀ କିଣିବ, ନା ସଲଓ୍ୱାର, କମିଜ ପାଇଁ କନା କିଣିବ ?

ଶାଢ଼ୀ—
ଶାଢ଼ୀ ?
ହଁ ।
କାହିଁକି ?
ହଁ ମୁଁ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିବି—

ନିଜେ ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତର ଏ କଥା ଶୁଣି ତାକୁ କାହିଁକି ଏତେ ଖୁସି ଲାଗିଲା ।

ଦୁହେଁ ଗୋଟିଏ ଅଭିଜାତ ଲୁଗା ଦୋକାନରେ ପଶିଲେ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନିଜେ ବାଛି ବାଛି ପ୍ରାୟ ଛ'-ଖଣ୍ଡ ଶାଢ଼ୀ କିଣିଲା । ତାପରେ ଦୁହେଁ ଘରକୁ ଫେରିଲେ ।

ମନେ ମନେ ଭାବିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର—ଯାହାହେଉ ଏଥର କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲାଣି ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ । ହୁଏତ କେଉଁଦିନ ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ସେ ତାର ସ୍ମୃତି-ଶକ୍ତି ଫେରି ପାଇପାରେ ।

ସକାଳେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଅଫିସକୁ ଯାଏ । ତାର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍‌କୁ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବାକୁ କହିଯାଏ ।

କିଏ ଜାଣେ କେତେବେଳେ ସେ କଣ କରି ବସିବ । ବଡ଼ ମାୟା ଲାଗି ଯାଇଛି ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଏଇ ଝିଅଟି ଉପରେ ।

ହାଲୋ ମି· ମହାପାତ୍ର ! କହି ପଶି ଆସିଲା ପରେଶ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ।

ହାଲୋ !
ଏତେଦିନ କୁଆଡ଼େ ରହିଗଲେ ?

ସଂକ୍ଷେପରେ ସବୁ କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କଲା ଦେବେଂଦ୍ର । ଶେଷରେ କହିଲା—ସେଇ ଝିଅଟିହିଁ ମୋର ଏବେ ପ୍ରଧାନ ସମସ୍ୟା···ଯାହା ଫଳରେ ଅଫିସ କାମରେ ମଧ୍ୟ ମନ ଲାଗୁନି ।

ତେବେ ଆପଣ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେବେ—

ଦେବା କଥା ନୁହେଁ, ଦେଇ ସାରିଛି । ସବୁ କାଗଜକୁ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଏଁ କପି ପଠାଇ ଦେଇଛି ।

ତାର କେହି ଆତ୍ମୀୟ ଆସିଲେ ଆପଣ ଅନ୍ତତଃ ନିସ୍ତାର ପାଇବେ ।

ଝିଅଟି ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଯାଇ ପାରିବ ତ !

କିନ୍ତୁ ଦେବେଂଦ୍ରବାବୁ, ଗୋଟିଏ କଥା—

ପଚାରିଲା ଆଖିରେ ଅନାଇ ରହିଲା ଦେବେଂଦ୍ର ପରେଶ ମୁହଁକୁ ।

ଆପଣ କଣ ଭାବୁଛନ୍ତି କୌଣସି ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଏହାର ସୁଯୋଗ ନେବନାହିଁ ? ଆଜିକାଲିତ ସମାଜବିରୋଧୀ ଦୁର୍ବୃତ୍ତଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ପୁଣି ସୁନ୍ଦର ଝିଅଟିଏ, ଏହାଠୁ ଲୋଭନୀୟ ପଦାର୍ଥ କଣ ଥାଇପାରେ ?

ବୁଝିଲି—କିନ୍ତୁ ଉପାୟ କଣ ?

ଝିଅଟିର ଅତୀତ ବିଷୟରେ ଏଯାଏ କିଛି ଜଣା ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ—କଣ କଲେ ଯେ ଭଲ ହେବ, ମୁଁ ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ ।

ଅଚ୍ଛା ଆଡ଼ଭର୍ଟାଇଜ୍ ତ କରା ହୋଇଛି । ଦେଖାଯାଉ result କଣ ହେଉଛି । ତେବେ ପରେଶ ବାବୁ, ଆପଣ ଆଜି ଆମ ଘରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ?

ବୁଝି ପାରିଲି ନାହିଁ—

ଗଲେ ସବୁ ବୁଝିବେ ।

ଆଚ୍ଛା ! ପରେଶ ଚାଲିଗଲେ । ପରେଶ ବଙ୍ଗାଳୀ ଯୁବକ । କିନ୍ତୁ ଦେବେଂଦ୍ରର ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ।

ଘରେ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ଏକୁଟିଆ । ଡ୍ରଇଁ ରୁମରେ ବସି ରହିଛି ସେ । ପରି-ଧାନ ଖଣ୍ଡେ ଫିକା ନୀଳ ରଙ୍ଗର ଶାଢୀ ଓ ଗାଢ଼ ନାଲି ରଙ୍ଗର ବ୍ଲାଉଜ । ମୁଣ୍ଡ ଯତ୍ନରେ ବାନ୍ଧିଛି ।

ଗୋଟିଏ ବେତ ଚଉକିରେ ବସି ଖଣ୍ଡିଏ ଇଂରାଜୀ ପତ୍ରିକାରେ ମନୋ-ନିବେଶ କରିଛି । ହଠାତ୍ କଣ ହେଲା କେଜାଣି ମୁହଁ ଟେକି ଚାରିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା ଓ ପତ୍ରିକାଟିକୁ ଗୋଟାଏ ପାଖକୁ ରଖିଦେଲା । ଆଗରେ ଦେବେଂଦ୍ରର ଲାଇଫ୍ ସାଇଜ୍ ଫଟୋ ଝୁଲୁଛି—ସେଇ ଫଟୋ ଭିତରୁ ହସି ଉଠୁଛି ତା'ର ଆଖି ଦୁଇଟି ।

ଏ କିଏ—? ନିଜକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ସେ ।

କିନ୍ତୁ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିଲା ନାହିଁ—ନିଜର ଗତ ଜୀବନର କଥା ମନେ ପକାଇବାକୁ ଯାଇ କିଛି ସେ ମନେ ପକାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ—କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅଡୁଆ ସୂତା—ଯେତେଥର ସେଇ ଅଡୁଆ ସୂତାର ଖିଅ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ସେତେଥର ସେ ଖିଅ ହଜିଗଲା । କେବଳ ମନେ ପଡ଼ିଲା ତାର—ମୋହନ ବାବୁଙ୍କ ହସ୍ପିଟାଲ୍—ପାଖାପାଖି ଦୁଇଟି ଖଟ-ସେ ଆଉ ଦେବେଂଦ୍ର । ତା ଆଗରୁ···? ତା' ଆଗରୁ ସବୁ ଅନ୍ଧାର ··

ଏ ଆଉ ଗୋଟାଏ ଜୀବନ—ଆଉ ଗୋଟାଏ ଅନୁଭୂତି—କଣ କରିବ ସେ···? କଣ କରି ପାରିବ ? ଜଣକର ଦୟା ଉପରେ କେତେ ଦିନ ନିର୍ଭର କରିବ ? କିନ୍ତୁ ଯିବ କେଉଁଠିକି··?

ପୁଣି ସେ ଚାହିଁଲା ଦେବେଂଦ୍ରର ଫଟୋକୁ ।

ଦେବେଂଦ୍ରର ହସିଲା ଆଖି ଯେମିତି ଇଙ୍ଗିତ ଦେଉଛି କୁଆଡ଼େ ଯିବା ? ମତେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଯିବ ! ମୁଁ କଣ ଭଲ ଲାଗୁନି ତମକୁ ?

ହଠାତ୍ ଉଠି ପଡ଼ିଲା ସେ । ନିଜର ଶୋଇବା ଘରକୁ ଗଲା । ସୁନ୍ଦର ବେଡ଼ରୁମ୍‌ଟିଏ—ନରମ ଗଦି ଉପରେ ଧଳା ଚଦର । ଫ୍ୟାନ ଲାଗିଛି—

ଆଧୁନିକ ଜୀବନ ଯାପନ ପାଇଁ ଯାହା କିଛି ଦରକାର, ସବୁ ଅଛି ସେଇ ଘରଟି ଭିତରେ ।

ନିକର ଲୁଗାପଟା ସଜାଡ଼ି ରଖିଦେଲା ସେ । ନିଜ ରୁମ୍ ଟପି ଦେବେଂଦ୍ରର ଘରକୁ ଗଲା । ବିଛଣା ଝଡ଼ା ହୋଇନାହିଁ । ଲୁଗାପଟା ଇତଃସ୍ତତ ବିକ୍ଷିପ୍ତ । ଟେବୁଲଯାକ ବହି ଖୋଲାହୋଇ ପଡ଼ିଛି । କିଛିକ୍ଷଣ ଚୁପ୍ ହୋଇ ଠିଆ ହେଲା ସୁଖଓ୍ୱିନ୍ତ । ତା' ପରେ ଧୀର ପଦକ୍ଷେପରେ ଘରି ଭିତରକୁ ପଶିଲା । ଚଦର ଝାଡ଼ି ପୁଣି ବିଛାଇ ଦେଲା । ଲୁଗାପଟା ଯଥାସ୍ଥାନରେ ରଖିଦେଲା । ବହିପତ୍ର ସବୁ ସଜାଇ ରଖିଦେଲା ଟେବୁଲ ଉପରେ ।

ଟେବୁଲ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିବା ଦେବେଂଦ୍ରର ଆଉ ଗୋଟାଏ ଗ୍ରେଟ ଫଟୋ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ତାର । ନିଜ କାନିରେ ଧୂଳି ଝାଡ଼ି ସଫାକଲା । ସବୁ କାମ ସାରି ଘର ମଝିରେ କିଛି ସମୟ ଛିଡ଼ା ହୋଇରହିଲା—ପୁଣି ଥରେ ଚେଷ୍ଟା କଲା ନିଜ ଅତୀତକୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆଲୋକକୁ ଟାଣି ଆଣିବାକୁ । କିନ୍ତୁ ସବୁ ବୃଥା—ଆଲୋକକୁ ଆସୁ ଆସୁ ପୁଣି ଯେମିତି ଅନ୍ଧାରରେ ହଜି ଗଲା ସବୁ ।

କଣ କରିବ ସେ···

ନିଜ ରୁମ୍‌କୁ ଫେରିଯାଇ ଖଟ ଉପରେ ମୁହଁ ମାଡ଼ି ପଡ଼ି ରହିଲା ସୁଖଓ୍ୱିନ୍ତ ।

ଚନ୍ଦନ ଆସି ଡାକିଲା—ମାଁ' !

ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇ ଚାହିଁଲା ସୁଖଓ୍ୱିନ୍ତ ।

କଣ ରନ୍ଧାହେବ ! ଘଣ୍ଟା ବାଜିଲଣି—

କିଛି ନ କହି ଉଠିଲା ସୁଖଓ୍ୱିନ୍ତ । ଧୀରେ ଧୀରେ ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଗଲା ।

ବାହାରେ ମଟର ହର୍ଣ୍ଣ ଶୁଭିଲା । ସେପେଇ ଘରୁ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ । ବାଲ୍‌କନି ଉପରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଅନେଇଲା ତଳକୁ । ଦେଖିଲା କାର୍‌ରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଛି ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ସାଙ୍ଗରେ ଅନ୍ୟଜଣେ ଯୁବକ । ଘର ଭିତରକୁ ପୁଣି ଚାଲିଗଲା ସେ ।

ଚଂଦ୍ରନ—ଚଂଦ୍ରନ ! ଡାକୁଥାଏ ଦେବେଂଦ୍ର ।

ଚଂଦ୍ରନ ନାହିଁ, ବଜାର ଯାଇଛି—ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ କବାଟ ଫିଟାଇଲା ।

ଚଂଦ୍ରନ ନାହିଁ ? ଅଚ୍ଛା—ପରେଶ ବାବୁ ଆପଣ ବସନ୍ତୁ । ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ, ତୁମେ ଟିକିଏ ଆସିଲ ଏଣେ—

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପଛେ ପଛେ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ଘର ଭିତରକୁ ଗଲା ।

ପରେଶ ମୋର ବନ୍ଧୁ । ଏବେ ସେ ଚାଲିଯିବ—ଚନ୍ଦ୍ରନ କେତେବେଳୁ ଗଲାଣି !

ଏବେ ତ ଗଲା—

ତେବେ ଡ୍ରାଇଭରକୁ କୁହେ ଚା ଜଳଖିଆ ନେଇଆସୁ ।

ନା ।

ନା ?

ମୁଁ ତିଆରି କରି ଦେଉଛି—

ତୁମେ କାହିଁକି କଷ୍ଟ କରିବ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ !

କଷ୍ଟ ତ ନୁହେଁ—ମୁଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କରି ଦେଉଛି । କହୁ କହୁ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ଚାଲିଗଲା ଘର ଭିତରକୁ । ଦେବେଂଦ୍ର ଆସି ପରେଶ ପାଖରେ ବସିଲା ।

ଆପଣ ଯିବାକୁ ଏତେ ତରତର ହେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ପରେଶ ବାବୁ···

ଆମେମାନେ ଆଜି ସିନେମା ଯିବାକୁ ଠିକ୍ କରିଛୁ—ଆପଣ ଚାଲନ୍ତୁ ନା ?

ନାଁ, ମୋର କାମ ଅଛି ପରେଶ ବାବୁ·····ତେବେ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ୍ରକୁ ପଚାରେ ସେ ଯଦ ଯିବ—

ହଉ।

ଏହି ସମୟରେ ଚା' ଜଳଖିଆ ନେଇ ପ୍ରବେଶ କଲା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ୍ର।

ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ମିସ୍ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ୍ର!

ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ୍ର କେବଳ ଅନାଇ ରହିଲା।

ଆଚ୍ଛା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ୍ର—ଏଙ୍କୁ ଜାଣ ? ପଚାରିଲା ଦେବେଂଦ୍ର।

ଉହୁଁ।

ଏହି ମୋର ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ପରେଶ ରାୟ—ମୋର ସହିତ କାମ କରନ୍ତି—ଏଙ୍କ ଘରୁ ଆଜି ସମସ୍ତେ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ବାହାରିଛନ୍ତି। ତୁମେ ଯିବ······ ?

କିଛି କହିଲା ନାହିଁ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ୍ର।

'ମିସ୍‌ମେରି' ଭଲ ଛବିଟାଏ ବୋଲି ଶୁଣିଛି—

ଆପଣ ଯିବେ ନାହିଁ ?

ମୋର କାମ ଅଛି ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ୍ର।

ଆଚ୍ଛା ହଉ—କହି ଲୁଗା ବଦଳାଇବାକୁ ଚାଲିଗଲା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ୍ର।

ଆଚ୍ଛା ଦେବେଂଦ୍ର ବାବୁ—ପଞ୍ଜାବତନୟାର ଏ ବେଶ କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତରରେ କେବଳ ହସିଲା ଦେବେଂଦ୍ର।

ଲୁଗା ବଦଳାଇ ଫେରିଲା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ୍ର।

ଡ୍ରାଇଭର, ତୁମେ ଏମାନଙ୍କୁ ନେଇଯାଅ। କହିଲା ଦେବେଂଦ୍ର।

ପରେଶ ଡ୍ରାଇଭର ପାଖରେ ବସିଲେ ଓ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ୍ର ପଛ ସିଟ୍‌ରେ ବସିଲା। ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲା ଡ୍ରାଇଭର।

ଦୁଆର ମୁହଁରୁ ଅନାଇ ରହିଲା ଦେବେଂଦ୍ର। ଅଜାଣତରେ ତାର ଛାତି ଚିରିଇ ବାହାରି ଆସିଲା ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ।

ପରେଶ ବାବୁଙ୍କର ବସାଘର । ସୁନ୍ଦର ଛବିଭଳି ଘରଟିଏ । ବାହାରେ ଚଉକି ଆଦି ପଡ଼ିଛି । କାରଣ ଡ୍ରଇଂରୁମ୍ କରିବାକୁ ଘରର ଅଭାବ । ଘରେ ବୃଦ୍ଧାମାତା ଓ ତରୁଣୀ ଭଗିନୀ ତରଙ୍ଗିଣୀ । ସଂଜ ହେଲଣି—ଭାଇ କହି-ଥିଲେ ସଜବେଳେ ସିନେମା ଦେଖାଇ ନେବେବୋଲି । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରି ନାହାନ୍ତି । ବିରକ୍ତ ମନରେ ତରଙ୍ଗିଣୀ ବାହାର ଓ ବାହାରୁ ଘର ହେଉ ଥାଏ ।

ବଡ଼ ଖରାପ ଲୋକ ଭାଇ—ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା ମନେ ମନେ ତରଙ୍ଗିଣୀ ।

ଆରେ ତାର କିଛି କାମ ଥିବ ସେ ରହିଯାଇଥିବ—ସେକେଣ୍ଡ ସୋ ଯିବ ପଛେ··· ମା କହିଲେ ।

ତୁ ତ ଖାଲି ଏମିତି କହିବୁ ।

ଆଉ କଣ କହିବି—କହିବି ପରେଶ ବଡ଼ ବଦମାସ୍ ।

ଏଇ ସମୟରେ ବାହାରେ ମଟର ରହିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା ।

ହଁ ଏଇତ ଦେବେଂଦ୍ରବାବୁଙ୍କୁ ନେଇ ଆସିଲେଣି—ଆଉ କଣ ସିନେମା ଯିବେ—ଖାଲି ଗପ ଚାଲିବ ।

ଜଲଦି ଲୁଗାପିନ୍ଧି ତରୁ ! ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସୁ ଆସୁ କହିଲ ପରେଶ ।

ସେ କାର୍‌ରେ କିଏ କି ?

ସେ ଯେ ହଉ—ତୁ ଆ ଜଲଦି ! ସିନେମାରୁ ଫେରିଲେ ତା କଥା ଶୁଣିବୁ ।

ତରଙ୍ଗିଣୀ ଲୁଗା ପିନ୍ଧିବାକୁ ଚାଲିଗଲା ।

କାର୍ ଛୁଟିଛି ପ୍ଲାଜା ସୋ ହାଉସ୍ ଆଡ଼କୁ—ପଛ ସିଟରେ ବସିଛନ୍ତି ତରଙ୍ଗିଣୀ ଓ ସୁଖେନ୍ଦୁ । କିନ୍ତୁ କଣ ପଚାରିବ ତାକୁ ତରଙ୍ଗିଣୀ—ଭାବି ପାରୁନି ।

ହଲରେ ପହଞ୍ଚି ତିନୋଟି ସିଟ୍ ଅଧିକାର କଲେ ତିନିହେଁ । ଛବି ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ସୁଖେନ୍ଦୁ ଚୁପ୍ ଚାପ୍ ବସିଥାଏ—

ଆପଣଙ୍କୁ ଛବିଟି ଭଲ ଲାଗୁଛି ତ ?—ପଚାରିଲା ପରେଶ ସୁଖେନ୍ଦୁକୁ ।

କେବଳ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କଲା ସୁଖେନ୍ଦୁ । ପ୍ରକୃତରେ ସେତେବେଳେ ସେ ଅନ୍ୟ କିଛି ଭାବୁଥିଲା—କଣ ଭାବୁଥିଲା ସେ ନିଜେ ବୁଝିପାରୁ ନ ଥିଲା—କଣ ଯେମିତି ଗୁଡ଼ାଏ ମନେ ପଡୁଥିଲା ତା'ର…

ଇଣ୍ଟର ଭାଲ ।

ଏମାନଙ୍କଠାରୁ ତିନୋଟି ସିଟ୍‌ର ବ୍ୟବଧାନରେ ବସିଥିଲେ ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକ । ଯୁବକ—ବୟସ ୨୫।୨୬ ଭିତରେ । ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲେ ମନେ ହୁଏ ପ୍ରକୃତି ଭଲ ନୁହେଁ—ଆଖି ଚଞ୍ଚଳ—ଇଣ୍ଟରଭାଲର ଆଲୋକ ଜଳିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆଖି ତାଙ୍କର ପଡ଼ିଲା ସୁଖେନ୍ଦୁ ଉପରେ । ନିଜ ଆଖିକୁ ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଯାହାକୁ ସେ ଖୋଜୁଥିଲେ ସେ ଯେ ଏଇଠି । ଏଇ ଦିଲ୍ଲୀ ନଗରୀରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ! ସେ ଭାବିଥିଲେ ହୁଏତ ଭୁପା ଟ୍ରେନ ଆକ୍‌ସିଡ଼େଣ୍ଟରେ ମରିଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ସେ ତ ବଞ୍ଚିଛି । ଏବେ ଉପାୟ… ? ଉପାୟ…ଅଛି । ଘରକୁ ଗଲେ ଗୀତାହିଁ ଉପାୟ ବତାଇ ଦେବ ।

ସିନେମା ହଲ୍‌ର ଏ ଘଟଣା ପରେ ଦେଖାଗଲା ଦିଲ୍ଲୀର ଏକ କୁଖ୍ୟାତ ଗଳି ଭିତର ଦେଇ ଗୋଟାଏ ଟାଙ୍ଗା ଚାଲିଛି ଓ ସେଥିରେ ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ

ହୋଇ ବସି ରହିଛନ୍ତି ରାଜେଶ । କିଛି ସମୟ ପରେ ଗୋଟାଏ ଗ୍ରେଟ୍ ଏକ-ମହଲା କୋଠା ସାମନାରେ ଆସି ଟାଙ୍ଗା ଅଟକିଲା । ଟାଙ୍ଗାବାଲାର ପଇସା ଛାଡ଼ାଇ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ରାଜେଶ କବାଟରେ ଠକ୍ ଠକ୍ କଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ଦ୍ୱାର ଫିଟିଗଲା । ଦ୍ୱାର ମୁହଁରେ ଯିଏ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲା ତାକୁ ଦେଖିଥିଲେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଓ ପରେଶ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ହତବୁଦ୍ଧି ନ ହୋଇ ରହିପାରି ନ ଥାନ୍ତେ । ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଦ୍ୱାରମୁହଁରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲା ତାର ଚେହେରା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତର ଚେହେରା ସହିତ ଅବିକଳ ମିଳି ଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ଉପରୋକ୍ତ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଟିକେ ମୋଟା—ଏତିକି ପ୍ରଭେଦ ।

ତୁମେ ପରା ସିନେମା ଦେଖି ଯାଇଥିଲ... ?

ହଁ ।

ଫେରି ଆସିଲ ଯେ... ।

ହଁ ଫେରି ଆସିଲି—ଜାଣ, ଉଷାକୁ ମୁଁ ଦେଖିଲି ସିନେମା ହଲ୍‌ରେ ।

ଉଷାକୁ... ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ।

ହଁ ଗୀତା ! ମୁଁ ଉଷାକୁ ନିଜେ ଦେଖି ଆସିଲି ସିନେମା ହଲ୍‌ରେ । ସାଙ୍ଗରେ କିଏ ସବୁ ଥିଲେ କହି ପାରିବି ନାହିଁ ।

ଶୁଣ—ଆଜିର ଖବର କାଗଜ ଦେଖିଛ ?

ଖବର କାଗଜ—କାହିଁ କି ?

ଏଇ ଦେଖ । କହି ଗୀତା ଖବର କାଗଜ ଖଣ୍ଡେ ରାଜେଶ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।

ଖବର କାଗଜରେ ଗୋଟାଏ ବିଜ୍ଞାପନ ବାହାରିଛି—ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣାରୁ ଉଦ୍ଧାରପ୍ରାପ୍ତା ଗୋଟିଏ ଝିଅର କେହି ଆତ୍ମୀୟ ଯଦି ଥାଆନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ଆସି ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତୁ—ଝିଅଟି ପଞ୍ଜାବୀ ।

ଏ କଣ ମୁଁ ତ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ? ରାଜେଶ ଯେତିକି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥାଏ, ମନେ ମନେ ସେତିକି କୁରୁଳି ଉଠୁଥାଏ ।

ମୋର ମନେ ହୁଏ ଉଷା ଆମ ପାଖକୁ ଆସୁଥିବାବେଳେ ରେଲ ଦୁର୍ଘଟଣା ହୋଇଛି ଏବଂ କୌଣସିମତେ ଏହି ଭଦ୍ରଲୋକ ତାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ପାଖରେ ରଖିଛନ୍ତି । ଆଜି ବୋଧହୁଏ ସେ ସେହି ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ସହିତ ସିନେମା ଦେଖି ଆସିଥିଲା । ଗୀତା କହିଲା ।

ତାକୁ କୌଣସି ମତେ ଏଠାକୁ ଆଣି ପାରିଲେ ଆମକୁ ସୁବିଧା ହେବ । ଆମେଇ ତ ତାର ଆତ୍ମୀୟ, ଆଉ କିଏ ?

ନିଶ୍ଚୟ, ଆମେଇ ତାର ଅଭିଭାବକ । ଦିଲ୍ଲୀରେ ଆମେଇ ଉଷାର ସାହା ଭରସା ।

ଅନାଗତ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ଫଳବତୀ ହେବାକୁ ଯାଉଥିବାରୁ ରାକେଶ ଓଠ କୋଣରେ ସରୁ ହସଟିଏ ଉଙ୍କି ମାରି ମିଳାଇ ଗଲା । ଗୀତା ତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପାରିନି ।

ଗୀତା ବି ପଂଜାବି ଝିଅଟିଏ । ଉଷା ତାର ମାମୁଁର ଶ୍ୟାଳକର ଝିଅ । ଉଷା କଥା ଶୁଣି ଯେତିକି ସେ ଖୁସି ହେଲା, ସେତିକି ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ତାର ଭବିଷ୍ୟତ ନେଇ । ନିଜ ଜୀବନର ପୃଷ୍ଠାକୁ ସେ ଯେଉଁ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ କରିଛି, ଉଷା ତା'ଠୁ ଦୂରରେ ରହି ପାରିବ ତ !

ବାପ ମା'ଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ ଉଷା । ସ୍ନେହ ଆଦରରେ ତ୍ରୁଟି ନଥିଲା । ଖୁବ୍ ଅଲଅଲରେ ବଢ଼ି ଉଠିଥିଲା । ଶିଶୁ ଓ କିଶୋର ବୟସ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯୌବନରେ ପାଦ ଦେଲା ମାତ୍ରେ ବାପ ମା ଇଚ୍ଛା କଲେ ଉଷାକୁ ବିବାହ ଦେବା ପାଇଁ । ସେତେବେଳକୁ ତାକୁ ୧୯ ବର୍ଷ ହୋଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଦିଶୁଥାଏ ପନ୍ଦର ଷୋଳ ବର୍ଷର ଝିଅଟି ପରି । ସେ ଆଇ. ଏ. ପାଶ କରି ସାରିଥାଏ । ସେ ଆହୁରି ପଢ଼ିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲାବେଳେ ବାପା ମା' ବରଘର ଖୋଜି ଲାଗିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ବଞ୍ଚିଥାଉ ଥାଉ ଉଷାର ସୁଖୀ ଜୀବନ ଦେଖିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବରଘର ଦେଖି ଦିନେ ଅମୃତସରରେ

ଫେରୁ ଫେରୁ ମଟର ଆକ୍‌ସିଡେ଼ଣ୍ଟ ହେଲା । ଦୁ'ଜଣଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି ହେଲେ ବଞ୍ଚିଲେ ନାହିଁ । ଜୀବନ-ସାହାରାରେ ଉଷା ହେଲା ଏକୁଟିଆ । ହେଲେ ଅସୀମ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଥିଅଟା । ବିଚଳିତ ନ ହୋଇ ବି. ଏ. କ୍ଲାସରେ ନାଁ ଲେଖାଇଲା । ଅଜସ୍ର ସମ୍ପତ୍ତି । ଟଙ୍କା ପଇସାର ଅଭାବ ନ ଥିଲେ କଣ ହେଲା, ଅଭିଭାବକତ୍ୱର ଅଭାବ ସେ ଉପଲବ୍ଧି କରୁଥିଲା ।

ଉଷାର ଏକମାତ୍ର ଆତ୍ମୀୟା ଏଇ ଗୀତା । ଗୀତା ନର୍ସ ଜୀବିକା ଗ୍ରହଣ କରିଛି ଏବଂ ପ୍ରେମ-ବିବାହ କରିଛି ଡାକ୍ତର ରାଜେଶ ମହାନ୍ତି । ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଏ ଯାଏ ଉଷା ଦେଖି ନାହିଁ । ଡାକ୍ତର ରାଜେଶ କିନ୍ତୁ ଗୀତା ମୁହଁରୁ ଶୁଣି ଉଷାର ସବୁ ଖବର ରଖିଥାନ୍ତି । ଉଷାର ଅଜସ୍ର ସମ୍ପତ୍ତିର ଲୋଭ ତାଙ୍କ ମନକୁ ମୋହାଚ୍ଛନ୍ନ କରିଥାଏ । ଉଷାର ମଧ୍ୟ ଅଭିଭାବକ ଲୋଡ଼ା । ତାର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇ ପାରିଲେ ଅନ୍ତତଃ ସମ୍ପତ୍ତିର କିଛି ଅଂଶ ସେ ପାଇ ପାରିବେ । ଅବଶ୍ୟ ସେ ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇ ପାରିଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଗୀତାକୁ ବିବାହ କରି ସେ ଆଶା ଡାକ୍ତର ଛାଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି । ରାଜେଶର ବିବାହ କଥା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ମୋହନ ମଲହୋତ୍ରାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଜ୍ଞାତ ରହିଛି । ଏଣୁ ଡାକ୍ତର ରାଜେଶ ସେ ସମ୍ପତ୍ତିର ମୋହ ଛାଡ଼ି ଉଷା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଡାକ୍ତର ରାଜେଶଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ କୋଉଟା ! ଉଷାର ଦେହ ନା ତାର ସମ୍ପତ୍ତି ।

ଗୀତା ନିଜର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକୁ ମନେ ପକାଇ ଶିହରି ଉଠିଲା ।

ଏତେ କଣ ଭାବି ଚାଲିଛ ଗୀତା !

ଏଁ ! ତମେ !

କଣ ଚମକି ପଡ଼ୁଛ ?

ସତକୁ ସତ ଗୀତା ହଠାତ୍ ରାଜେଶଙ୍କୁ ଆଗରେ ଦେଖି ଚମକି ପଡ଼ିଥିଲା । ସେ ପଚାରିଲା—କଣ ହେଲା ?

ହେବ କଣ ! ତୁମର ବିବାହ ପୂର୍ବର ଗୋଟାଏ ଫଟୋ ଥିବ ଦେଖ । ତମର ସେତେବେଳର ଚେହେରା ଏବେକାର ଉଷା ସହିତ ମିଶିଯିବ । ଫଟୋ ଦେଖି ସେମାନେ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବେନି । ତାହାହେଲେହିଁ ଉଷାକୁ ଆମେ ପାଇ ପାରିବା ।

କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ କଥା, ଉଷା ତ ଆମ ଠିକଣା ଜାଣେ । ସେ ସେଠାରେ ରହିଛି କିପରି ?

ଟ୍ରେନ ଆକ୍‌ସିଡେଣ୍ଟ ନ ହୋଇଥିଲେ ଉଷା ସିଧା ଆମ ପାଖକୁ ଆସି ଆନ୍ତା । କଲେଜରୁ ସେ ଆମକୁ ଜଣେଇଥିଲା ଯେ ଦିଲ୍ଲୀ ଏକ୍‌ସପ୍ରେସରେ, ସେ ଆସୁଛି । ଦୁର୍ଘଟଣା ପରେ ହୁଏତ ଏ ଭଦ୍ରଲୋକ ତାକୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇ-ଛନ୍ତି । ତା ଛଡ଼ା କାଲି ସେ ଆମ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ସବୁ ଘଟଣା ତ ପରିଷ୍କାର ହୋଇଯିବ ।

ଡ୍ରଇଂରୁମ୍‌ରେ ଖଣ୍ଡେ ଖବର କାଗଜ ଧରି ବସିଛି ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ଚଟି ଶବ୍ଦରେ ମୁହଁ ଉଠାଇ ଚାହିଁଲା ସେ । ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ସିନେମାରୁ ଫେରୁଛି ।

ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ !

ମତେ କଣ କହୁଛନ୍ତି ! ଫେରି ପଚାରିଲା ଆଗ୍ରହରେ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ।

ଟିକେ ଶୁଣିବ ·

ପାଖକୁ ଆସିଲା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ । କିନ୍ତୁ କ'ଣ ଭାବି ଦେବେନ୍ଦ୍ର କହିଲା— ଆଚ୍ଛା ତୁମେ ଯାଅ । ପରେ ଆସିବ । ପୁଣି କାଗଜରେ ମନ ଦେଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ଗତରେ ଛନ୍ଦ ଫୁଟେଇ ଚାଲିଗଲା । କାଗଜରେ ତାର ବିଜ୍ଞାପନଟି ବାହାରିଛି । କାଲି ଭିତରେ ହୁଏତ ତାର କେହି ଆତ୍ମୀୟ

ଆସିବେ । ତା'ମାନେ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ଏଠାରୁ ଚାଲିଯିବ ସବୁଦିନ ପାଇଁ । ଏଇ କେଇଦିନ ଭିତରେ ଏ ଘରର ଗୋଟାଏ ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ଯାଇଛି ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ । ତାକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ କଷ୍ଟ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ । ନାରୀ ବିବର୍ଜିତ ଘରେ ଏଇ ନାରୀଟିର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅତି ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା । ବ୍ୟଥିତ ହେଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର !

ତାର ରୁକ୍ଷ ଜୀବନ ଗୋଟାଏ ନାରୀର ଉପସ୍ଥିତିରେ ଆମୋଦିତ ହୋଇ ଉଠିଛି—ହେଉ ସେ ଅଜଣା, ଅଶୁଣା, ବିଜାତୀୟା । କିନ୍ତୁ ହୃଦୟର ଏକାଂଶକୁ ଯେ ଆବୋରି ବସିଛି, ତାର ବିଚ୍ଛେଦରେ ପ୍ରାଣ କାନ୍ଦି ଉଠିବ ।

ମନ କହିଲା—ବିଜ୍ଞାପନ ନ ଦେଇଥିଲେ ?

ବିବେକ କହିଲା—କି ଅଧିକାର ଅଛି ବିପଦରେ ପଡ଼ିଥିବା ଗୋଟିଏ ଅସହାୟା ନାରୀକୁ ଜବରଦସ୍ତି ଅଟକାଇ ରଖିବାର ? ନିଜ ଘରକୁ ଗଲେ ସୁଖୀ ହେବ ସେ । ଛାଡ଼ିଦିଅ ତାକୁ ।

ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘନିଃଶ୍ୱାସକୁ ଚାପିବାକୁ ଯାଇ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଦେଖିଲା ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ।

କଣ ମୋତେ କହୁଥିଲେ ପରା ?
ହଁ ବସ ।
ପାଖ ଚଉକିରେ ବସିଲା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ।

ତୁମର ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନଙ୍କର ଜାଣିବା ଲାଗି ଗୋଟାଏ ଆଡ଼ଭର୍ଟାଇଜ୍ କରିଛି । କାଲି ହୁଏତ କେହି କେମିତି ଆସି ତମର ଖୋଜ ନେବେ ।

ଏକ ଅବୋଧ ଦୃଷ୍ଟିରେ କେବଳ ଅନାଇ ରହିଲା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ମୁହଁକୁ ।

ବୁଝିଛ ମୁଁ କଣ କହୁଛି ।

ହୁଁ ! ଶ୍ଳେଷ ଉତ୍ତରଟିଏ ଦେଲା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ । ତା ପରେ ସେ ଉଠି ଠିଆ ହେଲା ।

ଖାଇବାକୁ ଦିଆ ହେଲଣି । ଚାଲନ୍ତୁ ।

ସୁଖେଓ୍ୱନ୍ତ ପଛେ ପଛେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ଉଠି ଠିଆହେଲା ।

ଡାଇନିଂ ରୁମରେ ପଶିଲେ ଦୁହେଁ । ସାମନା ସାମନି ଚଉକି । ଖିଆ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଦୁହେଁ ନୀରବ । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ସିନେମା କେମିତି ଲାଗିଲା ସୁଖେଓ୍ୱନ୍ତ !

ଭଲ ।

ଖୁବ୍ ଭଲ ?

ଖୁବ୍ ଭଲ ନୁହେଁ, ତେବେ ଭଲ ।

ପରେଶ ଘରୁ ଆଉ କିଏ ସବୁ ଯାଇଥିଲେ ?

ତାଙ୍କ ଭଉଣୀ ।

ତରଙ୍ଗିଣୀ ?

ବୋଧହୁଏ ।

ତୁମେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇନାହଁ—?

ଚୁପ୍ ରହିଲା ସୁଖେଓ୍ୱନ୍ତ ।

ନୀରବରେ ଖାଇସାରି ଉଠିଗଲେ ସେମାନେ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପୁଣି ଚାଲିଗଲା ଡ୍ରଇଂ ରୁମକୁ । ସୁଖେଓ୍ୱନ୍ତ ଗଲା ବାଲ୍‌କନି ଉପରକୁ । ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ବିଛେଇ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ସବୁ କିଛି ଦିଶୁଛି ମାୟାମୟ—ସୁନ୍ଦର ।

କିଛିକ୍ଷଣ ପୂର୍ବେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଯାହା କହିଥିଲା ସେଗୁଡ଼ିକ ତା' ମନରେ ଖେଳିବୁଲୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ବୁଝିପାରିଲା ନାହିଁ । ବାଲ୍‌କନି ଉପରଟା ଟବରେ ସଜା ହୋଇଛି—ମଲ୍ଲୀ, ଗୋଲାପ ଓ ରଜନୀଗନ୍ଧାର ଗଛ । କେତୋଟି ବଡ଼ ନାଲି ଗୋଲାପ ଫୁଟି ରହିଛି ଟବ୍‌ରେ । ଫୁଲଗୁଡ଼ିକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ସୁଖେଓ୍ୱନ୍ତ । କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର—ଜୀବନଟା ଯଦି ଏମିତି ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ପାରନ୍ତା । ଦୀର୍ଘନିଃଶ୍ୱାସ ଗୋଟାଏ ବାହାରି ଆସିଲା ।

ବଡ଼ ଲାଲ ଗୋଲାପରୁ ଗୋଟାଏ ତୋଳିଲା ସେ । ମୃଦୁ ସୌରଭ-ବିଶିଷ୍ଟ ଫୁଲଟାଏ—ପାଖୁଡ଼ାଗୁଡ଼ାକ କି କୋମଳ । ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ହାତ ନେଲା, ଫୁଲଟିକୁ ମୁଣ୍ଡରେ ଖୋସିବା ଆଶାରେ—କିନ୍ତୁ ପୁଣି ହାତ ଫେରାଇ ଆଣିଲା । କଣ ଭାବି ସେ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଘର ଭିତରେ ପର୍ଦ୍ଦା ଆଡ଼େଇ ପଶିଲା ।

ଘର ଭିତରଟା ଅନ୍ଧାର । ଝରକା ଦେଇ ବଗିଚାରୁ ଥଣ୍ଡା ପବନ ବହି ଆସୁଛି । ଝରକାବାଟେ ଆଲୁଅ ରେଖାଟିଏ ଆସି ପଡ଼ୁଛି ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥିବା ଫଟୋଟି ଉପରେ ।

ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ଗୋଟାଏ ବିଚିତ୍ର କାମ କରିବସିଲା । ଫୁଲଟିକୁ ନେଇ ଦେବେଂଦ୍ରର ଫଟୋ ପାଖରେ ରଖିଦେଲା । ପୁଣି ଫେରି ଚାଲିଆସିଲା ବାଲ୍‌କନିକୁ—ସେଠାରୁ ପୁଣି ନିଜ ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲିଗଲା ।

ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ବାହାରି ଯିବାର ପ୍ରାୟ ୨ ମିନିଟ୍ ପରେ ନିଜ ଶୋଇବା ଘରେ ପ୍ରବେଶ୍ କଲା ଦେବେଂଦ୍ର । ନିଦରେ ଆଖି ମାଡ଼ି ପଡ଼ୁଛି । ଭିତରକୁ ଆସି ସୁଇଚ୍ ଟିପିଲା ମାତ୍ରେ ଦେଖିଲା ଫଟୋ ପାଖରେ ଫୁଲଟିଏ ଥୁଆ ହୋଇଛି । ଉଠାଇ ନେଲା ଫୁଲଟିକୁ ଦେବେଂଦ୍ର । ସଦ୍ୟ ତୋଳା ଲାଲ ଗୋଲାପଟିଏ !

ବୁଝି ପାରିଲା କିଏ ରଖିଛି । ଫୁଲଟିକୁ ହାତରେ ସେମିତି ଧରି ସେ ସୁଇଚ୍ ଅଫ୍ କରିଦେଲା । ଝରକା ପାଖରେ ଯାଇ ଠିଆ ହେଲା । କୋମଳ ପାଖୁଡ଼ାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ହାତ ବୁଲାଇବାକୁ ଲାଗିଲା । ଘରେ ଆଲୋକ ଥିଲେ ଦେଖା ଯାଇଥାନ୍ତା ଏଇ କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଭିତରେ କେତେଥର ଦେବେଂଦ୍ରର ମୁହଁର ଭଙ୍ଗୀ ବଦଳିଛି । ଅନେକ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଝରକା ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା ସେ । ତା' ପରେ ଫୁଲଟିକୁ ପୂର୍ବ ସ୍ଥାନରେ ରଖିଦେଇ ବିଛଣାକୁ ଆସିଲା । ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ଗଭୀର ନିଦ୍ରାରେ ସେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେଲା ।

ଲାଲକଲ୍ଲାଠାରେ ବୁଲୁଛି ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ସାଙ୍ଗରେ ହାସ୍ୟମୟୀ ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ । ଫିକା ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧି ରହିଛି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ । ଚଉଡ଼ା କଳାଧଡ଼ି—କଳା ବ୍ଲାଉଜ । ନିଜେ ପିନ୍ଧିଛି ଧଳା ଫୁଲପ୍ୟାଣ୍ଟ ଓ ଫିକା ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗର ନାଇଲନ୍ ହାଓ୍ୱାଇନ୍ । ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ ତାର ହାତ ଧରି ଚାଲିଛି—ବେଳେବେଳେ ଦୁଇଟି ଦେହ ମିଶି ଯାଉଛି—ଦୁହେଁ ଦୁହିଙ୍କୁ ଚାହିଁ ହସି ଦେଇ ପୁଣି ଆଗେଇ ଯାଉଥାନ୍ତି । ମନରେ ଅଜସ୍ର ପୁଲକ । ପ୍ରାଣରେ ଅଜସ୍ର ଉନ୍ମାଦନା । ଆଜିର ସନ୍ଧ୍ୟାଟି ମଧୁର ହୋଇ ଉଠିଛି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପାଖରେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ସେ ନିଜକୁହିଁ ଆଜି ବେଶି ସୁଖୀ ଭାବୁଛି ।

ହଠାତ୍ ଅନ୍ଧାର ଛାଇଗଲା ଚାରିଆଡ଼େ—ବିଜୁଳି, ପବନ ସାଙ୍ଗକୁ ଘୋର ବର୍ଷାରେ ଧରଣୀ ପ୍ଲାବିତ ହୋଇ ଉଠିଲା—କୁଆଡ଼େ ଯିବେ ଏମାନେ ଠିକ୍ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ହଠାତ୍ କିଏ ଆସି ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତକୁ ଟିଙ୍କି ନେଇ-ଗଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ହାତରୁ । ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର କଲା ସୁଖଓ୍ୱନ୍ତ । ତା' ସହିତ ନିଜେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ରର । ତା ସହିତ ଉଭେଇ ଗଲା ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱପ୍ନଟି । ଏମିତି ସ୍ୱପ୍ନ ଯଦି ବାସ୍ତବ ହୁଅନ୍ତା କି ସୁନ୍ଦର ନ ହୁଅନ୍ତା ଜୀବନଟା ! ଆଃ ! ହାଇମାରି ବିଛଣାରେ ଉଠି ବସିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ସକାଳ ହେଇଛି । ଝରକା ବାଟେ ମଳିନ ଜହ୍ନର ଆଲୁଅ-ଆହୁରି ମ୍ଳାନ ଦିଶୁଛି । ନିଜ କପାଳ ସ୍ପର୍ଶ କଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ଝାଳରେ ହାତ ଓଦା ହୋଇଗଲା । ଖଟରୁ ଉଠି ଠିଆ ହେଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ଝରକା ପାଖକୁ ଆସିଲା । ପୂର୍ବ ଆକାଶରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହେବାର ସମସ୍ତ ଆୟୋଜନ ହେଇ ସାରିଲାଣି । ତା' ଜୀବନରେ କଣ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ହେବ ନାହିଁ ! ତାହାହେଲେ

ଯାହା ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଛି ତାହାହିଁ ସତ୍ୟ । ସୁଖର୍ସ୍ୱପ୍ନକୁ ତାକୁ ହରାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଦେଖୁ ଦେଖୁ କେଇଟି କିରଣଛଟା ଆସି ତା ମୁହଁ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା । ସେ ନୀରବରେ ଉପଭୋଗ କଲା ସେଇ ସ୍ପର୍ଶକୁ ।

କଲିଂ ବେଲ୍ ବାଜି ଉଠିଲା ଶାନ୍ତି ଶୁଭ୍ର୍ ପରିବେଶରେ ।

ଦେଖ ତ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ କିଏ !

ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ ଚାଲିଗଲା ଆଗନ୍ତୁକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । କିଛି ସମୟ ପରେ ଫେରି ଆସି କହିଲା—ଆଜ୍ଞା ଡାକ୍ତର ରାଜେଶ ପ୍ରସାଦ ଆସିଛନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌ରେ ବସେଇଛି ।

ବାଃ ଭଲ କରିଛୁ । ମୁଁ କିଏ ଦେଖି ଆସିବାକୁ କହିଲି, ତୁ ଏକଦମ ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌ରେ ଦାଖଲ କରି ଦେଇଛୁ ତାଙ୍କୁ ।

ଆପଣଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ବୋଲି ଭାବିଲି—

କିନ୍ତୁ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍‌ର ଉତ୍ତରକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଡ୍ରଇଂ ରୁମକୁ ଆସିଲା । ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ ଭାବିଲା ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ ବିଚରା ସ୍ୱାଙ୍କର ଡ୍ରେସ ଦେଖି ଡ୍ରଇଂ ରୁମରେ ବସେଇ ଦେଇଛି । ଗାଢ଼ ନୀଳ ଫୁଲପ୍ୟାଣ୍ଟ ସାଙ୍ଗକୁ —ସେହି ରଙ୍ଗର କୋଟ, ପ୍ରାୟ ସ୍କାର୍ଲେଟ୍ ରଙ୍ଗର ଟାଇ ଓ ବାମ ପକେଟରୁ ଉଙ୍କି ମାରୁଛି ସେଇ ରଙ୍ଗର ରୁମାଲ—ଆଖିରେ ସୁନାଫ୍ରେମ ଦିଆ ଚଷମା— ପ୍ରଜାପତିଆ କଣ—ମୁହଁ ସ୍ନୋ ପାଉଡ଼ରର ପ୍ରଲେପରେ 'ବେଶ୍ ଚିକ୍‌କଣ ଦିଶୁଛି—ସିନେମା ଷ୍ଟାରଙ୍କ ଅନୁକରଣରେ କେତୋଟି ବାଳ ବଙ୍କେଇ କରି କପାଳ ଉପରେ ପଡ଼ିଛି । ଦୁଇ ହାତରେ ଚାରିଟା ସୁନା ମୁଦି । କାନ୍ଥା ସେଣ୍ଟର ବାସ୍ନା ବେଶ୍ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଚି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ପ୍ରାୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ ଏସବୁ ଦେଖିନେଲ ଦେବେନ୍ଦ୍ର । କିନ୍ତୁ ଲୋକଟାକୁ ଦେଖି ବିଶେଷ ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ ତାକୁ । ଯେପରି ଅତି ମାତ୍ରାରେ Foppish.

ନମସ୍କାର !
ନମସ୍କାର—
ଆଇ ମିନ୍‌… ଆପଣ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ର !
ହଁ ।

ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଆଡ୍‌ଭର୍ଟାଇଜମେଣ୍ଟ ପଢ଼ି ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛି । ମୋର ମନେହୁଏ ଏଇ ଝିଅଟିକୁହିଁ ମୁଁ ଏତେ ଦିନ ଖୋଜି ବୁଲୁଥିଲି ।

ତାର କଥା କହିବାର ଭଙ୍ଗୀରେ ବିରକ୍ତ ହେଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର—କିଏ ଜାଣେ ଲୋକଟାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ?

ଆପଣ ତେବେ ମୋ ଆଡଭର୍ଟାଇଜମେଣ୍ଟ ପଢ଼ି ଆସିଛନ୍ତି, ନା ?
ହଁ ।
ଝିଅଟି ସହିତ ଆପଣଙ୍କର କି ପ୍ରକାର ସମ୍ବନ୍ଧ ?
ସେ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଭଉଣୀ—ମାନେ ମୋର ସିଷ୍ଟର-ଇନ-ଲ ।
କିପରି ଆପଣ ଅନୁମାନ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଆପଣଙ୍କର ଆତ୍ମୀୟା ?

କାରଣ ଯେଉଁଦିନ ଟ୍ରେନ ଦୁର୍ଘଟଣା ହେଲା, ସେଇଦିନ ସେ ଆସନ୍‌ସୋଲରୁ ଆସୁଥିଲେ ଆମ ପାଖକୁ । ଦୁର୍ଘଟଣା ପରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଖବର ମିଳି ନଥିଲା ।

ତା ବିଷୟରେ ମୋତେ କିଛି କହିବେକି ?
ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ କିଛି ? ସେ କିଛି କହିନାହିଁ ଆପଣଙ୍କୁ ?

ଆପଣଙ୍କୁ ଆଗରୁ ମୁଁ କହି ରଖୁଛି ରାଜେଶ ବାବୁ, ଏଇ ଝିଅଟିର ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ଲୋପ ପାଇଛି । ଗତ କଥା କିଛି ତାର ମନେ ନାହିଁ … ମୁଣ୍ଡରେ ତାର ଭୀଷଣ ଆଘାତ ଲାଗିଥିଲା—ତାର ଫଳରେ ସେ ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ହରେଇ

ବସିଛୁ । ତା' ନ ହୋଇଥିଲେ ଅନେକଦିନୁ ତା'ର ଅଭିଭାବକଙ୍କ ନିକଟରେ ମୁଁ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଆନ୍ତି—ଏ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମୁଁ କେମିତି ଜାଣିବି ଆପଣ ତାର ଅଭିଭାବକ ବୋଲି । ତା'ର ତ ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ନାହିଁ ।

ମୁଁ ଜାଣେନି ମୋର ଅନୁମାନ ଠିକ୍ କି ନୁହେଁ । ତେବେ ଆଗରୁ ଉଠିଥିବା ତାର ଗୋଟାଏ ଫଟୋ ଆଣିଛୁ । ଆପଣ ଦେଖି ପାରନ୍ତି ! କହି ପକେଟରୁ ଫଟୋ ଗୋଟାଏ କାଢ଼ିଲେ ଡାକ୍ତର ରାଜେଶ ।

ପ୍ରକୃତରେ ଏ ଫଟୋଟି ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ଗୀତାର । ଗୀତାର ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତ ସହିତ ଅପୂର୍ବ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଅଛି । ଫଟୋଟିକୁ ଅନେକ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖିଲି ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ହିଁ ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତର ଫଟୋ ।

ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତ ? ପଚାରିଲି ରାଜେଶ ।

ମୁଁ ଜାଣେ ନାଁ ଝିଅଟିର ନାଁ କଣ ? ତେବେ ପଞ୍ଜାବୀ ଝିଅ ବୋଲି ମୁଁ ତାକୁ ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତ ନାଁରେ ଡାକୁଛୁ ।

ତା' ନାଁ ଉଷା ।

ମନେ ମନେ ଭାବିଲି ଦେବେନ୍ଦ୍ର, ଉଷା—ସୁନ୍ଦର ନାଁଟିଏ । କହିଲା, ଆଉ ଗୋଟିଏ ଅନୁରୋଧ କରିବି ଆପଣଙ୍କୁ···

କଣ କୁହନ୍ତୁ ? ପଚାରିଲି ରାଜେଶ ।

ସେତେବେଳେ ସୁଖର୍ଓ୍ୱନ୍ତ···ସରି, ଉଷାର ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ବିଚାର କରିବାଲାଗି ମୁଁ ତାର ପୂର୍ବ ଇତିହାସ ପଚାରୁଥିଲି—ଆଶା ଆପଣ ମନେ କରିବେନି କିଛି । ତାର ନିରାପତ୍ତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମୁଁ କାହିଁକି, ଯେ କେହି ଏତିକି କରିଥାନ୍ତା । ଏପରି ବହୁତ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଯେ କି ଆଡ୍‌ଭାଣ୍ଟାଇଜର ଫାଇଦା ଉଠାଇବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିଥାନ୍ତେ ।

ନାଁ ନାଁ, ଆପଣ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ଠିକ୍ । କଣ ଆପଣ ଜାଣିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ପଚାରନ୍ତୁ ।

ତା ଜୀବନ ଇତିହାସ ସମ୍ପର୍କରେ ମତେ କିଛିଏ ସୂଚନା ଦେଲେ ଉପକୃତ ହେବ ।

ମୁଁ ଯାହା ଜାଣେ କହୁଛି । ସେ ବାପା ମାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ସଂତାନ । ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ତାର ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟା ଭଉଣୀ । ପ୍ରାୟ ଦୁଇବର୍ଷ ତଳେ ତାର ବାପା ମା ମଟର ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ପ୍ରାଣ ହରାନ୍ତି । ବିବାହ ତାର ହୋଇନାହିଁ । ଏ ବର୍ଷ ସେ ବି.ଏ. ପାଶ୍ କରିଛି । ଫଳ ବାହାରିବା ପରେ ସେ ଆମ ପାଖକୁ ଆସୁଥିଲା ।

ବୁଝିଲି । କିଛିକ୍ଷଣ ନୀରବ ହୋଇ ବସିରହିଲେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ତା' ପରେ ପଚାରିଲେ— ଆପଣ ତାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ନେଇ ଯିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ?

ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ହୁଏ ଭଲ—କାରଣ ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସେ ତାର ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ହରାଇ ବସିଛି—ମୁଁ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ— ମୁଁ ମୋର ପ୍ରାଣ ପଣେ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ତାର ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ।

ମୁଁ ବୁଝୁଛି ରାଜେଶ ବାବୁ । ମୁଁ ତାକୁ ଡାକ ଦେଉଛି । ତେବେ ମୁଁ ଭାବୁଛି କାଲି ଗଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା—

ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ—କାଲିହିଁ ଯିବ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଡାକିଲେ—ଚନ୍ଦ୍ରନ୍, ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ !

ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ ଆସି ଛିଡ଼ା ହେଲା ।

କିଛିକେ ସୁଖଓ୍ବନ୍ତକୁ ଡାକଦେଲ । କିନ୍ତୁ ସେ ବୁଝିପାରିଲା ନାହିଁ— କାହିଁକି ମା'ଙ୍କୁ ଡାକ ଦେ ବୋଲି ଆଜ ସେ କହିପାରିଲା ନାହିଁ ।

କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ସୁଖଓ୍ବନ୍ତ ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ଡ୍ରଇଂ ରୁମରେ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ତା ଯିବା କଥା କିପରି ଆରମ୍ଭ କରିବେ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ । କେବଳ କହିଲେ—ବସ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ପୁଣି କହିଲ—ସୁଖେନ୍ଦୁ, ତୁମେ ସ୍ୱାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି-ପାରୁଛ !

ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ସେ ନାହିଁ କଲା ।

ମୁଁ ଯେଉଁ ଆଡ଼ଭର୍ଟାଇଜ୍ କରିଥିଲି—ସେଇଆକୁ ପଢ଼ି ଏ ଭଦ୍ର-ଲୋକ ଆସିଛନ୍ତି । ଏ ତୁମ ଭଉଣୀଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ—ଏ କହୁଛନ୍ତି ତୁମ ନାଁ ଉଷା··· ।

ଉତ୍ତର ପାଇବା ଆଶାରେ ସେ ଅନାଇ ରହିଲା ଉଷା ମୁହଁକୁ । କିନ୍ତୁ ସେ କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ ।

ତୁମର ଗତ ଜୀବନର ସବୁ ଘଟଣା ତୁମେ ଭୁଲି ଯାଇଛ ବୋଲି ଡାକ୍ତରଙ୍କର ମତ । ତୁମେ ତୁମ ଭଉଣୀ ପାଖକୁ ଗଲେ ତୁମର ଖୁବ୍ ଭଲ ହେବ । ତୁମର ଭିଣୋଇ ଜଣେ ଡାକ୍ତର—ସେ ତୁମକୁ ଆରୋଗ୍ୟ କରି-ଦେଇ ପାରିବେ । ତୁମେ ସେଠାକୁ କାଲି ଚାଲିଗଲେ ଭଲ ହେବ ।

ଏକା ନିଃଶ୍ୱାସରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର କହିଗଲା ସବୁ କଥା । କିନ୍ତୁ ଉଷା ପାଟିରୁ କୌଣସି କଥା ବାହାରିଲା ନାହିଁ । କେବଳ ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ୱାସ ବାହାରି ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଉଦାସ କରିଦେଲା ।

ଏଇ ସନ୍ଧିକ୍ଷଣରେ ରାଜେଶ କହିଲା, ଆଚ୍ଛା, ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ, ଆପଣଙ୍କର ଉଦାରତା ପାଇଁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ । କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଆସି ମୁଁ ଉଷାକୁ ନେଇଯିବି । ନମସ୍କାର ! କହି ବିଦାୟ ନେଲେ ରାଜେଶ ।

ରାଜେଶ ଯିବା ପରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଚଉକିରୁ ଉଠି ଝରକା ପାଖକୁ ଯାଇ ଠିଆ ହେଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ଅନୁଭବ କଲା ତା' ପଛରେ କିଏ ଯେପରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ପଛକୁ ଫେରି ଦେଖିଲା, ସତକୁ ସତ ତା' ପଛରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ଉଷା ।

ଉଷା···

ମୋ ନାଁ ଉଷା ନୁହଁ ।

ତୁମର କଣ କିଛି ମନେ ନାହିଁ ?

ନାଁ ।

ଆଚ୍ଛା ତୁମର ଜିନିଷ ପତ୍ର ଠିକ୍ କର । କାଲି ତୁମେ ତୁମର ଭଉଣୀ ଘରକୁ ଯିବ ପରା ···! କହି ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ଉଷା କିଛି କହିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଲା ନାହିଁ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପରେ ସେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲିଗଲା । ମନରେ ତାର ଶତ ଭାବନାର ଢେଉ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସେଇ ଦିନ ୧୨ଟାରୁ ଘରୁ ବାହାରି ଚାଲିଗଲା ଯେ ରାତି ଆଠଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଉ ଫେରିଲା ନାହିଁ । ରବିବାର ସାଧାରଣତଃ ସେ ଘରେ ରହେ । କିନ୍ତୁ ଆଜି କେବଳ ଟାଉନଟା ସାରା କାର୍ ନେଇ ଘୂରି ବୁଲିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ ତାକୁ କିଛି । ଉଷା ଚାଲିଯିବ—ତା'ପରେ··· ତା'ପରେ···ଆଗକୁ ଭାବିବାକୁ ସେ ସାହସ କରିପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଶେଷରେ ଗୋଟିଏ ଝଙ୍କା ଗଛ ମୂଳରେ ମଟର ରଖି ଚାରିଆଡ଼ୁ କାଚ ପକାଇ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା ଓ ତା' ଭିତରେ ଶୋଇପଡ଼ି ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଯେତେବେଳେ ପଞ୍ଚମ ସିଗାରେଟ୍‌ଟି ଶେଷ କଲା ସେତେବେଳେ ଦିନ ୨ଟା ବାଜିଲାଣି । ଆଖିବୁଜି ଗତ କେଇଟି ଦିନର ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଭାବୁ ଭାବୁ କେତେବେଳେ ସେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ନିଜେ ଜାଣି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଯେତେବେଳେ ତାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗେ ସେତେବେଳେ ସେ ଅଞ୍ଚଳ ଜନଶୂନ୍ୟ ହୋଇଗଲାଣି । ଚାରିଆଡ଼ ବେଶ୍ ଅନ୍ଧାର । ଘଣ୍ଟା ଦେଖିଲା ସାଢ଼େ ଛଅଟା ବାଜୁଛି । ଉଠି ବସିଲା । ଦିନସାରା କିଛି ଖାଇ ନଥିବାରୁ ପେଟ ଆଉଟୁ ପାଉଟୁ ହେଉଥାଏ ।

ପୁଣି ଷ୍ଟାଟିନ ଭିତରେ ମଟର ଛୁଟେଇ ଦେଲା । ସେତେବେଳକୁ ସାଢ଼େ ସାତଟା ବାଜିଲାଣି । ଦିଲ୍ଲୀ ନଗରୀ ଆଲୋକରେ ଝଲସି ଉଠି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି । କିନ୍ତୁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଜୀବନରେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ କାହିଁ ?

ପୁଣି ସେ ଭାବିଲା କାହା ଉପରେ ଅଭିମାନ କରି ସେ ନଖାଇ ନ ପିଇ ଏପରି ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ବୁଲୁଛି—ନିଜେ ତ ଆଡ଼ଭର୍‌ଟାଇଜ୍ କରିଥିଲା । ଉଷାର ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନ ଆସି ତାକୁ ନେଇଯିବେ । ଏଥିରେ ଭାବିବାର କଣ ଅଛି ? ଏଥିରେ ମନ ଖରାପ କରିବାର ବା କଣ ଅଛି ? ମନକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ ଘର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କାର୍‌ର ମୁହଁ ବୁଲାଇଲା ସେ ।

ମନୁଷ୍ୟ ମନର ଗତି ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର ।

ସେଇ ବାରଟା ବେଳୁ ବାହାରି ଗଲେ ଯେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରିଲେ ନାହିଁ—ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କହିଲା ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ । ଆଜି ରବିବାର, ଦିବାର କୁଆଡ଼େ ନ ଥିଲା—ଖାଇବ ନାହାନ୍ତି । ଆପଣ ଖାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ମା !

ନାଁ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍, ମୁଁ ଖାଇବି ନାହିଁ । ମୋ ଦେହ ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ—କହିଲା ଉଷା । ଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶ ନ କଲେ ମଧ୍ୟ ମନ ମଧ୍ୟରେ ତାର ଉଙ୍କି ମାରୁଛି ଶତ ଆଶଙ୍କା ଓ ଉଦ୍‌ବେଗ । କାହିଁକି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରିଲେ ନାହିଁ । କଣ ହେଲା !

କିଛି ସମୟ ପରେ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ ପୁଣି ଆସି ବ୍ୟସ୍ତ ହେଲା—ମୁଁ ପରେଶ ବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ଫୋନ କରେ, ତାଙ୍କ ଘରେ କାଳେ ଥିବେ ?

ହଉ...

ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ ଫୋନ କରି ଯାହା ବୁଝିଲା, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ହତାଶ ହେଲା । ଫେରି ଆସି କହିଲା—ନାଇଁ ମା, ପରେଶ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ବି ନାହାନ୍ତି । ଅଫିସକୁ ଫୋନ କଲି, ଅଫିସରେ ବି ନାହାନ୍ତି ।

କୁଆଡ଼େ ଆଉ ଗଲେ ? ଉଷା ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ବସି ରହିଲା ।

ମୁଁ କେମିତି ଜାଣିବି ମା ! ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କହିଲା ଚନ୍ଦ୍ରନ ।

ଯା ଚନ୍ଦ୍ରନ୍, ତୁ ଖାଇନେବୁ ।

ନାଁ ମା, ଭୋକ ନାହିଁ ।

ହଉ ତୁ ଯା—ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର କଣ ଅଛି—କିଛି କାମରେ ବାହାରକୁ ଯାଇଥିବେ, ଫେରି ଆସିବେ ନାଇଁ ବଲେ···

ନାଇଁ ମା, ଆଜିକାଲି ଏତେ ଆକ୍‌ସିଡ଼େଣ୍ଟ ହେଉଛି···

ଉଷା ଦେହ ଉଲୁସି ଉଠିଲା । ସେ ଏତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ କଥା ଭାବି ନ ଥିଲା ତ !

ଏହି ସମୟରେ କଲିଂ ବେଲ୍ ବାଜି ଉଠିଲା—ଉଷା ଆନନ୍ଦରେ ଅଧୀର ହୋଇ ଉଠି ଆସି ଦେଖିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନୁହେଁ ପରେଶ । ସେ ପୁଣି ତାର ପୂର୍ବସ୍ଥାନକୁ ଫେରି ଆସି ମନ ମାରି ବସି ରହିଲା ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରି ନାହାନ୍ତି ? ପରେଶ ପଚାରିଲା ।

ନାଁ, ଦଶ ବାରଟାବେଳକୁ ଗଲେଣି । କିଛି କହିକରି ବି ଯାଇ ନାହାନ୍ତି ! ଚନ୍ଦ୍ରନ କହିଲା ।

ତୁ ମୋ ପାଖକୁ ଫୋନ୍ କଲୁ ସିନା ମୁଁ ଜାଣିଲି । ସଞ୍ଜ ହେଲା ଆସି—କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ?

ଆଚ୍ଛା ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ ? ମୁଁ ଦେଖୁଛି । କୌଣସି ସାଙ୍ଗ ଘରକୁ କାଳେ ଯାଇଥିବେ । କହି ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଘରୁ ବାହାରିଗଲା ପରେଶ ।

ଘରଟା ପୁଣି ଅନ୍ଧାର ହେଲା—ଚଂଦ୍ରନ ଚାଲିଯାଇଛି ।

ରେଡ଼ିଓରେ ଝଂକୃତ ହେଉଛି ଆଉ ଗୋଟାଏ ଗୀତ— ତେରେ ପ୍ୟାରକା ଆସରା ଚାହତା ହୁଁ...

ଉଃ—ଅସହ୍ୟ ! ଘୁରେଇ ଦେଲା ମିଟରଟା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ଏଥର ଓଡ଼ିଆ ଗାୟିକାର କଣ୍ଠରେ—ମୁଁ ନୁହେଁ ତ ସଖୀ ଅଲଭ ଦୀପାଳୀ ଲଭିଦିବ ଧନେ ମୁହିଁ—

ରେଡ଼ିଓ ଟେବୁଲ ଉପରେ ମୁଣ୍ଡ ରଖି ବସିପଡ଼ିଲା ଦେବେଂଦ୍ର ।

ତା ଅନ୍ତର ଭିତରେ ଏକ ବ୍ୟଥାର ରାଗିଣୀ ସୁର ଧରିଥାଏ ।

ଟାକ୍‌ସି ଯାଇ ରହିଲା ପୂର୍ବର ସେଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏକ ମହଲା କୋଠାଟି ଆଗରେ । ଟାକ୍‌ସିରୁ ଆଗ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା ରାଜେଶ । ପଛ ଦୁଆରଟା ଖୋଲି ଧରି କହିଲେ—ଆସ, ଓହ୍ଲାଇ ଆସ ଉଷା !

ଯନ୍ତ୍ରଚାଳିତ ପରି ଓହ୍ଲାଇଗଲା ଉଷା ।

ମଟର ଶବ୍ଦରେ କବାଟ ଖୋଲିଦେଲା ଗୀତା । ଛୁଟି ଆସି କୁଣ୍ଢାଇ ପକାଇଲା ଉଷାକୁ । ଉଷା କେବଳ ,ବଲବଲ କରି ଅନାଇ ରହିଲା ତା' ମୁହଁକୁ ।

ମୋତେ ଚହ୍ନି ପାରୁନାହଁ ଉଷା !

ମୁଣ୍ଡ ହଲେଇଲା ଉଷା ।

ଏଁ ! ତୋର ହେଇଚି କଣ ?

ସମସ୍ତେ ଘର ଭିତରକୁ ଆସିଲେ । ରାଜେଶ କହିଲା, ଏଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହବାର କିଛିନାହିଁ । ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ତା'ର ଲୋପ ପାଇଛି । ଆଗେ ତାକୁ ରହିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କର ।

ଗୀତା ଉଷାକୁ ନିଜ ଶୋଇବା ଘରକୁ ନେଇଗଲା । ଛୋଟ ଛୋଟ ତିନି ବଖରା ଘର । ସେତେ ସଜ୍ଜିତ ନୁହେଁ । ଘରର ଚେହେରା କି ରୁକ୍ଷ ! ଫୁଲଗଛ ବି ଗୋଟାଏ ନାହିଁ । ଲୁଗାପଟା ଏଠି ସେଠି ପଡ଼ିଛି । ମନେ ପଡ଼ିଲା ଉଷାର ଦେବେଂଦ୍ରର ଘର— ସୁନ୍ଦର, ସୁସଜ୍ଜିତ—ଆରାମପ୍ରଦ ।

କାହିଁକି ସେ ଏଠାକୁ ଆସିଲା—ଦେବେଂଦ୍ର ଘରକୁ ଆସିବା ଆଗରୁ ସେ କେଉଁଠି ଥିଲା—ମନେ ପଡ଼ିଲା ତାର—ମୋହନ ବାବୁଙ୍କ ହସ୍‌ପିଟାଲ କଥା—ତା ଆଗରୁ କିଛି ମନେ ପଡ଼ୁନାହିଁ—ଅନ୍ଧାର—କେବଳ ଅନ୍ଧାର ।

ଉଷାକୁ ଗୋଟାଏ ଛୋଟ ରୁମ ଦିଆହେଲା—ଅନ୍ଧାରୁଆ । ଯାହାକୁ ପବନ ଆସିବାର ବାଟ ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ । ତାର ବାରମ୍ବାର ମନେ ପଡ଼ିଲା ଦେବେଂଦ୍ର—ତାର ଘର—ଚନ୍ଦ୍ରନ୍—ବାଲକନିରେ ତାହାର ଦୃଶ୍ୟ ।

ଦିନ ଦିନ ହୋଇ ବିତିଯାଇଛି କେତେଦିନ । ଏଣିକି ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଦିନଗୁଡ଼ିକ କଟେ ବାହାରେ । ଘରେ ତା ମନ ଲାଗେ ନାହିଁ—ମନେ ପଡ଼େ ଉଷାକୁ—ଘରଆଡ଼ ଖାଲି ଖାଲି ଲାଗେ । ଦିନେ ବସି ଖବର କାଗଜ ପଢୁଛି—ଆଖି ଅଛି ଖବର କାଗଜ ଉପରେ କିନ୍ତୁ ମନ କୁଆଡ଼େ ଥାଏ, ସେ ନିଜେ ହୁଏତ ଜାଣେନା ।

ବାବୁ, ଚନ୍ଦ୍ରନ ଡାକିଲା ।

ଉଁ—ଅନ୍ୟ ମନସ୍କ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ମା କଣ ଆଉ ଆସିବେ ନାହିଁ ?

କଣ କହିଲୁ ?

ମା' କଣ ଆଉ ଆସିବେ ନାହିଁ ? ଚନ୍ଦ୍ରନ ପୁନରାବୃତ୍ତି କଲା ।

ରାସ୍ତା କଡ଼ରୁ ଗୋଟେଇ ଆଣିଥିଲ ଚନ୍ଦନ୍—ତା' ନିଜ ଘରର ସନ୍ଧାନ ପାଇଲା-ସେ ଫେରିଯିବ ନାହିଁ ?

ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ ଫେରିଗଲା ଚନ୍ଦନ୍ । ପୁଣି ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ହ୍ୟାଲୋ ଓଲ୍ଡ଼ ବୟ୍ !

ଚମକି ଚାହିଁଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ହସୁଛି ପରେଶ ।

ଆରେ ତୁ କେତେବେଳେ ?

ଏଇ କେତେ ଦିନ ଭିତରେ—ଏମାନଙ୍କର ବନ୍ଧୁତ୍ୱ 'ତୁ' ର ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ଖସି ଆସିଛି ।

ଯୋଗୀ ମହାରାଜ ତ ଧ୍ୟାନରେ ବସିଥିଲୁ—ଧ୍ୟାନ ବୋଲି କଣ ଏମିତି ଧ୍ୟାନ— ଏକଦମ୍ ଏକାଗ୍ର, ଆଉ ମୋର ଆସିବା ଜାଣିବେ କପରି ?

ବସ୍ ପରେଶ !

ବସୁଛି, କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ସର୍ତ୍ତରେ—ତୁ କଣ ଭାବୁଥିଲୁ ମୋତେ କହିବାକୁ ହେବ ।

ଘରକଥା ଭାବୁଥିଲି—ଘରଟାକୁ ମରାମତି କରାଇବାକୁ ଭାବୁଛି ।

ଘର କଥା— ଘର ମରାମତି କରେଇବୁ କାହିଁକିରେ··· ? ବାହା ଫାହା ହେଉଚୁ ନା କଣ ?

ଏଡ଼େ ଯୋଗ୍ୟ ପାତ୍ରଟାକୁ କିଏ ଝିଅ ଦବରେ··· ? ହସିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ନା ଅଙ୍କା ନୁହେଁ ମହାପାତ୍ର ! କହ କଣ ଭାବୁଥିଲୁ—ଘରକଥା ନୁହେଁ—ଆଜି କା ତୋର ଘରପ୍ରେମ ଉଚ୍ଛୁଳିଲା କାହିଁକି ? ମୁଁ କହିବି ତୁ କଣ ଭାବୁଥିଲୁ ?

କହିଲୁ କମିତି ସବଜ୍ଞ ଦେଖିବା !

ତୁ ଜଣକ କଥା ଭାବୁଛୁ—କହିବି କାହା କଥା ? ସେଇ ପଞ୍ଜାବ-ତନୟା—ନୁହେଁ ?

ତୁ ତ ସର୍ବଙ୍କ ହୋଇଗଲୁ—ମୁଁ ଆଉ କଣ କହିବି !

କଣ ଖବର ପାଇଲୁ ?

ନାଁ !

ଆଚ୍ଛା ଚାଲ ସିନେମା ଯିବା— ମନ ତୋର ଭଲ ଲାଗିବ ।

ନାଇଁରେ କୁଆଡ଼େ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉନାହିଁ ।

ଯିବୁ ନା ଦେଖିବୁ ପୁଣି··· କହି ପରେଶ ଦେବେଂଦ୍ରର ହାତ ଧରି ଟାଣିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଉଠିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ପରେଶ ଭାବିଲା—ଦେବେନ୍ଦ୍ରକୁ ଏହିପରି ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଦିନେ ହୁଏତ ସେ ପାଗଳ ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତା'ର ଦରକାର ଉଷା ପରି ଗୋଟାଏ ସାଥି—ଯାହାର ସାହଚର୍ଯ୍ୟରେ ସେ ଉଷାକୁ ଭୁଲିଯିବ । ଉଷାକୁ ପାଇବାକୁ ଆଶା କରିବା ବିଡ଼ମ୍ବନା । ତା ଛଡ଼ା ଉଷା ତ ଅର୍ଦ୍ଧ ପାଗଳ । ତାକୁ ପାଇଲେ ମଧ୍ୟ ଦେବେଂଦ୍ର ସୁଖୀ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବନ୍ଧୁ ପାଇଁ ସମ-ବେଦନାରେ ତା'ର ପ୍ରାଣ ବ୍ୟଥିତ ହେଲା । ଉଷା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଯଦି··· ତରଙ୍ଗିଣୀ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହୁଏ ଦେବେଂଦ୍ର···ସୁଖୀ ହୁଅନ୍ତା ସେ । ଯେ କୌଣସି ଆଳରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ରକୁ ଘରକୁ ଅଣିବାକୁ ହେବ । ତରଙ୍ଗିଣୀକୁ ଦେବେଂଦ୍ର ହାତରେ ଦେବାରେ ତାର କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଯୋଗ୍ୟ ଆଉ ଚରିତ୍ରବାନ । ଅଳଅଳ ଭଉଣୀଟି ମଧ୍ୟ ସୁଖୀ ହେବ ତା ପାଖରେ । ତା ଛଡ଼ା ତରଙ୍ଗିଣୀ ସହିତ ମିଶିଲେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଯେ ତରଙ୍ଗିଣୀ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ନ ହେବ ସେପରି ନୁହଁ । ତରଙ୍ଗିଣୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇଲେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପଛେ ପଛେ ଛାଇ ପରି ଲାଗି ରହିବ । ତାପରେ ତରଙ୍ଗିଣୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୁଝିଲା ପରେ ସେ କଣ ତାକୁ ଉପେକ୍ଷା କରି ପାରିବ ! ନାରୀର ଆବେଦନକୁ ଉପେକ୍ଷା କରିବା ସହଜ ନୁହେଁ ।

ପରେଶ ସ୍ୱସ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲା ।

ରାତି ବାରଟା । ଗୋଟାଏ ଘରେ ବସିଛନ୍ତି ଗୀତା ଓ ରାଜେଶ । ଖୁବ୍ ଧୀରେ ଧୀରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଚାଲିଛି ।

ଉଷା ତ ଆମ ଘରକୁ ଆସିଲା । ଏଥର କଣ କରାଯିବ ? ଧୀର ସ୍ୱରରେ ଗୀତା ପଚାରିଲା ।

ଗାଁକୁ ଯାଇ ମାନେଜରର ହାତରୁ ନିଜ ହାତକୁ ପରିଚାଳନା ଭାର ନେଇ ଆସିବାକୁ ହେବ ।

ସେ ଯଦି ନାହିଁ କରେ...

ନାହିଁ କରିବାର ତ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ମୁଁ ନିଜର ଲୋକ । ଏତେଦିନ ବାପା ନଥିବାରୁ ଘର, ଜମିଦାରୀ ଇତ୍ୟାଦି ସ୍ୱରନ୍ ହିଁ ପରିଚାଳନା କରୁଥିଲା । ଚାରି ମାସ ହେଲା ଉଷାର ପତ୍ତା ମିଳୁ ନଥିଲା—ଏବେ ତ ମିଳିଲାଣି—ଆଉ ଡେରି କରି ଲାଭ ନାହିଁ— ସ୍ୱରନ୍ ହିଁ ସିମ୍ପତ୍ତି ନଷ୍ଟ କରି ଦେଉଛି । ମୁଁ ନିଜ ହାତକୁ ଆଣିବାକୁ ଚାହେଁ । ତା ପରେ ଉଷାର ତ ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ନାହିଁ । ସେ କିଛି ବୁଝି ପାରିବ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ମୋ ମନ ପଛଉଛି ।

କାହିଁକି ?

ସେ କଥା ତୁମେ କେମିତି ବୁଝିବ ? ତୁମ ସହିତ ତ ଉଷାର ରକ୍ତର ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ।

ତୁମର ପୁଣି ରକ୍ତର ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ନାଁ କଣ ?

ଉଷା ମୋର ନିଜ ଭଉଣୀ ।

ଉଷା ତୁମର ନିଜ ଭଉଣୀ ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା ରାଜେଶ ।

ହଁ । ଏକା ମା' ପେଟରୁ ଜନ୍ମ ଆମର । ବାପା ମା'ଙ୍କର ପ୍ରଥମ ସନ୍ତାନ ମୁଁ । ମା ଜ୍ୟୋତିଷ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଭାରି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେ ଶୁଣିଲେ ପ୍ରଥମ ଗର୍ଭର ସନ୍ତାନଟି ବଞ୍ଚିବ ନାହିଁ, ନର୍ସକୁ କହି

ରଖିଲେ ଜନ୍ମ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶିଶୁକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରିବାକୁ । ବାପା ହୁଏତ ଏ ସବୁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ନଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ବାପାଙ୍କୁ ଲୁଚେଇ ନର୍ସ ସେଇ ହତଭାଗ୍ୟ ପ୍ରଥମ ସନ୍ତାନଟିକୁ ଟେକି ଦେଲେ ମୋର ବର୍ତ୍ତମାନର ଜନନୀ ହାତକୁ । ପ୍ରଚାରିତ ହେଲା ମୃତ ସନ୍ତାନ ପ୍ରସବ କରିଛନ୍ତି ମୋର ମା । ଶୁଣିଲ, ଏଇ ମୋର ଜନ୍ମ ଇତିହାସ । ଏଣୁ ଉଷା ମୋର ନିଜ ଭଉଣୀ ।

ସେଥିପାଇଁ ଦୁହିଁଙ୍କ ଚେହେରାରେ ଏତେ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ, ଗୁଡ଼ ! ଚେହେରାରୁ ମୋତେ କଣ ମିଳିବ ? ତେବେ ତୁମେ କଣ ଚାହଁ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ବିଦେଶ ଯାଏଁ ? ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ମୋତେ କିଛି ମିଳିଲେ ମୁଁ ବିଦେଶ ଯାଇପାରିବି । ତା ଛଡ଼ା ଉଷାର ତ କୌଣସି କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ । ତୁମେ ତ ଏକା ବାପା ମା' ଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତୁମର ବି ଭାଗ ଅଛି । ମନେକର ତୁମର ସେଇ ଭାଗଟା ମୁଁ ନେଇ ନେଉଛି । ଏଥିରେ ଅନ୍ୟାୟ ତ କିଛି ନାହିଁ । ଉଷାର କୌଣସି କ୍ଷତି ବି ହେବନି ।

କିନ୍ତୁ ଉଷାର ତ ସୁସ୍ଥ ଚିତ୍ତଶକ୍ତି ନାହିଁ । ତା' ପାଇଁ କଣ କରିବାକୁ ହେବ ?

ମୁଁ ଠିକ୍ କରିଛି । ତାକୁ ମୁଁ ଡାକ୍ତର ହଜାରୀ ସିଂଙ୍କ ନର୍ସିଂହୋମରେ ଛାଡ଼ିଦେବି । ସେ ଜଣେ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଉଷାକୁ ସେ ଭଲ କରି ଦେବେ । ଅବଶ୍ୟ ସେଥିପାଇଁ ସମୟ ଦରକାର । ମତେ ବିଶ୍ୱାସ କର ଗୀତା, ମୁଁ ଉଷାର ମଙ୍ଗଳ ଛଡ଼ା ଅମଙ୍ଗଳ ଚାହେଁ ନାହିଁ ।

ଗୀତା ନୀରବରେ ଶୋଇବା ଘର ଭିତରକୁ ଉଠିଗଲା । ଆଲୋକ ଥିଲେ ଗୀତା ଦେଖିଥାନ୍ତା କି ଏକ ପୈଶାଚିକ ହାସ୍ୟରେ ରାଜେଶର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ବିବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଉଠିଛି ।

ଉଷା ଗାଁରେ ଦୁଇଦିନ କଟେଇ ରାଜେଶ ଦିଲ୍ଲୀ ଫେରି ଆସିଲା । ସାଙ୍ଗରେ ଆସିଥାନ୍ତି ସ୍ୱରନ ସିଂ । ସ୍ୱରନସିଂ ସବୁ କଥା ବିଶ୍ୱାସ କରି

ସମ୍ପତ୍ତିର ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ ବ୍ରଜେଶ ହାତକୁ ଦେଇଦେଲେ । କେବଳ ଉଷାକୁ ଦେଖିବାକୁ ସେ ଆସିଥାନ୍ତି ଦିଲ୍ଲୀ । ଉଷାକୁ ଦେଖି ବୃଦ୍ଧର ଆଖି ଛଳ ଛଳ ହୋଇଗଲା । କିଛି ନକହି ଉଷା କେବଳ ବଲ୍ ବଲ୍ କରି ଅନାଇ ରହିଲା ତାଙ୍କୁ ।

ମୁଁ ସ୍ୱରନ୍ ସିଂ ଉଷା ବାଇ- ମୋତେ ଚହ୍ନି ପାରୁନ ?

ଉଷା କେବଳ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲା ।

ତୁମେ ଜାଣ ସେ ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଛି । ବ୍ରଜେଶ କହିଲା ।

ପାଗଳ ?

ହଁ ହଁ ପାଗଳ ।

ଭଲ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ ?

ହଁ ଭଲ ହେବ ନାହିଁ କାହିଁକି ? ମୁଁ ଆଉ କାହିଁକି ତରତର ହୋଇ ତୁମ ପାଖକୁ ଗଲି—ଟଙ୍କା ହେଲେ ମୁଁ ଜଣେ ଭଲ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖରେ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବି—ସେ ଭଲ ହେଇଯିବ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ।

ହଉ, ତାକୁ ସେଇଠି ରଖି ଦିଅନ୍ତୁ, ତାକୁ ସେଇଠି ରଖି ଦିଅନ୍ତୁ— କହି ବୃଦ୍ଧ ଉଷାର ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ବୁଲାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । ତା'ପରେ ପଚାରିଲେ, କେମିତି ଉଷା ମା'କୁ ପାଇଲ ବାବା ?

ବ୍ରଜେଶ ସବୁକଥା କହିଗଲା । ବୃଦ୍ଧ ସବୁ ଶୁଣିସାରି କହିଲେ—ସେ ବାବୁଙ୍କ ଠିକଣା ମତେ ଦିଅ ବାବା । ମୁଁ ଥରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବି ।

ବ୍ରଜେଶ ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଠିକଣା ଦେଲା ।

ବୃଦ୍ଧ ଆଉ ସେଠାରେ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସହିତ ଦେଖା କରିବାକୁ ବାହାରିଗଲେ ।

ଗୀତା ଭିତରୁ ଆସି ପଚାରିଲା, ତୁମେ ଉଷାକୁ ପାଗଳ ବୋଲି କହିଲ କେମିତି ? ସେ ତ ପାଗଳ ନୁହେଁ !

ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂ କହିଛନ୍ତି—ଏସବୁ ପାଗଳର ଲକ୍ଷଣ—ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ବିଲୋପ ପାଇଛି ।

କିନ୍ତୁ harmless insane—ମୋର କାହିଁକି ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନାହିଁ !

ମୁଁ ଡାକ୍ତର ଗୀତା ! ତୁମ ଅପେକ୍ଷା ମୁଁ ବହୁତ ବେଶୀ ଜାଣେ ।

ଗୀତା ଚୁପ୍ ରହିଲା । ରାଜେଶ ମୁହଁରେ ମୃଦୁହାସ୍ୟ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

ଆଚ୍ଛା, ମୁଁ ଏଥର ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଏଁ—ତୁମେ ଉଷାର ଜିନିଷପତ୍ର ଠିକ୍ କର—କାଲି ତାକୁ ଛୁଟି ଦେଇ ଆସିବି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନିଜ ରୁମ୍‌ରେ ବସିଛି, ଚନ୍ଦ୍ରନ ଆସି କହିଲା, ଆପଣଙ୍କୁ ବୁଢ଼ା ଜଣେ କିଏ ଡାକୁଛନ୍ତି ।

ବୁଢ଼ା ?

ଜଣେ ବୁଢ଼ା ଶିଖ ।

ଆଚ୍ଛା ହେଉ, ବସିବାକୁ କହ ମୁଁ ଯାଉଛି···କହି ଉଠିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆଉ ଘରୁ ପ୍ରାୟ ବାହାରେ ନାହିଁ । ଭଲ ଲାଗେନା । ବରଂ ଏକୁଟିଆ ବସିରହି ଭାବିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେ । କେବଳ ଜଣକର ଅଭାବ ତାକୁ ଏପରି ପଙ୍ଗୁ କରିଦେଇଛି । ଦେବେନ୍ଦ୍ର କବି କିମ୍ବା ଭାବୁକ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ବେଳେବେଳେ କବିତା ଲେଖିବାକୁ ତାର ମନ ହୁଏ । ସେ ନିଜେ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ—କାହିଁକି ସେ ଏପରି ଶୂନ୍ୟତା ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଅନେକ ସମୟରେ ତାର ମନେ ପଡ଼େ ଉଷା କଥା...ଉଷାର ଶାନ୍ତ ସମାହିତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ । ସେ ଜୀବନରେ ଭୁଲି ପାରିବନି ସେ କେଇଦିନର ସ୍ମୃତି ।

ନମସ୍କାର !

ପ୍ରତି ନମସ୍କାର କଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ପଚାରିଲା, ଆପଣଙ୍କୁ ତ ଚିହ୍ନି ପାରୁନାହିଁ ।

ନାହିଁ ବାବା, ତୁମେ ମୋତେ କୁଆଡ଼ୁ ଚିହ୍ନିବ ? ମୁଁ ତ ପଞ୍ଜାବରେ ରହେ । ବାବା, ଉଷାର ଜୀବନ ତୁମେ ବଞ୍ଚେଇଛ—ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୁମ ପାଖରେ କୃତଜ୍ଞ ।

ଆପଣ ଉଷାର କ'ଣ ଆତ୍ମୀୟ ?

ହଁ ବାବା, ମୁଁ ତା ଜମିଦାରୀର ମ୍ୟାନେଜର ଥିଲି, ଏଇ ଦୁଇ ଦିନ ହେଲା ଗିରିଜେଶ ବାବୁଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପି ଦେଇଛି ।

ଗିରିଜେଶ ବାବୁଙ୍କ ହାତରେ କାହିଁକି ?

ମୁଁ ବୁଢ଼ା ହୋଇଗଲିଣି ବାବା...ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ସେମାନେ ବୁଝନ୍ତୁ । ଆଚ୍ଛା ବାବା ଉଷାର ପାଗଳାମୀ କଣ ଭଲ ହେବ ନାହିଁ ।

ପାଗଳାମୀ ? ଉଷା ତ ପାଗଳ ନୁହେଁ—ଗତ ଜୀବନର କଥା ସେ ଭୁଲି ଯାଇଛି ମାତ୍ର ।

ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଶୁଣିଲି ସେ ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି—

ନିଜ କାନକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲା ନାହିଁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ସତରେ କଣ ଉଷା ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଛି ? କାହିଁକି ସେ ପାଗଳ ହେଲା—କିଏ ତାକୁ ପାଗଳ କଲା ?

ତାର ଅବସ୍ଥା କିପରି କହି ପାରିବେ ?

ଏଇ ତ ବାବା ମୁଁ ତାକୁ ଦେଖିକରି ଆସୁଛି । କିଛି କହୁ ନାହିଁ । କେବଳ ମୁହଁକୁ ବଲବଲ କରି ଅନାଉଛି । ଆଚ୍ଛା ବାବା, ଦେଖା ହୋଇଗଲା, ମୁଁ ଯାଉଛି ।

ଦୁଃଖରେ ମ୍ରିୟମାଣ ହୋଇ ଘରୁ ବାହାରି ଗଲେ ବୃଦ୍ଧ ।

ବୃଦ୍ଧ ବିଦାୟ ନେବା ପରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଚିନ୍ତା ଶତଗୁଣ ବଢ଼ିଗଲା । ସେ କଣ ଉଷାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଭୁଲ କରିଛି ? କିନ୍ତୁ ତା ନିଜ ଲୋକ ପାଖରେ ଛାଡ଼ି ଦେବାରେ ଭୁଲ ରହିଲା କେଉଁଠି ? ଗତ କେଇ ମାସର

ଘଟଣା ତା' ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଗଲା । ବିଚିତ୍ର ଅନୁଭୂତିବୋଲା ଦିନଗୁଡ଼ିକ ସେ କେବେ ଭୁଲି ପାରିବ ନାହିଁ ।

ମନରେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରୀତିର ଜୁଆର ଉଠେ, ଠିକ ଏମିତି ହୁଏ । ବିଚରା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନିଜର ଅଜାଣତରେ ହୃଦୟ ଦେଇ ବସିଛି । ଉଷାର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଆଜି ସେ ବୁଝୁଛି ଉଷା ତା' ପାଇଁ କଣ ଥିଲା । ପିଲାଦିନୁ ସ୍ନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା କଣ ସେ ଜାଣି ନାହିଁ । ଚାକର ଦୀନାର ସ୍ନେହରେ ସେ ବଢ଼ିଛି । ଉଷାର ଯତ୍ନ ତାକୁ ଜୀବନର ଏକ ବିଚିତ୍ର ଆସ୍ୱାଦ ଦେଇଥିଲା । ଉଷା ହିଁ ତା'ର ଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ନାରୀ—ମା' ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ନାରୀ ସହିତ ପରିଚିତ ହେବାର ସୁଯୋଗ ତାକୁ ମିଳି ନ ଥିଲା । ଏଣୁ ଉଷା ହିଁ ତା' ଜୀବନର ପ୍ରଥମ ନାରୀ । ହୁଏତ ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମିକା । ପ୍ରେମିକା ? ଉଷାକୁ ସେ ପ୍ରେମ କରିଛି ? କାହିଁ ଦିନେ ହେଲେ ତ ସେ ଉଷା ପାଖରେ ପ୍ରେମ ନିବେଦନ କରି ନାହିଁ କି ଉତ୍ତେଜନାରେ ପାଖକୁ ଟାଣି ଆଣି ଆଶ୍ଳେଷ କରିନି । ତେବେ ଉଷା ବି କଣ ତାକୁ ଭଲପାଇ, ନ ପାଇବାର ଦହନ ଭିତରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇଗଲା ।

ଗୀତା ଆନନ୍ଦରେ ବିଦାୟ ଦେଲା ଉଷାକୁ । ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂଙ୍କର ନର୍ସିଂହୋମରେ ସେ ଭର୍ତ୍ତି ହେବ । ଡାକ୍ତରଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ସେ ତାର ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ଫେରି ପାଇବ । ତା ଜୀବନ ସୁଖମୟ ହେବ !

ବ୍ରଜେଶ ଟଙ୍କା ପାଇଛି । ବିଦେଶ ଯିବ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ । ଗୀତା ପୁଣି ଫେରିଯିବ ନର୍ସ କରିବାକୁ ।

ଉଷା ଚାଲିଯିବା ପରେ ଗୀତାର ମନ ଭାରି ହୋଇଗଲା । ଯେତେ ହେଲେ ନିଜ ଭଉଣୀ ତ ! ରକ୍ତର ଆକର୍ଷଣକୁ କେତେ ଏଡ଼ାଇ ଚାଲିବ ସେ । ବ୍ରଜେଶର ଆଦେଶ ପାଳନ ନ କଲେ ରକ୍ଷା ନାହିଁ । ବ୍ରଜେଶ ନିଜ

ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରତି ଯେଉଁ ବ୍ୟବହାର କରେ, ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତ ଭଦ୍ର ଯୁବକ ଏପରି ବ୍ୟବହାର କରିପାରେ ବୋଲି କେହି ବିଶ୍ୱାସ କରିବେନି । କେବଳ ଗାଳି ନୁହେଁ, ମାଡ଼ ବି ଚାଲେ । ତଥାପି ଗୀତା ସବୁ ସହୁଛି ନୀରବରେ । ଆଜି ଉଷାକୁ ବିଦାୟ ଦେବାକୁ ଯାଇ ତା'ର ଆଖି ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଉଠିଲା । କିଏ ଜାଣେ ତା'ର ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ପ୍ରକୃତିରେ ଫେରିବ କି ନାହିଁ ? ଦୂରରେ ମିଳାଇ ଯାଉଥିବା ଉଷାର ଟାଙ୍ଗା ଆଡ଼କୁ କିଛି ସମୟ ଚାହିଁ ରହିଲା ଗୀତା । ତା'ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲି ଆସିଲା ।

ନିଜର କୁମାରୀ ଜୀବନର କଥାଗୁଡ଼ାକ ଛବି ଭଳି ତା ଆଖି ଆଗରେ ଭାସି ଉଠିଲା ।

ଏଇତ ସେ ଦିନ ପରି ଲାଗୁଛି ।

ସତେ ଗୀତା, ତୁମର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମୋତେ ପାଗଳ କରିଛି । ରାଜେଶ କୁହେ ।

ଆପଣ କେବଳ ଖୋସାମତ କରି ଜାଣନ୍ତି ।

ଖୋସାମତ କରୁନାହିଁ ଗୀତା ! ସତରେ ତୁମେ ସୁନ୍ଦର—ତୁମର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ତୁଳନା ନାହିଁ ।

ତଳକୁ ମୁହଁପୋତି ନୀରବରେ ଭୂଇଁରେ ଗାର କାଟିବାକୁ ଲାଗେ ଗୀତା ।

ମୁଁ ତୁମକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ଗୀତା !

ଷୋଡ଼ଶୀ ଗୀତାର ହୃଦୟ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚି ଉଠିଥିଲା । ମେଡ଼ିକାଲର ଛାତ୍ର ରାଜେଶକୁ ଆରମ୍ଭରୁ ସେ ମନେ ମନେ ଭଲପାଇ ଆସୁଥିଲା । ଜୀବନରେ ସେଇ ଗୋଟିଏ ପୁରୁଷର ସେବା କରି ପାରିଲେ ସେ ନିଜ ଜୀବନକୁ ସାର୍ଥକ ମଣନ୍ତା । ଆଜି ସେଇ ସୁଯୋଗ ଆସିଛି—ସେ କଣ ଉତ୍ତର ଦେବ ?

କିନ୍ତୁ ଗୀତାର ଦୀର୍ଘ ନୀରବତାରୁ ତାର ସମ୍ମତି ଜାଣିଲା ରାଜେଶ । ତା'ର କେତେଦିନ ପରେ ବିବାହ ଶଙ୍ଖ ବାଜି ଉଠିଲା ଗୀତା ଘରେ । ଗୀତା ଘରେ ମଧ୍ୟ କେହି ଆପତ୍ତି କଲେ ନାହିଁ । କାରଣ ଗୀତା ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ । ଯେଉଁଠି ସେ ସୁଖରେ ରହିବ, ସେଇଠିକୁ ଯାଉ ।

ବାହାରେ ଘଣ୍ଟା ବଜାଇ ଭିକ୍ଷୁକଟିଏ ଭିକ ମାଗୁଛି । ଘଣ୍ଟା ଶବ୍ଦରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ଗୀତାର । ଉଠି ଆସି ଭିକ୍ଷୁକକୁ ମୁଠାଏ ଚାଉଳ ଦେଲା ।

ହଁ—ବିବାହର କେଇଟି ଦିନ ବଡ଼ ଆନନ୍ଦରେ କଟିଗଲା । ରାଜେଶ ବାହାରେ ରହେ ନାହିଁ ବେଶୀ ସମୟ । କାରଣ ଘରେ ଥାଏ ସୁନ୍ଦରୀ ପତ୍ନୀ ଗୀତା ।

ରାଜେଶ ଦିନେ କହିଥିଲା—ତୁମକୁ ଚାକିରୀ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ ଗୀତା ।

କାହିଁକି ?

ଡାକ୍ତର ମୁଁ, ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ଚାକିରୀ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ମୋର ସାହାଯ୍ୟକାରିଣୀ—ମୁଁ ଗୋଟାଏ କ୍ଲିନିକ୍ ଖୋଲିବି ।

ଗୀତା ମୌନସମ୍ମତି ଦେଇଥିଲା । କେଡ଼େ ଭାଗ୍ୟବତୀ ସତେ ସେ ? କିନ୍ତୁ ସେ ଧାରଣା ତାର କେଡ଼େ ଅଲୀକ, ତାହା ଆଜି ବୁଝୁଛି ଗୀତା । ରାଜେଶ ତାକୁ ଠକୁଛି । ଗୀତାଠାରୁ ଆଜି ସେ ଦୂରେଇ ଯାଉଛି । ଗୀତାର ପ୍ରେମ ତାକୁ ବାନ୍ଧି ରଖି ପାରୁନାହିଁ । ରାଜେଶ ଗୀତାକୁ ଆଉ ହୁଏତ ଭଲ ପାଉନି ।

ଗୀତାର ଆଖିରୁ ଝରଝର ହୋଇ ଝରି ପଡ଼ିଲା ବେଦନାର ଅଶ୍ରୁ । କଣ କରିବ ସେ ? ରାଜେଶ ଚାଲିଯିବ ବିଲାତ । ସେଠାରୁ ଫେରି ଆସିଲେ ହୁଏତ ସେ ତାର ହୋଇ ନଥିବ । ତାପରେ ଗୀତାର ଜୀବନର ଗତି କଣ ହେବ ! ଆଉ ଭାବି ପାରିଲା ନାହିଁ ସେ ।

ଉଷାକୁ ନର୍ସିଂହୋମରେ ଛାଡ଼ି ଫେରି ଆସିଛି ରାଜେଶ । ଆଶା ଦେଇଛନ୍ତି ଡାକ୍ତର ଭଲ ହୋଇଯିବ ଉଷା । ଗୀତା କିନ୍ତୁ ରାଜେଶକୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲା ନାହିଁ ।

ଗୀତା, ମୁଁ ଆର ମାସରେ ବିଲାତ ଯାଉଛି । ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଥିଲା, ଟଙ୍କା ଅଭାବରୁ ଯାଇପାରୁ ନଥିଲି । ତୁମେ ଖୁସି ତ !

ହଁ, ମୋତେ ଖୁବ୍ ଖୁସି ଲାଗୁଛି— କହିଲା ଗୀତା । ତାପରେ ଉଠି ଚାଲିଗଲା ଭିତରକୁ ।

ଏ ଆଉ ଗୋଟାଏ ଜୀବନ ।

ବିଚିତ୍ର ଘଟଣାପ୍ରବାହ ଭିତରେ ସେ ଗତି କରି ଚାଲିଛି । ଏଇ କେଇଦିନ ଭିତରେ ତା ଜୀବନରେ କେତେ ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲିଣି ତାର ସୀମା ନାହିଁ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆହୁରି କଣ ଅଛି ସେ କଥା କିଏ କହିବ ? ନର୍ସିଂହୋମର ଗୋଟାଏ ଖଟ ଉପରେ ପଡ଼ିରହି ଭାବେ ଉଷା କେତେ କଥା । ଛୋଟ ଘରଟିଏ—ଗୋଟାଏ କଡ଼କୁ ଲୁଗାପଟା ରଖିବାର ଆଲମାରି । ଆଉ ଗୋଟାଏ କଡ଼କୁ ଔଷଧର ଥାକ । ମୁଣ୍ଡପାଖ ଟେବୁଲରେ ନର୍ସିଂହୋମ ଲାଇବ୍ରେରୀର କେତେଖଣ୍ଡ ବହି—ଏଇ ହେଲା ଘରର ଆସବାବ ।

ଖଣ୍ଡିଏ ବହି ହାତରେ ଧରି ଶୋଇଛି ଉଷା । ହାତରେ ବହି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ରହିଛି ଘୂର୍ଣ୍ଣାୟମାନ ସିଲିଂ ଫ୍ୟାନ୍ ଉପରେ । ଜୀବନଟା ତାର ଘୂରୁଛି ଏଇ ଫ୍ୟାନ୍ ପରି ଅବିରାମ ଗତିରେ । ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ହେଲେ ସ୍ଥିରତା ନାହିଁ । ନିର୍ଜନ ଘରଟିରେ ପଡ଼ି ରହିବାକୁ ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ ଆଦୌ । ଏତେ ଦିନ ଧରି ପଡ଼ି ରହିବା ସତରେ କି ବିରକ୍ତିକର । ଗତ କେଇଟି ଦିନର ଘଟଣା ଭାବି ବସିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ ତାକୁ । କେତେ ଶୀଘ୍ର ଘଟଣା-ଗୁଡ଼ିକ ଘଟିଗଲା—ଆଉ ଦିନଗୁଡ଼ିକ ବି ବିତିଗଲା ।

ମୋହନ ବାବୁ, ଦେବେନ୍ଦ୍ର, ଗୀତା, ରାଜେଶ, ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂହ ଜଣକ ପଛରେ ଜଣେ ଆସି ଛିଡ଼ା ହୁଅନ୍ତି ତା ଆଗରେ ।

ମୋହନ ବାବୁ କହନ୍ତି—ଜୀବନ ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର ଝିଅ, ଅଙ୍କ ମିଳୁ ନାହିଁ ।

ତାଙ୍କ ପଛରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆସି ଛିଡ଼ା ହୁଏ । କିଛି ନ କହି ନୀରବରେ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦିଏ ଗୋଟିଏ ରକ୍ତ ଗୋଲାପ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପଛରୁ ମୁହଁ ଦେଖାନ୍ତି ରାଜେଶ ଓ ଗୀତା ।

ଏମାନେ କିଏ ? ରାଜେଶ ହସେ—ଓଃ ! ବଡ଼ ବିକଟ ସେ ହସ । ଆଖି ବୁଜି ଦିଏ ଉଷା ।

ଘୂରୁଥିବା ଫ୍ୟାନ୍‌ଟି ଆଉ ଦିଶୁନାହିଁ । ଶୁଭୁଛି କେବଳ ଶବ୍ଦଟା ।

ଗୀତା ନୀରବରେ ଆସି ଠିଆ ହୁଏ । ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିହୀନ ମୁହାଣୀ । କିଛି ବୁଝିପାରେ ନା ଉଷା ।

ଗୀତା ପଛରୁ ଭଙ୍ଗିମାରେ ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି—ଆପଣଙ୍କୁ ଏଠି କେମିତି ଲାଗୁଛି ମିମ୍ ଉଷାରାଣୀ—ହସି ହସି ପଚାରେ ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତି—ବଡ଼ ଏକୁଟିଆ ଲାଗୁଛି ନା ? ଆଚ୍ଛା, ଆଚ୍ଛା, କିଛି ବହିପତ୍ର ପଠେଇ ଦେବି—କହି କହି ବାହାରି ଯାଆନ୍ତି ଉଷାର କୋଠରୀରୁ ।

ହଠାତ୍ ପୁଣି ଥରେ ଆଖି ଆଗରେ ଠିଆହୁଏ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଛାୟା—ମୁଣ୍ଡର ବାଳ ବିକ୍ଷିପ୍ତ—ଚେହେରା ଉଦାସ । ଗଳାର ଟାଇଟା ବି ସିଧା ବନ୍ଧା ହୋଇ ନାହିଁ ।

ମୋତେ ତମେ ପଚାରୁଛ ଉଷା କାହିଁକି ଡେରି ହେଲା ? ତୁମେ କଣ ବୁଝିପାରୁ ନା ? ତୁମେ ଚାଲିଯିବା ପରୁ—ମୋତେ ଭଲଲାଗୁ ନାହିଁ, ଘରେ ମନଲାଗୁ ନାହିଁ ଉଷା ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ! ସୁନ୍ଦର ସୌମ୍ୟଦର୍ଶନ ଯୁବକ ।

ମନେ ପଡ଼ିଲା ଉଷାର—ଦେବେଂଦ୍ର ଘରେ ବିତାଇ ଥିବା କେତୋଟି ଦିନ କଥା । କି ଆନଂଦରେ କଟିଥିଲି ଦିନଗୁଡ଼ିକ । ଦେବେଂଦ୍ର କଣ କହୁଛି ? ତା ମନ ଲାଗୁନାହିଁ ଘରେ ? କାହିଁକି ?

ପଥଧାରରେ ଯାହାର କ୍ଷଣିକ ପରିଚୟ—ସେ ଚାଲି ଆସିଲା ବୋଲି ଦେବେଂଦ୍ରର ମନ ଲାଗୁନି ! ଛି ଏସବୁ କଣ ସେ ଭାବୁଛି .. କି ଉଦ୍ଭଟ କଳ୍ପନା—ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସଟାଏ ବାହାରି ଆସି ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ କଲା ।

ବହିରେ ମନଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ଉଷା । ବହିର ଅକ୍ଷରଗୁଡ଼ିକ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ କରି ଠିଆ ହେଲା ଦେବେଂଦ୍ର ? ଆଖିରେ ମିନତି—ନାଁ ନାଁ, ତୁମେ କାହିଁକି ଆସୁଛ ଦେବେଂଦ୍ର ? ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ତ ମୁଁ ତୁମ ପାଖରୁ ଆସି-ନାହିଁ—ତୁମେ ମୋତେ ପଠେଇ ଦେଇଛ—ପୁଣି କାହିଁକି ମୋ ପିଛା ଧରିଛ ? କାହିଁକି ଆସୁଛ ମୋ ଆଗକୁ—ମୁଁ ଯିବି ନାଇଁ—ଯିବି ନାଇଁ ଆଦୌ—କ୍ଷୀଣ ସ୍ୱରରେ କଥାଗୁଡ଼ିକ ବାହାରି ଆସିଲା ଉଷାର ପାଟିରୁ ।

କେଉଁଠିକି ଯିବ ନାହିଁ ବୋଲି କହୁଛ ଉଷା ? ଆଉ କାହାକୁ କହୁଛ ?

ଉଷା ମୁଣ୍ଡଟେକି ଅନେଇଲା । ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂ । ମୁଖରେ ମୃଦୁହାସ୍ୟ । ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂ ଯୁବକ—ଗୌର ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଘେରି ରହିଛି କାକକୃଷ୍ଣ ଶ୍ମଶ୍ରୁ । ଧଳା ଦାନ୍ତ ଗୁଡ଼ିକ ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଛି । ବେଶ ସୌମ୍ୟ ଚେହେରା ।

କାଇଁ ନାଇଁତ ? କହିଲା ଉଷା ।

କ'ଣ ଭାବୁଥିଲ ତୁମେ ? ମୁଁ କେତେବେଳୁ ଆସି ଠିଆ ହେଲିଣି । ତୁମେ ଜାଣି ପାରିନାହଁ ।

ଚୁପ୍ ରହିଲା ଉଷା ।

ଖଟ ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଚଉକିରେ ଆସି ବସିଲେ ଡାକ୍ତର । ଉଷାକୁ ନିରେଖି ଦେଖିଲେ । ସେ ପ୍ରାୟ ଅନେକ ସମୟରେ ତାକୁ ଏହିପରି

ଦେଖନ୍ତୁ । କଣ ଖୋଜି ହୁଅନ୍ତ ତା ମୁହଁ ଭିତରେ । ମାନସିକ ଚିକିତ୍ସାର ହୁଏତ ଏହା ଅନ୍ୟତମ ପ୍ରକ୍ରିୟା ।

ଉଷା ସତେ କି ସୁନ୍ଦର ! କଳା, କଳା ଡୋଳା ଯୋଡ଼ିକ—ସଦା ଚଞ୍ଚଳ । କୁଞ୍ଚୁକୁଞ୍ଚିଆ କେରାଏ ବାଳ । ସବୁବେଳେ ମୁହଁ ଉପରେ ପଡ଼ିଥାଏ । ସୁନ୍ଦରୀ ଉଷାକୁ ଜୀବନ ସାଥୀ କରି ପାରିଲେ ଜୀବନ ସାର୍ଥକ ହୁଅନ୍ତା । କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ ଆଶା ଜାଗିଉଠେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ମନରେ ।

କହ ଉଷା, ତୁମକୁ ଏଠି କେମିତି ଲାଗୁଛି ?

ଭଲ । ସଂକ୍ଷେପରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଉଷା ।

ତୁମର ଆସିବାର ମାସେ ପ୍ରାୟ ହୋଇଗଲା—କୁଆଡ଼େ ତୁମେ ବାହାରି ନାହଁ । ସିନେମା ଦେଖି ଯିବ ? ଆଜି ଚାଲ ।

ମୋତେ ଆଜି ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ ଡାକ୍ତର !

ବୁଲି ଆସିଲେ ଭଲ ଲାଗିବ ଉଷା—ଚାଲ । ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ ଡାକ୍ତର ।

ସିନେମା ଯଦି ନଯିବ ଚାଲ ଆଉ କୁଆଡ଼େ ବୁଲି ଆସିବା । କହି ଘରୁ ବାହାରିଗଲେ ଡାକ୍ତର । ଖଟରୁ ଓହ୍ଲାଇ ତଳେ ଠିଆ ହେଲା ଉଷା । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପୁଣି ଆସି ଠିଆ ହେଲା ଆଖି ଆଗରେ । ଆଖିରେ ସେଇ କରୁଣ ଚାହାଣୀ ।

ତୁମକୁ ମୁଁ ଭୁଲି ପାରିବି ନାହିଁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର—ଭୁଲିପାରିବି ନାହିଁ— କହି ଲୁଗା ଆଲ୍‌ମାରି ଖୋଲିଲା ଉଷା । ଲୁଗାଗୁଡ଼ାକ ଥୁଆ ହୋଇଛି, ସବୁତ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର କିଣା । ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ସ୍ମୃତି ସବୁଠି ।··· କିପରି ଭୁଲିବ ସେ । ଧଳା ସିଲ୍‌କ ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡିଏ କାଢ଼ିଲା ସେ । କଳା ବ୍ଲାଉଜଟି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନିଜେ କିଣିଦେଇ ଥିଲା । ଶାଢ଼ୀ ଭିତରୁ ଖସି ପଡ଼ିଲା ଶୁଖିଲା ଗୋଲାପଟାଏ । ସଯତ୍ନ ରକ୍ଷିତ ଗୋଲାପଟିକୁ ଉଠାଇ ମୁଣ୍ଡରେ ଲଗାଇଲା ଉଷା । ପୁଣି ସାଇତି ରଖିଲା ସେଇଟିକୁ ।

ଆସ ଉଷା ! ଦୁଆର ପାଖରେ ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂ ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଅନାଇ ରହିଛନ୍ତି ସେ । ପରିପାଟୀସଜ୍ଜିତା ଉଷା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଏକ ମୀନାର ପରି ଠିଆ ହୋଇଛି ।

କାର ପଛସିଟର ଦୁଆର ଖୋଲିଲା ଉଷା ନିଜ ହାତରେ ।

ନାଁ ନାଁ—ଏଠି । କହି ଡାକ୍ତର ଉଷାର ହାତ ଧରି ପକାଇଲେ । ଆଗ ସିଟ୍‌ର ଦୁଆର ଖୋଲି ଧରିଲେ ନିଜେ ।

ଉଷା ନିଜ ହାତଟି ଡାକ୍ତରଙ୍କ ହାତରୁ ଧୀରେ କାଢ଼ିନେଇ ଆଗସିଟ୍‌ରେ ବସିଲା ।

ତରଙ୍ଗିଣୀ ଡ୍ରେସିଂ ଟେବୁଲ ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । ପରିଧାନରେ ଗାଢ଼ ନାଲିରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ—ନାଲି ବ୍ଲାଉଜ୍—ବେଣୀରେ ନାଲି ଫିତା—ଚୁଡ଼ି ମଧ୍ୟ ନାଲି । କାନ ତଳେ ଲୋଟୁଛି । ଦର୍ପଣ ପାଖରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ମୁହଁରେ କ୍ରିମ୍ ଦେଲା । ତା'ପରେ ପାଉଡର । ଶେଷରେ ଓଠରେ ଲିପଷ୍ଟିକ୍ ମାରି ତରତର ହୋଇ ଘରୁ ବାହାରି ଆସିଲା ତରଙ୍ଗିଣୀ ।

ଆସନ୍ତୁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ, ବେଳ ହୋଇଗଲାଣି ।

ଉଠି ଠିଆହେଲେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ସେମାନେ ସିନେମା ଦେଖି ବାହାରିଛନ୍ତି ।

ମନେ ମନେ ଟିକିଏ ବିରକ୍ତ ହେଲେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ଖାଲି ନାଲି—ଏଇ ନାଲି ରଙ୍ଗଟା ଦେବେନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଆଦୌ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ଉଷାକୁ ଖଣ୍ଡେ ହେଲେ ନାଲି ରଙ୍ଗର କିଛି କିଣି ଦେଇନାହିଁ । ତଥାପି କଣ କରିବ ସେ ! ଅନ୍ୟର ରୁଚି ଉପରେ ତ ତାର କିଛି ଅଧିକାର ନାହିଁ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାଲ୍‌କନର ଟିକଟ ଦୁଇଟା ଆଣିଲା । ଦୁହେଁ ଯାଇ ସିଟ୍‌ରେ ବସିଲେ ।

ସିନେମା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଛି । ହଠାତ୍ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଅନୁଭବ କଲା ତରଙ୍ଗିଣୀ ତାର ମଥାଟିକୁ ତା' କାନ୍ଧ ଉପରେ ରଖିଛି । ସେ ଟିକେ କଣେଇ ଚାହିଁଲା । ଦେଖିଲା ତରଙ୍ଗିଣୀ ତା'ର କାନ୍ଧ ଉପରେ ମଥାଟି ରଖି ତା', ମୁହଁକୁ ଅନାଇ ରହିଛି— ଦେବେନ୍ଦ୍ରକୁ ଅନାଇବା ଦେଖି ଅଳ୍ପ ହସିଦେଲା ସେ ।

ମୋର ମୁଣ୍ଡ ବୁଲଉଛି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ।

ଚାଲ ତେବେ ଘରକୁ ଯିବା ।

ନାଁ ନାଁ ଭଲ ଛବିଟା—ପୁରାଟା ଦେଖିବା ।

ତରଙ୍ଗିଣୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ପାରୁଥିଲେ ହେଁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର କିଛି କହି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସି ରହିଲା । ଦେହର ସମସ୍ତ ସ୍ନାୟୁ ଯେପରି ଛିନ୍ନ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ଯାଉଛି । ସାରା ଦେହରେ ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଶିହରଣ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ।

ସେ ତରଙ୍ଗିଣୀକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ! କିନ୍ତୁ ତରଙ୍ଗିଣୀ ଆହୁରି ନିବିଡ଼ ହୋଇ ବସିଲା । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସେଥିରୁ କ୍ଷାନ୍ତ ହେଲା । ଆଗରେ ସିନେମା ପର୍ଦ୍ଦା । ଅଭିନେତ୍ରୀ ଉପରେ ଉଷା ରୂପ ଝଲସି ଉଠିଲା ତା ଆଗରେ ।

ଅଜି ତରଙ୍ଗିଣୀ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଯଦି ଉଷା ଆଆନ୍ତା—ଅସମ୍ଭବ, କଳ୍ପନାତୀତ··· ।

ଏହା ଭିତରେ ସିନେମା ଯେ ଶେଷ ହେଲଣି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଜାଣି ପାରିନି । ଚମକି ଉଠିଲା ସେ । ତରଙ୍ଗିଣୀ ତାକୁ ହଲଉଛି— ଆପଣ ଶୋଇ ପଡିଲେ ନାଁ କଣ ?

ନାଁ ତ··· ।

ଏତେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇଗଲେ ଯେ ।

ମୋର ମୁଣ୍ଡ ବିନ୍ଧୁଛି—ମିଛ କହିବାକୁ ବାଧ ହେଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ଘରକୁ ଚାଲନ୍ତୁ—ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମନେଲେ ଭଲ ଲାଗିବ । କାରରେ ବସୁ ବସୁ କହିଲା ତରଙ୍ଗିଣୀ ।

ନାହିଁ ତରଙ୍ଗିଣୀ, ମୋର ବହୁତ କାମ ଅଛି·· କହି ମଟର ଛୁଟାଇ ଦେଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ବାଟଯାକ କେହି କାହାରିକୁ ଆଉ କିଛି କହି ନାହାନ୍ତି । ପରେଶ ଘର ଆଗରେ ମଟରରେ ବ୍ରେକ୍‌ଦେଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ତରଙ୍ଗିଣୀ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି କହିଲା—

ଆସନ୍ତୁ ନାଁ ଦେବେନ୍ଦ୍ରବାବୁ ଘରକୁ ।

ନାଁ ନାଁ, ମୋର କାମ ଅଛି, ମୁଁ କାଲି ଆସିବି । କହି ମଟରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଉ ଦେଉ ପୁଣି କହିଲା, ନମସ୍କାର । ତରଙ୍ଗିଣୀ ପ୍ରତି ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲା ମୃକ କରପୁଟରେ ।

ମଟର ଛୁଟି ଚାଲିଲା ନର୍ସିଂହୋମ ଅଭିମୁଖେ ।

ନର୍ସିଂହୋମ । ଗେଟରେ ଗୁର୍ଖା ସିପାହୀ ଜଗି ରହିଛି ।

ମୁଁ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ଚାହେଁ । କହିଲା ଦେବେଂନ୍ଦ୍ର ।

କିନ୍ତୁ ସାର୍, ସଞ୍ଜ ଛ'ଟା ପରେ ଆଉ କେହି ଭିତରକୁ ଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଆଚ୍ଛା ହେଉ । ମୁଁ କାଲି ଆସିବି ।

ଦେବେଂନ୍ଦ୍ର ଟାଉନ ଭିତରେ ଏଣେ ତେଣେ କାର ଛୁଟାଇ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ରାତି ଦଶଟା ବାଜିଥିଲା ।

କାଲି ସେ ପୁଣି ଉଷାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଯିବ । ଉଷା ପାଗଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ? ଆହା ବିଚାରି ! କି ଦୁର୍ଯୋଗରେ ଯାହା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲି ସେ !

କିଛି ସମୟ ପରେ ପୁଣି ସେ ଭାବିଲା—କାହିଁକି ଯିବ ସେ ଉଷା ସହିତ ଯା' କିଛି ସମ୍ବନ୍ଧ ଥିଲା ତାତ ତୁଟି ଯାଇଛି । ଆଉ କାହିଁକି ଯିବ ତା ପାଖକୁ ? କିଏ ତାର ସେ ? ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ଦେବେଂଦ୍ର, କିନ୍ତୁ ଉଷା ଭାବନାକୁ ମନରୁ ଯେତେ ତଡ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା, ହେଲା ନାହିଁ ।

କପାଳରେ ବିଂଦୁ ବିଂଦୁ ଝାଳର ସ୍ପର୍ଶ ଅନୁଭବ କଲା ସେ । ବାହାରେ ବର୍ଷା ।

ବିରହୀ ଆକାଶରୁ ଅଶ୍ରୁ ଝରିପଡ଼ୁଛି ଧରଣୀର ବକ୍ଷ ଉପରେ । ବାଦଲ-ବୁକୁରେ ଦେଖାଦେଇ ପୁଣି ଲୁଚି ଯାଉଛି ନର୍ତ୍ତନଶୀଳା କ୍ଷଣପ୍ରଭା ।

କାନ୍ଥ ଘଡ଼ିରେ ବାଜିଲା ଗୋଟାଏ । ପୁଣି ଥରେ ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ଚେଷ୍ଟା ବିଫଳ ହେଲା ତାର । ଉଠି ବସିଲା ଶେଯରୁ । ଝରକା ପାଖକୁ ଚଉକି ଟାଣି ବସି ପଡ଼ିଲା । ବିଂଦୁ ବିଂଦୁ ପାଣି ଛିଟା ତା ଦେହରେ ଶିହ୍ରାର ସୃଷ୍ଟି କଲା । ଅନେକ ବେଳଯାଏ ସେଇଠି ବସି ରହିଲା ସେ ।

ସକାଳେ ଯେତେବେଳେ ଘଣ୍ଟା ଶବ୍ଦରେ ତାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗେ, ସେ ଦେଖିଲା ଝରକା ପାଖ ଚେୟାରରେ ମୁଣ୍ଡ ଦେଇ ସେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଛି । ସେତେବେଳେ ୮ଟା ବାଜୁଥିଲା ।

ର ।

ଆଠଟା ବାଜୁ ବାଜୁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପରେଶ ଘରେ ଯାଇଁ ପହଞ୍ଚିଲା ।

ଆରେ ଆ—ଆ ଦେବେଂଦ୍ର, ତରଙ୍ଗିଣୀ କହୁଥିଲା ତୋର କୁଅଡ଼େ ମୁଣ୍ଡ ଭାରି ବିନ୍ଧୁଥିଲା । କେମିତି ଅଛୁ ତୁ ଏବେ ?

ଭଲ ।

ଆଚ୍ଛା, ଆମେ ହଠାତ୍ ପିକ୍‌ନିକ୍‌ର ଯୋଗାଡ଼ କରୁଛୁ—ଚାଲ ଆମ ସହିତ । ମୁଁ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୋ ପାଖକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି ।

ହଁ ହଁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଯିବେ । ତରଙ୍ଗିଣୀ ଅନୁଯୋଗ କଲା ।

ନାଁ ପରେଶ, ମୋର କିଛି କାମ ଅଛି ।

ରବିବାର ଦିନ ତୋର କି କାମରେ ? ତତେ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଅବାଧ ହୋଇ ପାରିଲେନି ।

ପିକ୍‌ନିକ୍ କରିବାକୁ ସେମାନେ ଚାଲି ଆସିଲେ ବହୁତଦୂର । କୁତବ-ମୀନାରର ପାର୍ଶ୍ୱବର୍ତ୍ତୀ ଏକ ସ୍ଥାନ—ଗଛ ଲତାରେ ନିଘଞ୍ଚ ହୋଇଥାଏ । ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ମନୋରମ କୁଞ୍ଜ । କୁତବମୀନାର ଚାରିପଟେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥାପତ୍ୟର ଭଗ୍ନାବଶେଷ । ପଥର କାନ୍ଥ ଦେହରେ ଲତାଗୁଳ୍ମ ମାଡ଼ିଛି । ତା' ଭିତରେ ଗରମ ଆଦୌ ଅନୁଭୂତ ହେଉନାହିଁ ।

ପ୍ରଜାପତିଟି ଭଳି ବେଶ ହୋଇଛି ତରଙ୍ଗିଣୀ । ଅଞ୍ଚଳ ଫର ଫର ହୋଇ ଉଡ଼ୁଛି ପବନରେ— ଆକାଶରେ ଭାସି ଚାଲିଛନ୍ତି ଦଳ ଦଳ ହୋଇ ମେଘ । ହୁଏତ କେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇପାରେ ।

ସୁନ୍ଦରୀ ତରଙ୍ଗିଣୀ ଘୂରିବୁଲୁଛି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପଛେ ପଛେ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର କିନ୍ତୁ ଭାବନା ନିମଗ୍ନ ।

ଖିଆ ପିଆ ସରିଲା ପରେ ତରଙ୍ଗିଣୀ କହିଲା, କୁତବମୀନାର ଉପରକୁ ଯିବା ଚାଲ !

ତୁ ଚଢ଼ି ପାରିବୁ ତ ?

କାହିଁକି ପାରିବ ନାହିଁ—ଏହା ଆଗରୁ ଆମ କଲେଜରୁ ଥରେ [illegible] ଆସିଥିଲୁ ।

ସମସ୍ତେ ଚଢ଼ିଲେ କୁତବ ମୀନାର ଉପରକୁ—ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ତରଙ୍ଗିଣୀ ଟଳି ପଡ଼ୁଥାଏ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଉପରେ ।

ତରଙ୍ଗିଣୀ ଦେବେନ୍ଦ୍ରକୁ ଭଲ ପାଇ ବସିଛି—ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଛନ୍ଦହୀନ ଜୀବନରେ ସେ ଭରିଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛି କବିତାର ଧାରା, ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବିନା ତରଙ୍ଗିଣୀର ଜୀବନ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ । ତରଙ୍ଗିଣୀ ଆଉ କିଛି ଚାହେଁନା ।

ଏଇ କେତେଦିନ ଭିତରେ କଣ ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଗଲା ସେ ବୁଝି ପାରିନି । ଦେବେନ୍ଦ୍ରକୁ ଦେଖିଲେ ସେ ଆଗେ ବିରକ୍ତ ହେଉଥିଲା—କିନ୍ତୁ ଉଷାର ବିଦାୟ ପରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଉଦାସ ମୂର୍ତ୍ତି ତାକୁ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଏତେ ପାଖକୁ ଟାଣି ଆଣିଛି । ତରଙ୍ଗିଣୀର ସାନ୍ନିଧ ଯଦି ଦେବେନ୍ଦ୍ରକୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରିପାରେ, ତେବେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ତରଙ୍ଗିଣୀ ଦୁହେଁ ଏକ ସ୍ୱର୍ଗ ରଚନା କରିବେ । ତରଙ୍ଗିଣୀର ଆଶା ବଢି ଚାଲିଛି···ସେ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି ଦେବେନ୍ଦ୍ରକୁ ଧରିବା ପାଇଁ

ଗୀତାର ଜୀବନ ନଈ ସ୍ୱାଭାବିକ ଗତିରେ ବହିଚାଲିଥିବା ବେଳେ ରାଜେଶ ସେଥିରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସୃଷ୍ଟିକରି ତା'ଠୁ ବିଦାୟ ନେଇଛି । ସେଇଦିନୁ ସେ ନର୍ସ ଭାବରେ କାମ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଯେତେହେଲେ ବି ସେ ନାରୀ, ବିବାହିତା । ରାଜେଶର ସ୍ମୃତି ବିଚଳିତ କରି ପକାଏ ତାକୁ । ରାଜେଶ ସତରେ କଣ କଲା ? ମଝିରେ ମଝିରେ ଚିଠି ଖଣ୍ଡେ ବି ଦେବାକୁ ମନେ ପଡ଼େ ନାହିଁ ରାଜେଶର । ଗୀତାର ସ୍ତ୍ରୀ ହୃଦୟ ବିଳପି ଉଠେ । ସେ ପୁଣି ଯାଉଛି ଜନନୀ ହେବାକୁ ।

ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂ । ଆଶଙ୍କା ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ଗୀତା ପଚାରିଲା—

ଆପଣ ?
ହଁ ଗୀତା ଦେବୀ । ଗୋଟାଏ କାମରେ ମୁଁ ଆସିଛି ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ।
ମୋ ପାଖରେ ?

ହଁ !

ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ଡାକ୍ତର ବାବୁ !

ମୁଁ ଉଷାକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ଗୀତା ଦେବୀ ।

ବିବାହ ? ଗୀତା ଚମକି ଉଠିଲା ମନେ ମନେ । ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂ ବିବାହ କରିବେ ଉଷାକୁ ? ଯାହାର ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ନାହିଁ । ।' ଛଡ଼ା ଏଇ ଲୋକଟିକୁ ଭଲ ଲାଗେନା ଗୀତାର ।

ମୋର ତ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । ତାର ଭଉଣୀ ଇ ଆସନ୍ତୁ । ଆଚ୍ଛା—ଉଷାର ମତାମତ ଆପଣ ପଚାରିଛନ୍ତି ?

ଉଷାର ମତାମତ ? ସେ ଅସମ୍ମତ ହେବନି । ମୋ ସହିତ ମିଳାମିଶାରୁ ତାହା ମୁଁ ବେଶ ଅନୁମାନ କରୁଛି । ତା' ଛଡ଼ା ମୋର ମନେହୁଏ ବିବାହ କଲେ ତାର ମାନସିକ ଅବସ୍ଥାର ଦ୍ରୁତ ଉନ୍ନତି ସମ୍ଭବ ହେବ ।

ଭଲ କଥା—ଉଷାର ଭଉଣୀ ଫେରି ଆସନ୍ତୁ । ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

ଆଚ୍ଛା ବେଶ ! ତାହାହିଁ ହେଉ ! କହି ଡାକ୍ତର ବିଦାୟ ନେଲେ ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଗୋଟାଏ ପାର୍କର ନରମ ଘାସ ଉପରେ ଆଉ ଏକ ନାଟକ ଅଭିନୀତ ହେଉଥାଏ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଓ ତରଙ୍ଗିଣୀ ସେଇ ଘାସର ଗାଲିଚା ଉପରେ ଆସୀନ । ତରଙ୍ଗିଣୀ ଦେବେନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ପାଖରେ ପାଇ ଆତ୍ମହରା ହୋଇଥାଏ ।

ଦେବ ବାବୁ ! ଆପଣଙ୍କୁ ଏ ଜହ୍ନରାତି ଭଲ ଲାଗୁନି ?

ଜହ୍ନରାତି କାହାକୁ ଭଲ ନ ଲାଗେ ତରଙ୍ଗିଣୀ !

ତେବେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଫେରି ଯିବାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ଯେ ? ଆଉ କିଛିଦିନ ପରେ ଏମିତି ଏଡ଼େଇ ପାରିବେତ ମୋତେ ? କହି ଖିଲି ଖିଲି ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା ତରଙ୍ଗିଣୀ ।

ଅର୍ଥାତ୍ ?

ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ! ଘରେ ମୋତେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଳାମିଶା କରିବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ଆପଣ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୁଝିପାରି ନାହାନ୍ତି ? ବଡ଼ .ବୋକା ଆପଣ··କହି ତରଙ୍ଗିଣୀ ପୁଣି ହସିଲା ଓ ହାତରେ ଧରିଥିବା ଫୁଲଟିକୁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ମୁହଁରେ ଖେଳାଇବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଦେଖ ତରଙ୍ଗିଣୀ, ମୋର ଯଦି ଭୁଲ ହୁଏ ମୋତେ କ୍ଷମା କରିବ । ମୋତେ ଯଦି ସତରେ ତୁମେ ଭଲ ପାଇଥାଅ, ତା'ହେଲେ ମୁଁ କହିବି ତୁମେ ଭୁଲ କରୁଛ ।

ମୁଁ ଭୁଲ କରୁଛି ଦେବବାବୁ ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ଚାହିଁଲା ତରଙ୍ଗିଣୀ ଦେବେଂନ୍ଦ୍ର ମୁହଁକୁ ।

ହଁ ତରଙ୍ଗିଣୀ, ତୁମେ ଭୁଲ କରୁଛ—ଯେଉଁ ହୃଦୟଟାକୁ ତୁମେ ନିଜର କରି ନେବାକୁ ଚାହୁଁଛ, ସେଇ ହୃଦୟ ଆଉ ମୋର ହୋଇ ନାହିଁ ତରଙ୍ଗିଣୀ । ତୁମକୁ ଆଜି ଏମିତି ଆଘାତ ମୁଁ ଦେଲି, କ୍ଷମା କର ମୋତେ ।

କିଛି କହି ପାରିଲା ନାହିଁ, ତରଙ୍ଗିଣୀ । କଣ କହିବ କିଛି ବୁଝି ବି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଏ କଣ ଘଟିଗଲା ତା' ଜୀବନରେ ? କିନ୍ତୁ ଟିକେ ହେଲେ ବିଚଳିତ ନ ହୋଇ ଦୃଢ଼ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲା—କେଉଁ ଭାଗ୍ୟବତୀ ସେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ! ନିଶ୍ଚୟ ଉଷା ।

ତୁମେ ତ ବୁଝୁଛ ତରଙ୍ଗିଣୀ । ସେ ଥିବାବେଳେ ମୁଁ ବୁଝି ପାରି ନ ଥିଲି, ନିଜର ଅଜାଣତରେ ମୁଁ କେତେବେଳେ ଉଷାକୁ ଭଲ ପାଇ ବସିଛି । ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୁଁ ଅନ୍ୟକୁ ବିବାହ କରିବି କିପରି ? ସେ ମୋ ସଂସାରକୁ ଆସି କଣ ସୁଖୀ ହୋଇ ପାରିବ ? ମୋତେ କ୍ଷମା କର ତରଙ୍ଗିଣୀ । ତୁମକୁ ଆଗରୁ ଏ ସବୁ ଜଣାଇବା ମୋର ଉଚିତ୍ ଥିଲା । ମୁଁ ଅନୁତପ୍ତ ସେଥିପାଇଁ ।

ଅନ୍ତରରେ ଅସୀମ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେହେଁ ନୀରବ ହୋଇ ଶୁଣୁଥିଲା ତରଙ୍ଗିଣୀ । କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହି କହିଲା, ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ, ନିଜର ମନ ଉପରେ କାହାର ଅଧିକାର ନ ଥାଏ । ଆପଣ ଓ ମୋ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେଇଆ ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ମତେ ଏତେ ସ୍ୱାର୍ଥପର ଭାବନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଭୁଲ ବୁଝିଥିଲି । ମୁଁ ବି ଚାହେଁ ନା ଯେ ନିଜର ମନର ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାଇ ଆପଣ ମୋତେ ବିବାହ କରନ୍ତୁ ।

କାନ୍ଦି ପାରିଲାନି ତରଙ୍ଗିଣୀ । ଉଦ୍‌ଗତ ଅଶ୍ରୁକୁ ଚାପିନେଲା ସେ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ମର୍ମାହତ ହେଲା, ତରଙ୍ଗିଣୀର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି । ତରଙ୍ଗିଣୀକୁ ସେ କଣ ବୋଲି ଭାବିଥିଲା । ଅଥଚ ସେ କେଡ଼େ ମହତ୍ !

ପରିସ୍ଥିତିକୁ ହାଲକା କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତରଙ୍ଗିଣୀ ପଚାରିଲା— ଉଷାକୁ ଆଉ କେବେ ଦେଖିଲେଣି ?

ନାଁ, ନର୍ସିଂହୋମରେ ସେ ଅଛି । ମୁଁ ଯାଇନି ।

କି ବିଚିତ୍ର ଲୋକ ଆପଣ । ଚାଲନ୍ତୁ, କାଲି ଯାଇ ତାକୁ ଦେଖାକରି ଆସିବା । ଦେବେନ୍ଦ୍ର କିଛି କହିଲାନି ।

ଆସନ୍ତୁ ଘରକୁ ଏଥର ଯିବା । ତରଙ୍ଗିଣୀ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ଗୋଟାଏ ହାତ ଧରି ଉଠାଇଲା ସରସତା ଫେରାଇ ଆଣିବା ପାଇଁ ।

ତୁମେ କେଡ଼େ ମହତ୍ ତରଙ୍ଗିଣୀ ! ଯାଉ ଯାଉ କହିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ଏତେ ପ୍ରଶସ୍ତି କାହିଁକି ! ନାରୀର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମାତ୍ର ମୁଁ କରିଛି ।

କିନ୍ତୁ ସେଇ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ କେଇଜଣ ତୁଲାନ୍ତି ? ସ୍ୱାର୍ଥତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ କେଇଜଣ ଭଲପାଆନ୍ତି ? ସେହିଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅନ୍ୟ ସହିତ ତୁମର ତୁଳନା ହୋଇପାରେ ନା ।

ତରଙ୍ଗିଣୀ ଆଉ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚାହିଁଲାନି । ପୂର୍ବପରି ସେ ଆସି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପାଖରେ ବସିଲା ମଟରରେ । ଏତେବଡ଼ ଘଟଣାଟା ଯେ ଘଟିଗଲା, ତାର ଲେଶମାତ୍ର ଚିହ୍ନ ବର୍ତ୍ତି ନାହିଁ ତା ମୁହଁରେ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଦେଖୁଛୁ ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ତରଙ୍ଗିଣୀ ପଲ ମହାମୟୀ ନାରୀ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମୟୀ ମାନସୀ ଉଷା ।

କିନ୍ତୁ ତରଙ୍ଗିଣୀକୁ ତ ସେ କେବେ ଭଲ ପାଇ ନାହିଁ ! ବରଂ ଆଜି ତାକୁ ଦେଖି ତା ମନରେ ଭକ୍ତି ଆସୁଛୁ । ସେ ତାର ପ୍ରେମିକା ନୁହେଁ, ମାନମୟୀ ।

କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛନ୍ତି ? ବାଁକୁ ଗୁଲନ୍ତୁ । ତରଙ୍ଗିଣୀର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସତର୍କ ହେଲା । ରଂଗ୍ ସାଇଡ୍‌କୁ ଗୁଲିଯାଇଥିଲା କାରଟା ।

ଉଷା ଭାବ ଦେଖୁଛୁ—ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତାବ କେଡ଼େ ଅବାସ୍ତବ । ସେ ତାକୁ ବାହା ହେବାକୁ ଗୁହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା କଣ ସମ୍ଭବ ? ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପର ସେ କଣ ଆଉ କାହାକୁ ଭଲ ପାଇ ପାରିବ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପାଖରେ ଯେ ତାର ହୃଦୟ ଗୁଡ଼ି ଆସିଛୁ । ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ସେ କିପରି ବୁଝେଇବ ଯେ ଉଷା ଦେହଟାକୁ ସେ ପାଇ ପାରନ୍ତି, ମନର ସ୍ପର୍ଶ ପାଇବା ଏ ଜୀବନରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

କିନ୍ତୁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର—ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସହିତ କ'ଣ ଆଉ ଦେଖା ହବନି ଜୀବନରେ ?

ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ସେ ଉଠି ଅସିଲା ଖଟରୁ । ଗୁରିଆଡ଼ ତାକୁ ଅନ୍ଧାର ଦିଶିଲା । ସେ ବାହାରକୁ ଅସୁ ଅସୁ ଦୁଆର ମୁହଁରେ କବାଟର ଧକା ଖାଇ ପଡ଼ିଗଲା ତଳେ ।

ଏଠିକିବେଳେ ପାହାଚରେ ଉଠୁଥିଲେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଓ ତରଙ୍ଗିଣୀ । ସେମାନେ ଆସୁ ଆସୁ ଉଷା ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲା । ଛୁଟି ଆସି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଦୁଇ

ବାହୁରେ ତୋଳି ଧରିଲା ଉଷାକୁ । ଉଷା ସେତେବେଳକୁ ଚେତା ହରାଇ ଥାଏ । ତା ମୁଣ୍ଡରୁ ରକ୍ତର ଧାର ଛୁଟିଥାଏ ।

ଖବର ପାଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆସିଲେ ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂ । ଉଷାକୁ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖି ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ଦୁଃଖିତ ମଧ୍ୟ ହେଲେ । ତା ପରେ ଖୁବ୍ କ୍ଷିପ୍ରତା ସହିତ ମୁଣ୍ଡ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍ କରି ଖଟରେ ଶୁଆଇ ଦେଲେ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଓ ତରଙ୍ଗିଣୀ ଜଗି ରହିଲେ ତା ପାଖରେ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର, ତରଂଗିଣୀ କେହି ହେଲେ ଭାବି ନ ଥିଲେ ଯେ ଉଷାକୁ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖିବେ । ତରଂଗିଣୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପଣ୍ଡ ହେଲା । ସେ ଆସିଥିଲା ଉଷା ସହିତ ଦେବେନ୍ଦ୍ରର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ପୁନଃପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ଉଷା ଯେ ସଜ୍ଞାହୀନା ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନିର୍ବାକ୍ ଚିତ୍ତରେ ବସି ରହିଥାଏ ଚେୟାରଟି ଉପରେ । ଉଷାକୁ ଅନାଇଥାଏ ସ୍ଥିର ଦୃଷ୍ଟିରେ । କେତେବେଳେ ଚେତା ଫେରିବ ଉଷାର କିଏ ଜାଣେ !

ଉଷାର ଓଠ ହଲିଲା । ତା'ପରେ ଖୁବ୍ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଶୁଭିଲା— ଦେବେନ୍ଦ୍ର···ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆସିଲ !

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଦଉଡ଼ି ଗଲା ଉଷା ଶେଯ ପାଖକୁ । ଆଖି ତାର ଛଳଛଳ । ସେ ମଧ୍ୟ ବାହ୍ୟଜ୍ଞାନଶୂନ୍ୟ ହୋଇ କହି ପକାଇଲା—ହଁ ଉଷା, ମୁଁ ଆସିଛି, ଦେଖ ।

ଏଇ ସମୟରେ ଉଜାଗର ସିଂ ପଶି ଆସିଲେ ରୁମକୁ । ଦେବେନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଉଷା ଉପରେ ଝୁଙ୍କି ପଡ଼ିବା ସେ ମୋଟେ ପସନ୍ଦ କରୁ ନ ଥିଲେ । ପାଖକୁ ଆସି ସେ କହିଲେ, ଟିକେ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ଚେତା ଫେରି ନାହିଁ ।

ଏତିକିବେଳେ ଉଷା ପୁଣି ଡାକିଲା—ଦେବେନ୍ଦ୍ର—ଦେବେନ୍ଦ୍ର— ଓଃ ପାଣି !

ଉଷା ! ଆଖି ଖୋଲ ! ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଖୁବ୍ ନରମ ଗଳାରେ କହିଲା ।

ଏତିକିବେଳେ ତରଙ୍ଗିଣୀ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ବାହାରକୁ ଡାକି ଆଣିଲେ ।

ବୁଝିଲେ ଡାକ୍ତର ବାବୁ, ଉଷା ମୁହଁରେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାଁ ଶୁଣି ଆପଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିବେ ! କିନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାନ ଅବସ୍ଥାରେ ନାରୀ ଯାହା ନାଁ ଧରେ, ତାହା କେତେ ଗମ୍ଭୀର ଆପଣ ବୁଝୁଥିବେ । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଠିକ୍ ସେଇଆ । ଏଇ ହେଉଛନ୍ତି ସେଇ ଦେବେନ୍ଦ୍ର—ଉଷାର ବାଂଛିତ—ଏ ଦୁହିଁଙ୍କ ଇତିହାସ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର । ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଗଭୀର ଭାବେ ଚାହୁଁ ଥିଲେହେଁ କେହି କାହା ଆଗରେ ମନକଥା ପ୍ରକାଶ କରି ନାହାନ୍ତି··· ହୁଏତ ଜୀବନରେ କେବେ ପ୍ରକାଶ କରି ନଥାନ୍ତେ···ଯଦି···ତରଂଗିଣୀ ଅଟକି ଗଲା ।

ଉଷା, ଉଷା—ଦେଖ—ମୁଁ—ତମର ଦେବେନ୍ଦ୍ର ! ଆଖିପତା ଖୋଲିବା ଦେଖି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆକୁଳ ନୟନରେ ଚାହିଁ ରହିଲା ଉଷା ମୁହଁକୁ ।

ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂ ଆଉ ତରଂଗିଣୀ ଆସି ଛିଡ଼ା ହେଲେ ପାଖରେ । ତରଂଗିଣୀଠାରୁ ସବୁ ଘଟଣା ଶୁଣି ତାଙ୍କ ମନରେ ମଧ୍ୟ ଦୟା ଆସିଥାଏ ଏଇ ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ଯୁବକଟି ପ୍ରତି ।

ଉଷା ସ୍ପଷ୍ଟ ଚାହିଁଲା । ଦେଖିଲା ଗୁଡ଼ାଏ ଲୋକ ତା ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି । ଆଗ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଉପରେ । ପାଖରେ ଜଣେ ତରୁଣୀ—ଚିହ୍ନା ଚିହ୍ନା ଜଣାପଡୁଥିଲେହେଁ ଠିକ୍ ଚିହ୍ନି ହେଉନି । ଟିକିଏ ଦୂରରେ ନର୍ସଟିଏ । କିନ୍ତୁ ଅତି ପାଖରେ ତା କୋଳକୁ ଲାଗି ବସିଛି କିଏ ?

ଉଷା ମତେ ଚିହ୍ନୁଛ ? ଉଷା ମୁହଁ ଉପରୁ ଅଲରା ବାଳଗୁଡ଼ାକୁ ସଜାଡ଼ି ଦେଉ ଦେଉ ସସ୍ନେହରେ କହିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ? ତମେ ! ତମେ କେତେବେଳେ ଆସିଥିଲ ? ମୋର କଣ ହୋଇଥିଲା ? ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ଉଷା ।

ଉଠନା ଉଷା, ତମେ ତଳେ ପଡ଼ିଯାଇ ବେହୋସ ହୋଇଯାଇଥିଲ । ତରଂଗିଣୀ ତମକୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ଚିହ୍ନିପାରୁଛ ଯାଙ୍କୁ! ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଉଷା ହାତ ଉପରେ ମୃଦୁସ୍ପର୍ଶ ଦେଉ ଦେଉ କହିଲା ।

ଉଷା, ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ତମ ପାଇଁ ପାଗଳ ହୋଇ ଘରେ ପଶୁ ନାହାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଅଜି ତମ ପାଖକୁ ନେଇ ଆସିଥିଲି । ତମର ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ ତମକୁ ଏଠାରେ ଛାଡ଼ିଦିବି କିପରି ? ତରଂଗିଣୀ କହୁ କହୁ ବାହାରେ ପଦଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଅଟକି ଗଲା ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ, ଆପଣ ଭାଗ୍ୟବାନ ! ଉଷା ଦେବୀ ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ଫେରି ପାଇଛନ୍ତି । କେବଳ ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷା ବାକୀ ଅଛି । ଆସନ୍ତୁ ଗୀତା ଦେବୀ, ଆସନ୍ତୁ । ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂ ବାହାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଗୀତା ଦେବୀଙ୍କୁ ଭିତରକୁ ଡାକିଲେ ।

ଗୀତା ଦେଇ ! ତୁ ଏଠି କିପରି ! ରାଜେଶ ଭାଇ କାହାନ୍ତି ? ଉଷା ଆବେଗରେ ଉଠି ଆସୁଥିଲା । ଗୀତା ପାଖକୁ ଯାଇ ତାକୁ ଛାତିକୁ ଟାଣି ନେଲା—ଦି'ଆଖିରୁ ଅଶ୍ରୁଧାରା ଛୁଟି ଚାଲିଲା । ଦି' ଭଉଣୀଙ୍କ ମିଳନରେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖି ମଧ୍ୟ ଛଳଛଳ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ଡାକ୍ତର ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଓ ତରଂଗିଣୀକୁ ଅନ୍ତରାଳକୁ ଡାକିଆଣି କହିଲେ, ଉଷାର ପଛ-ଜୀବନ ସହିତ ଯୋଗସୂତ୍ର ସ୍ଥାପନ ହୋଇଗଲା । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଗତ ଜୀବନର ଇତିହାସ ତା ପାଖରେ ପରିଷ୍କାର ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଆଉ ଏକ ମାନସିକ ବ୍ୟାଧି ତାକୁ ଗ୍ରାସ କରିଛି । ବୁଝିଲେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ, ତାହା ହେଉଛି ପ୍ରେମ-ବ୍ୟାଧି । ଆପଣ ତାହାର ଇଲାଜ କରିବେ । ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ଆପଣ ଉଷାକୁ ବିବାହ କରିପାରନ୍ତି, ସେତେ ମଙ୍ଗଳ । ତା'ପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ସେ ସୁସ୍ଥ-ଜୀବନ ଯାପନ କରିବ । ଆଚ୍ଛା ମୁଁ ଯାଏ । ପରେ ଦେଖା ହେବ ।

ଡାକ୍ତର ବିଦାୟ ନେଇ ଚାଲିଗଲେ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ତରଂଗିଣୀ ମୁହଁକୁ ଅନେଇ ରହିଲେ ନିର୍ବୋଧ ପରି ।

ଦେଈ, ତୋ ଜୀବନଟା ଏପରି ଦୁଃଖରେ କଟିବ ବୋଲି ଜାଣି ନ ଥିଲି । ରାଜେଶ ବାବୁଙ୍କୁ ବିବାହ କରି ତୁ ଯେ ଭୁଲ କରିଛୁ, ତା ନୁହେଁ, ତେବେ ସ୍ୱାମୀ ଯଦି ସ୍ତ୍ରୀର ଆକାଂକ୍ଷାକୁ ପୂରଣ ନ କରେ, ତାକୁ ସୁଖୀ ନ କରେ, ସେ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜ ଅଦୃଷ୍ଟକୁହିଁ ନିନ୍ଦିବାକୁ ହୁଏ ।

ନର୍ସିଂହୋମର ସେଇ କୋଠରୀରେ ଦି ଭଉଣୀ ଆଳାପରତ । ଉଷାର ଆକସିଡେଣ୍ଟ ପରଠାରୁ ଘଟିଥିବା ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଗୀତା ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଥିଲା ଉଷା ଆଗରେ ।

ରାଜେଶ ତୋ ଟଙ୍କା ନ ପାଇଥିଲେ ବିଦେଶ ଯିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା···ଗୀତା କହିଲା ।

ମୋ ଧନରେ କଣ ତୋର ଅଧିକାର ନାହିଁ ଦେଈ ! ମତେ ଏତେ ପର ଭାବୁଛୁ ! ରାଜେଶ ଭାଇ ଫେରି ଆସନ୍ତୁ । ମୁଁ ସବୁ ଠିକ୍ କରି ଦେବି । ମୋହନ ବାବୁଙ୍କୁ ସବୁ ଘଟଣା ଜଣାଇଲେ, ସେ ନିଜେ ରାଜେଶ ଭାଇଙ୍କି ରାସ୍ତାକୁ ନେଇ ଆସିବେ ।

ଉଷା କହୁ କହୁ ଅଟକି ଗଲା । ବାହାରେ ମଟରଟା ଜୋରରେ ବ୍ରେକ୍ ଦେଇ ଅଟକି ଗଲା । ତା ପରେ ଶୁଭିଲା ସେଇ ପରିଚିତ ହର୍ଣ୍ଣର ଶବ୍ଦ ।

ମନେ ମନେ ଉଷା ଆନନ୍ଦରେ ଅଧିର ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଦେବେଂଦ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି । ସେ କେମିତି ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହେବ । ଗୀତା ଦେଖିଲା ଉଷାର ମୁହଁଟା ଲଜରେ ଲାଲ ପଡ଼ି ଗଲାଣି । ଉଷା ମୁହଁକୁ ଦେଖି ଗୀତା ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସିଲା ।

ନର୍ସିଂହୋମରୁ ଆଜ ବିଦାୟ ନେବ ଉଷା । ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂ ଗୀତାକୁ ସବୁ ବିଷୟ ବୁଝାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆସିଛି ପରେଶ ଓ ତରଙ୍ଗିଣୀକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି । ଏଇ କୋଲାହଲରେ ଆସି ଯୋଗ ଦେଲେ ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂ ।

ଗୀତା ଆଲମାରି ଖୋଲି ଉଷାର ଲୁଗାପଟା ସଜାଡ଼ି ଦେଲା । ସୁଟ୍‌କେଶଟି ଭିତରେ ସବୁ ରଖିଦେଇ ଉଷାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ କହିଲା । ଉଷା ନିଜ ସୁନେଲି ଭବିଷ୍ୟତ କଳ୍ପନା କରି ଯେତିକି ଉତ୍‌ଫୁଲ୍ଲ ହେଉଥାଏ । ଗୀତା କଥା ଭାବି ତା ଅନ୍ତର ସେତିକି ଦୁଃଖରେ ଫାଟି ପଡ଼ୁଥାଏ ।

ଦେଈ, ତୁ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଚାଲ ! ବ୍ରଜେଶ ଭାଇ ଆସିବା ଯାକେ ତୁ ମୋ ପାଖରେ ରହିବୁ । ଗୀତା ଛାତିରେ ମୁହଁ ଗୁଞ୍ଜି କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ଉଷା ।

ହଁ ଗୀତା ଦେବୀ, ଆପଣ ଯଦି ମତେ ପର ନ ଭାବନ୍ତି, ତେବେ ମୋ ଘରକୁ ଆପଣ ନିଜର ଭାବିବେ । ଉଷା ପୁରାପୁରି ସୁସ୍ଥ ନ ହେବା, ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ଉଷା ପାଇଁ ଖୁବ୍ ଜରୁରୀ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପାଖକୁ ଆସି କହିଲା ।

ତରଙ୍ଗିଣୀ, ପରେଶ ସମସ୍ତେ ଅନୁରୋଧ କଲେ ଗୀତାଙ୍କୁ । ସେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସମ୍ମତି ଦେଲା ।

ସମସ୍ତେ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ । ଫାଟକ ବାହାରେ କାର ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । ଉଷା ଏକ ନୂଆ ଜୀବନ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ । ତାର ଇପ୍‌ସିତ ପୁରୁଷକୁ ପାଇ ତା ଜୀବନକୁ ସୁଖମୟ କରିବ ସେ ।

ଡାକ୍ତର ଉଜାଗର ସିଂଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଛଳ ଛଳ । ଯେ କେଇଟି ଦିନ ଉଷା ନର୍ସିଂହୋମ ଭିତରେ ଥିଲା, ଡାକ୍ତରଙ୍କ ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱପ୍ନିଳ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା । ଆଜ ତାର ଯବନିକା ପଡ଼ିଲା । ଉଷା ଦେବେନ୍ଦ୍ରର । ତା

ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ମାନବିକତାର ପରିପନ୍ଥୀ ।

ଡାକ୍ତର ବାବୁ, ଭୁଲ ବିବେନି ! ଆପଣଙ୍କ ଉପକାର ଜୀବନରେ ଭୁଲି ପାରିବନି । ଉଷା ସ୍ମିତ ହାସ୍ୟରେ ନମସ୍କାର କଲା ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ।

ମତେ ଲଜ୍ଜା ଦିଅନାହିଁ ମିସ୍ ଉଷା ! ରାଜେଶ ବାବୁଙ୍କୁ ଯେଉଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲି ତାହା ମୁଁ ରକ୍ଷା କରିଛି । ଅଚ୍ଛା, ରହିଲି । ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ରଟିଏ ପଠାଇବାକୁ କାର୍ପଣ୍ୟ କରିବେନି !

ଡାକ୍ତର ଆନନ୍ଦମୁଖର ହୋଇ ଉଠିଲେ । ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠିଲେ ଏକାବେଳେକେ । ପଛ ସିଟରେ ବସିଲେ ଗୀତା, ତରଙ୍ଗିଣୀ, ପରେଶ । ଆଗରେ ଉଷା ଓ ଦେବେନ୍ଦ୍ର । ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ହାତ ହଲେଇ ବିଦାୟ ସମ୍ଭାଷଣ ଜଣାଇଲା—ଗୁଡ଼ବାଇ ଡକ୍ଟର !

ବାଇ, ବାଇ ! Wish you both a cheerful life !

ତାପରେ କାରଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିପଥରୁ ବିଲୀନ ହୋଇଗଲା । ଡାକ୍ତର ଧୀର ପଦକ୍ଷେପରେ ନିଜ ଅଫିସ ଆଡ଼କୁ ଫେରି-ଗଲେ ।

ଆଉ ଏକ ମଧୁର ସନ୍ଧ୍ୟା । ମେଘ ମେଦୁର ଆକାଶ । ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହେଇଛି । ବାଲକନିରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ଉଷା । ଟିପି ଟିପି ବର୍ଷାର ସ୍ପର୍ଶକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୟିତର ଆଗମନକୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିଛି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆସିଛି ଛପି ଛପି । ଘରର ପର୍ଦ୍ଦା ଆଢ଼େଇ ପାଦ ଚପି ଚପି ଆସିଛି ଉଷା ପାଖକୁ । ବାଲକନି ଟବ୍‌ରେ ଫୁଟିଥିବା ଗୋଲାପଟିକୁ ଛିଣ୍ଡେଇ ହାତରେ ଧରିଲା । ତାପରେ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କଲା ।

ଉଃହୁଁ ! ମିସ୍ ସୁଖେଓ୍ବନ୍ତ, କା'ର ଭାବନାରେ ନିଜକୁ ମଜ୍ଜେଇ ଦେଇଛ ଜାଣି ପାରେକି ?

ଯାଃ ବଡ଼ ଦୁଷ୍ଟ ! ମତେ ଚମକେଇ ଦେଲ ! ଉଷା ଓଠର ଧାରେ ଧାରେ ଲାଜସିକ୍ତ ହସର ମଉଛବ ! ସେ ବୁଲି ପଡ଼ିଲା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଆଡ଼କୁ । ତାପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ଗୋଲାପଟି ଉପରେ ।

ଦିଅ !

ଉହୁଁ ...ହାତରେ ନୁହଁ...

ଉଷା ସେମିତ ଛିଡ଼ା ହେଇ ଗ୍ରୀବାଟି ବଙ୍କେଇ ଦେବାରୁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ତା କବରୀରେ ଖୋସି ଦେଲା ଗୋଲାପଟିକୁ । ତା'ପରେ ତା ଦେହ-ବଲ୍ଲରୀକୁ ନିଜ ବୁକୁ ଉପରକୁ ଭିଡ଼ି ଆଣି ଅକୁହା ମୁହାଣୀରେ ଅନେଇ ରହିଲା ଉଷା ମୁହଁକୁ ।

ଅରେ ଛାଡ଼ ନା, ତମେ ଭାରି ଦୁଷ୍ଟ ହେଲଣି । ଗୋଟିଏ କୁଆଁରୀ ଝିଅକୁ ଏକୁଟିଆ ପାଇ..

ଅତ୍ୟାଚାର କରୁଛ, ନୁହେଁ ?

ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ, ତାକୁ ଅପହରଣ କରି, ତା ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାକୁ ଗୋଟିଏ ଘରେ ବନ୍ଦିନୀ କରାଯାଇଛି...ଏଣୁ ଯୁବକଟିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଯେ ମହତ୍ ନୁହେଁ —

ଆଚ୍ଛା ବାବା, ସେତିକି ଥାଉ, ତମ ରାଜେଶ ଭାଇ ଆସନ୍ତୁ ଫେରିଆଦ ହେବ ! ଆସିଲେ, ଗୀତା ଦେବୀ ଆଉ ପରେଶକୁ ଆଣିବାକୁ କାର ପଠେଇଛି । ମାର୍କେଟିଂ ପାଇଁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାହାଘର ଆଉ କେଇଟା ଦିନ ରହିଲା ?

ଦେବେଂଦ୍ରର ବାହୁବନ୍ଧନରୁ ଖସିଆସି କହିଲା ଉଷା, ତମେ ଦାନ ଗଣୁଚ, ତମେ କହିବନା, ମୁଁ କମିତି କହିବ ?

ହସି ଉଠିଲେ ଦୁହେଁ । କଲ କଲ ଛଲ ଛଲ ସେହି ହସର ସ୍ରୋତରେ ସେମାନେ ଭାସିଗଲେ ବହୁ ଦୂରକୁ ।

ତଳେ ମଟରର ହର୍ଣ୍ଣ ଶୁଭିଲା । ଉଷା ତରତରରେ ଲୁଗା ପିନ୍ଧି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ର ହାତ ଧରି ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା ତଳକୁ ।

ସତରେ ଆଉ ତ ମାତ୍ର ପଂଦରଟା ଦାନ ରହିଲା ତାଙ୍କର ବାହାଘର । ସେ ଦେବେଂଦ୍ର ମୁହଁକୁ ଅନେଇ ଟିକେ ହସି ଦେଲା ।

ପାଉଁଶିଆ ରଙ୍ଗର ମଟରଟା ଗୀତା, ଉଷା, ପରେଶ ଓ ଦେବେଂଦ୍ରକୁ ଧରି ଛୁଟିଗଲା ଦାଲ୍ଲୀ ରାଜପଥରେ । ତା'ପରେ ବିଲୀନ ହୋଇଗଲା ମାଲ ମାଲ ରଂଗ ବେରଂଗର ମଟର ଧାଡ଼ି ଭିତରେ ।

ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଜୋରରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ ବର୍ଷା ।

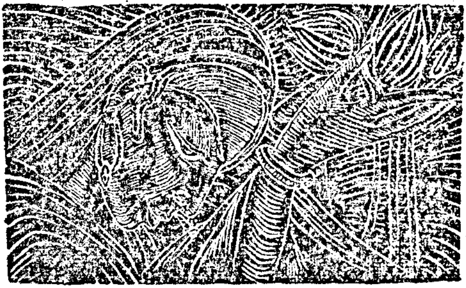

ଯାହା ଯୌତୁକ ତାହାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ

"ଆଜି ତୁମର ଜୀବନର ଏହି ଶୁଭ ଦିନରେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଉପହାର ଦେଉଛି, ଯାହା ସମସ୍ତ ଉପହାର ଦ୍ରବ୍ୟଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହେବ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଏଥିରୁ ଟଙ୍କା ପାଇବ, ସେଥିରେ ତୁମ ପୁଅର ଶିକ୍ଷା, ଝିଅର ବିବାହ ଓ ନିଜର ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ସମ୍ବଳ କରି ପାରିବ; ସେତେବେଳେ ଏହି ଉପହାରର ପ୍ରକୃତ ମୂଲ୍ୟ ବୁଝିପାରି ଭାରି ଖୁସି ହେବ ।

"ହେଉ ଜୀବନବୀମାର ଏ 'ଯୌତୁକ' ପଲିସି ତୁମକୁ ଦେଉଛି, ସେଥିରୁ ମନେକର ସୁଖ ଲଭିବ । ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଜୀବନରେ ଯେଉଁ ପଲିସି କରିଥିଲି, ସେ ଟଙ୍କାରେ ତୁମର ଶିକ୍ଷା ହୋଇଛି—ଯାହା ପ୍ରଭାବରେ ତୁମେ ଆଜି ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଛ । ଏଥିପାଇଁ ମା' ତୁମର ବରାବର ମୋତେ ପ୍ରେରଣା ଦେଉଥିଲେ । ମୁଁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଛି ବୋହୂ ଯେପରି ତୁମକୁ ସେହିପରି ପ୍ରେରଣା ଦେଇ ପଲିସି ଚାଲୁ ରଖିବ ।"

ଜୀବନ ବୀମାର ପଲିସି ନେବା ଓ ଦେବା ହେଲା ଦୂରଦର୍ଶିତାର ନିଦର୍ଶନ ।

ଜୀବନ ବୀମା ଦ୍ୱାରା

ଆପଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରାପଦ

ଖଣ୍ଡିଏ ଶୁଭେଚ୍ଛା ପତ୍ର

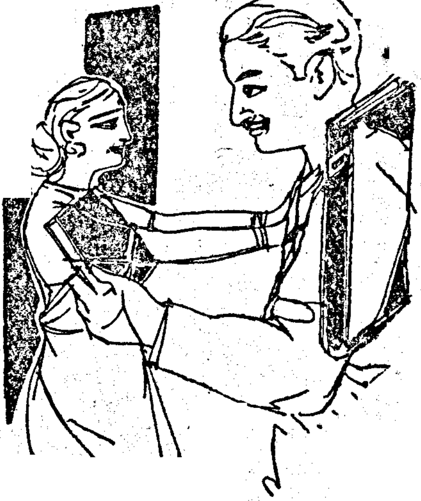

• • • • ଧୀରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ପଟ୍ଟନାୟକ

ମଧୁଲିପି । ସେଇ ନାଁରେ ହିଁ ସେ ପରିଚିତା । ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ନୁହେଁ—କାଗଜ କାଳି କଲମରେ କେବେ ନୁହେଁ —ବାହାର ଦୁନିଆରେ ତା'ର ସାଧାରଣ ପରିଚୟହିଁ ସେଇଆ । କେବଳ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ପଦରେ ସେ ତା'ର ନାଁ ଓ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥାଏ ।

କୁମାରୀ ମଧୁଲିପି । ସେତିକି ମାତ୍ର ଜାଣିବା ଉଚିତ ସମସ୍ତଙ୍କର । ଜାତି, ଗୋତ୍ର, କୁଳମର୍ଯ୍ୟାଦା ଜାଣିବା ଆଦୌ ଦରକାର ନାହିଁ । ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ଯେତିକି ହିଁ ଜାଣିବା ଉଚିତ, ସେତିକି ମାତ୍ର ସେ ପ୍ରକାଶ କରେ ନିଜକୁ ।

ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଅନୁଭବ କରିନଥିଲି ଯେ ସେ କବିତା ଓ ଗଳ୍ପ ମାଧ୍ୟମରେ ଏତେ ପରିଚିତା ବୋଲି ! ତାକୁ ପରିଚୟ କରାଇ ଦେଇଥିଲା ମୋର ଜଣେ ସହପାଠିନୀ ଗୀତା, ଅବଶ୍ୟ ସାମନାସାମନି ନୁହେଁ । ପରୋକ୍ଷରେ ।

ଭାରତୀୟ ଶିଳ୍ପମେଳା ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲି ମୁଁ ମୋର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସହପାଠୀଙ୍କ ସହିତ, କଲେଜ ତରଫରୁ ଯେଉଁମାନେ ଯାଇଥିଲେ । ବେଶ୍ ଆରାମରେ ଗୁଡ଼ାଏ ଦିନ କଟିଗଲା । ଟେକ୍‌ନିକାଲ କଲେଜର ଛାତ୍ରମାନେ ଶିଳ୍ପମେଳାର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତି ସାଧାରଣତଃ ବେଶୀ ଆଗ୍ରହୀ । ଆମେ ମଧ୍ୟ ଥିଲୁ ।

ପ୍ରଦେଶର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କଲେଜର ଅନେକ ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଶିଳ୍ପମେଳା ଦେଖିବା । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଟ୍ରେନ୍‌ଯୋଗେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ମାତ୍ର ଆମେ ପ୍ରାୟ ସପ୍ତାହକ ପୂର୍ବରୁ ପହଞ୍ଚିସାରିଥିଲୁ—ଶିଳ୍ପମେଳା ଅଧ୍ୟୟନ ଓ ଅନୁଧ୍ୟାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଟ୍ରେନ୍ ଆସିବା ସମ୍ବାଦ ଶୁଣି ଆମେ କେତେଜଣ ଷ୍ଟେସନ ଅଭିମୁଖରେ ବାହାରିଲୁ । ଆଶା ଥିଲା ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନର କେତେକ ପରିଚିତ ଓ ଅପରିଚିତ ଛାତ୍ରବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା ସାକ୍ଷାତ ହେବ । ହେଲା ମଧ୍ୟ । ଅନେକ ପୁରାତନ ଛାତ୍ରବନ୍ଧୁ, ପୁରାତନ ପରିଚିତ ଆଖିଗୁଡ଼ାକ ଆମକୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇଲେ । ଶୁଷ୍କ ନୀରସ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ପ୍ରାଣଗୁଡ଼ିକ ଅଳ୍ପ କେତେ ସମୟ ସତେଜ ଓ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ମାତ୍ର ଦିନକ ପରେ ।

ଶିଳ୍ପମେଳାର ଆଲୋକ ଉଦ୍ୟାନ । ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟର ଅପରୂପ ଶୋଭାଶ୍ରୀକୁ ମନ ପୂରାଇ ଶୋଷିନେବା ପାଇଁ ଭୀଷଣ ଭିଡ଼ହୁଏ ଆଗ୍ରହୀ ଦର୍ଶକମାନଙ୍କର । କେତେଜଣ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଗହଳରେ ହଠାତ୍ ମୋର ଦେଖା ହେଲା ଗୀତା ସହିତ । ଗୀତା—କଲେଜର ପୂର୍ବତନ ସହପାଠିନୀ । ଦୀର୍ଘ ଚାରିବର୍ଷ ଧରି ଯେଉଁ କଲେଜରେ ପଢ଼ିଆସିଛି ସେଇ କଲେଜର ପୁରାତନ ପରିଚିତ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ କିଏ ଭୁଲିହୁଏ ? ଗୀତା ଜାଣିଥିଲା ମୁଁ ଇଂଜିନିୟରିଂ କଲେଜରେ ପଢ଼େ । ତେଣୁ ସେ କେବଳ ପଚାରିଥିଲା ପଢ଼ାପଢ଼ି କେମିତି ଲାଗୁଛି—ଜାଗାଟା ଭଲ ନା ନାହିଁ । ସେଠି କେହି ଚିହ୍ନାପରିଚୟ ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ଅଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି । ମାତ୍ର ମୁଁ ତାକୁ ପଚାରି ଯାଇଥିଲି ଗୁଡ଼ାଏ ପ୍ରଶ୍ନ—ଏମ୍. ଏ. ପଢ଼ୁଛ ନା ଲ ପଢ଼ୁଛ ।-କେଉଁ

କଲେଜରେ ପଢୁଚ—ପାଶ୍ କରିବା ପରେ ଗୃହାଶ୍ରମ କରିବ ନା ରିସର୍ଚ୍ଚ କରିବ—ଘରେ ବାପା ବୋଉଙ୍କର ଇଚ୍ଛା କଅଣ, ଏମିତି ଅନେକ ।

ଅଳ୍ପ ସମୟପରେ ଆମେ ଫେରି ଆସିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲୁ । ସାଢ଼େ ଆଠଟା ପରେ ଆଲୋକ ଉଦ୍ୟାନର ଅଭ୍ୟନ୍ତର ସମ୍ମୁଖ ବନ୍ଦକରି ଦିଆଯାଏ । ଗୀତା ଚାଲି ଯାଇଥିଲା ଷ୍ଟେସନକୁ ତା'ର ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହିତ । ମୁଁ ଫେରି ଆସିଥିଲି ପଲିଟେକ୍‌ନିକ୍ ହଷ୍ଟେଲକୁ ।

ଦୁଇଦିନ ପରେ । ଡିସେମ୍ବର ମାସ ୨୫ ତାରିଖ । ଏକ୍‌ସମାସ ପର୍ବର ସୂଚନା ମିଳିଥିଲା ସକାଳୁ । ବାହାରର ଏକ ସହର, ପୁଣି ରାଜଧାନୀ ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ଡୋରି ଯେପରି ଟିକିଏ ଅଧିକ ଶକ୍ତ ହୋଇଗଲା । ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ପ୍ରତିଅଭିନନ୍ଦନରେ ସକାଳଟା ପୂରା କଟିଗଲା । ହଠାତ୍ ଯେପରି ଆମେ ଏକ ନୂତନ ଆଭିଜାତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ ପାଇଲୁ !

ଶିଳ୍ପମେଳାକୁ ଅପରାହ୍ଣରେ ଯିବା ସମୟରେ ପକେଟରେ କେତେଖଣ୍ଡି ଗ୍ରିଟିଙ୍ଗସ୍ କାର୍ଡ ନେଇ ଯାଇଥିଲି । ଇଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ନେଇଥିଲି; ଗୀତା ଏବଂ ଯଦି ଅଉ କାହା ସହିତ ଦେଖାହୁଏ ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇବା ପାଇଁ ।

ଆଲୋକ ଉଦ୍ୟାନର ନୀଳ ପକ୍ଷୀ ନିକଟରେ ଗୀତା ସାଙ୍ଗରେ ଦେଖା ହେଲା । ତା' ସାଙ୍ଗରେ ଆଉ ଚାରି ଛଅଜଣ ଛାତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଗୀତା ପୂର୍ବରୁ ପରିଚୟ କରେଇ ଦେଇଥିଲା । ଆଉ କେହି ବୋଧେ ମତେ ଚିହ୍ନି ନଥିଲେ ।

ସବୁଜ ଓ କମଳା ରଙ୍ଗର ଛିପି ଛିପିକା ଆଲୋକରେ କୃତ୍ରିମ ନୀଳ ପକ୍ଷୀ ଦୁଇଟା ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଥିଲେ । ମୁହୂର୍ତ୍ତିକୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତି ରଂଗ ବଦଳାଉଥିବା ଛୋଟ ଛୋଟ ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ ପକ୍ଷୀଗୁଡ଼ିକର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁ କରୁ ଆମେ ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟରେ ଶୁ ତେଣୁ ଆଲୋଚନା କରୁଥାଉ । ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟହୀନ, ଅର୍ଥହୀନ ଗପ । ସେଥିପାଇଁ ନିଷ୍ଠା ବା ଏକାଗ୍ରତାର ଆବଶ୍ୟକତା କଅଣ ଅଛି ? ଗୀତା ପ୍ରାୟ ମୋଠୁ ବୁଝିନେଉଥାଏ

କେଶର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଆଉ

ସୁଗନ୍ଧି ପାଇଁ

'ସାଧନା'

ଅମଳା

ମନ୍ଦ୍ୱାପକାଗ୍ନି ଭେଷଜ କେଶତୈଳ

ସାଧନା ଔଷଧାଳୟ—ଢାକା

ପୃଥିବୀର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆୟୁର୍ବେଦ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ

ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଡାଃ ଯୋଗେଶଚନ୍ଦ୍ର ଘୋଷ, ଏମ୍, ଏ, ଆୟୁର୍ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ଏଫ, ସି, ଏସ, ଲଣ୍ଡନ ଏମ, ସି, ଏସ, ଆମେରିକା, ଭାଗଲପୁର କଲେଜର ରସାୟନ ଶାସ୍ତ୍ରର ଭୂତପୂର୍ବ ଅଧ୍ୟାପକ ।

କଲିକତା କେନ୍ଦ୍ର—
ଡାଃ ନରେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ଘୋ ଏମ୍, ବି, ବି, ଏସ, ଆୟୁର୍ବେ ଆଗ୍ରୟୀ, ୩୬-ଗୋୟାଲପଡ଼ା ରୋଡ଼, କଲିକତା-୩୭

ଶିଳ୍ପମେଳାର ବିଭିନ୍ନ ରାଷ୍ଟ୍ରର ଷ୍ଟଲ୍ ଗୁଡ଼ିକରୁ ଆମେ ବିଶେଷ କଅଣ ସବୁ ଶିକ୍ଷା କରୁଛୁ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ଆଲୋଚନାର ଢଙ୍ଗ ବଦଳେଇ ଦେଲା ଗୀତା । ମତେ ପଚାରିଲା—ଆପଣ ମଧୁଲିପିକୁ ଚିହ୍ନିଛନ୍ତି ?

ଜିଜ୍ଞାସୁ କଣ୍ଠରେ ମୁଁ ପ୍ରତିପ୍ରଶ୍ନ କଲି—କେଉଁ ମଧୁଲିପି ?

ଉତ୍ତର ପାଇବା ଆଶାରେ ସେ କହିଲା—କବିତା ଗଳ୍ପ ହେଉକା ଲେଖେ । ଆପଣ ଚିହ୍ନିଥିବେ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ।

ମୁଁ ଉତ୍ତର ଦେଲି ଏଥର ସିଧା ସଳଖ ଭାବରେ—ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ଅନେକ ଲେଖିକାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିଛି । ଆଖିରେ ଯଦିଓ ନୁହେଁ, ତେବେ ପତ୍ର ପତ୍ରିକାରେ । ମାତ୍ର ମଧୁଲିପି—କାହିଁ ମୋର ତ ମନେ ନାହିଁ ଏମିତି । ଟିକଏ ରହି ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କଲି—କଅଣ ତା'ର ପୁରା ନାଁ ? କଲେଜରେ ପଢ଼େ ନା କଣ ତମ ସାଙ୍ଗରେ ?

ବେଶ୍ ସହଜ ଭାବରେ ଗୀତା ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ନା, ସେ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ପଢ଼ିବ କୁଆଡୁ ମ ! କେତେ ବ୍ରିଲିଆଣ୍ଟ ! ଓମେନ୍ସ କଲେଜରେ ପ୍ରିୟୁନିଭରସିଟି କ୍ଲାସରେ ପଢୁଚି । ତେବେ—ତେବେ ତାର ପୁରା ନାଁଟା କଅଣ ମୁଁ ଜାଣିନି ।

ନା, ତେବେ ମୁଁ ଚିହ୍ନିନି । ଭାବିଥିଲି କଥାଟା ହିଁ ଏଇଠି ଶେଷ ହୋଇଯିବ । କାରଣ ମଧୁଲିପି କିଏ ମୁଁ ଜାଣି ନ ଥିଲି—କିମ୍ବା ତା' ବିଷୟରେ ଆଉ କିଛି ଜାଣିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଗୀତାକୁ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ କରି ନଥିଲି ।

କିନ୍ତୁ ସାଧାରଣ କଥାବାର୍ତ୍ତାଟା ଏକ କାହାଣୀର ମୂଳଭିତ୍ତିରେ ପରିଣତ ହେଲା । ଯେତେବେଳେ ଗୀତା ପରିବେଶଟିକୁ ପୁଣି ସଜୀବ କରି ତୋଳି ସ୍ୱାଭାବିକ କଣ୍ଠରେ କହିଦେଲା—ସେ କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଚିହ୍ନେ ।

ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି । ହୁଏତ କେଉଁ ଏକ ଆସରରେ ଦେଖା ହୋଇଚି, ମାତ୍ର ମୁଁ ଭୁଲି ଯାଇଚି ତାକୁ । ମତେ ଆଉ ବିଶେଷ କହିବାକୁ ନ ଦେଇ

ଗୀତା କହି ଗ୍ଲଲ—ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ସେ ଖୁବ୍ ପ୍ରଶଂସା କରେ । ଏଇ ତ ପଅରଦିନ ଆପଣଙ୍କ ଗଳ୍ପଲେଖିବା ଶୈଳୀକୁ ସେ ବେଶ୍‌ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରୁଥିଲା ।

ଲଜ୍ଜାରେ ମୁଁ ଟିକିଏ ଦବିଗଲି । ଯିଏ ମତେ ଏତେ ଭଲ ଭାବରେ ଚହ୍ନେ ତାକୁ ମୁଁ ଚହ୍ନି ପାରୁନି ? ନିଶ୍ଚୟ ଚହ୍ନିଚି ମାତ୍ର ଭୁଲି ଯାଇଚି । ଅପ୍ରସ୍ତୁତଭାବେ ଉତ୍ତର ଦେଲି ମୁଁ—ମୋ ଲେଖା ଯେ ଏତେ ଭଲ, ବୋଧ-ହୁଏ ପ୍ରଥମେ ମଧୁଲିପିହିଁ କହୁଚି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଭୁଲ୍ ଅଛି । ଯାହାକୁ ଯେଉଁ ଲେଖାଟା ଭଲ ଲାଗିବ ସେ ହୁଏତ ପ୍ରଶଂସା କରିପାରେ । ସେ ମୋର କେଉଁ ଗଳ୍ପକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିବ—ବୁଝିଲି, ମତେ ନୁହେଁ । ତେବେ··· ଟିକିଏ ରହିଗଲି ମୁଁ । ଗୀତା ମଧ୍ୟ ବାଧା ଦେଲାନି । ନୀରବତା ଛାଡ଼ିଲି ମୁଁ—କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବଡ଼ ଦୁଃଖିତ ଯେ ତାକୁ ମୁଁ ଚହ୍ନି ପାରିନି । ଲେଖିକା ହିସାବରେ ମୋ'ଠୁ ତା'ର ଯେତିକି ସମ୍ମାନ ପାଇବାର କଥା, ସେତିକି ମୁଁ ଦେଇ ପାରିନି । ବାସ୍ତବିକ୍ ମୁଁ ଲଜ୍ଜିତ ।

କିଛି ସମୟ ନୀରବତାରେ କଟିଗଲା । କୌଣସି କାରଣରୁ ମୁଁ ନିଜକୁ ବଡ଼ ନିଃସହାୟ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିଲି । ଗୀତା ମଧ୍ୟ ନୀରବ ରହିଥିଲା । ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲି ଗୀତା କଥା ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କରିବ ।

ଗୀତା ଆରମ୍ଭ କଲା ମଧ୍ୟ । ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଯେ ପରିସ୍ଥିତିଟା ଏତେ ରୋମାଞ୍ଚିତ ହୋଇ ପଡ଼ିବ ଏ ଧାରଣା କରିବା ମୋ ପକ୍ଷରେ ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ନ ଥିଲା । ମୁଁ ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଶୁଣିଗଲି ଗୀତାର ମାତ୍ର କେଇ ପଦ କଥା— ସେ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇ ପଡ଼ିଚି !

ପରିବେଶଟା ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଓ କୋଳାହଳ ମୁଖରିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲି ଗୀତା ଟିକିଏ ଟିକିଏ ହସୁଛି ଏବଂ ତା'ର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କଣେ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ବାକୀତକ ହସୁ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ହସତକ ଯେ ଲୁଚି ରଖିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁରୁ ବେଶ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣା ଯାଉଥିଲା । କେବଳ ମୁଁ ଟିକିଏ କେମିତି ଅସ୍ୱସ୍ତି ଅନୁଭବ କଲି । ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିଲି ମତେ ଯେପରି ସେମାନେ ଏକ ଖେଳ କଣ୍ଢେଇ ଦରି ଉପଭୋଗ

କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ମୋର ସରଳତାର ସୁଯୋଗ ନେଇ ସେମାନେ ଯେପରି ମୋର ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଏବଂ—ଏବଂ—

ପରିସ୍ଥିତିଟା ଯେପରି ଭାବେ ରୋମାଞ୍ଚିତ ଓ ହାଲୁକା ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବେ ଗମ୍ଭୀର ଓ ଗୁରୁତ୍ୱ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ମୋ ଉତ୍ତରରେ— ଏ ଶୁଷ୍କ ପ୍ରାଣଟା ନେଇ ସେ ସବୁଥିରେ ପଶିବାର ଇଚ୍ଛା ଆଉ ନାହିଁ ।

ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସଟାଏ ବାହାରି ଗଲା ମୋର ଅଜାଣତରେ ଏବଂ ଠିକ୍ ପରେ ପରେ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲି ସେମାନେ ଯେପରି ହଠାତ୍ ଆନନ୍ଦରେ କୁରୁଳି ଉଠିଥିଲେ, ସେମିତି ହଠାତ୍ ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । କଥା ପଦେ ଦୁଇ ପଦରେ ଯେ ପରିସ୍ଥିତିଟା ଏମିତିକା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ହୋଇ ଉଠିବ ଜାଣିଥିଲେ ମୁଁ ହୁଏତ କହି ନ ଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ହୁଏତ ଆହତ ହେଲେ । ମତେ ଟିକଏ ଦୁଃଖ ଲାଗିଲା ।

ପରିବେଶଟିକୁ ନଜେ ନଷ୍ଟ କରି ଦେବା ପରେ ମୋର ଆଉ ସାହସ ହେଲାନି ମଧୁଲିପି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଗୀତାକୁ କିଛି ପଚାରିବାକୁ । ଫେରିବାବେଳେ ଗୀତା ହାତରେ ଧରେଇ ଦେଲା ଆଉ ଖଣ୍ଡିଏ ଗ୍ରିଟିଙ୍ଗ୍ସ କାର୍ଡ଼—ଲେଖିକା ମଧୁଲିପି ପାଇଁ ଏକସ୍ମାସ୍ ଓ ନବବର୍ଷ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଲିପିବଦ୍ଧ କରି । ଗୀତା କିଛି କହିଲାନି । ସେମାନଙ୍କର ସେହିଦିନ ଦିଲ୍ଲୀ ଛାଡ଼ିବାର କଥା ।

ଅପରିଚିତା ମଧୁଲିପି ଅପରିଚିତା ହୋଇ ରହିଗଲା ।

ସପ୍ତାହକ ପରେ ଆମେ ସବୁ ଯେତେବେଳେ ଫେରିଲୁ ହଷ୍ଟେଲ, ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟ ଲେଟର ବକ୍ସ ପାଖରେ ଜୁଟିଗଲୁ ଏକାବେଳକେ । କାଳେ କାହାର ଚିଠି ଆସିଥିବ ! ଦୀର୍ଘ ଦିନର ଅନୁପସ୍ଥିତି ପରେ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିଏ ଯେ କେତେ ଆନନ୍ଦ ଦିଏ ତାହା ସହଜରେ ଅନୁମେୟ । ଯିଏ ଯାହାର ଚିଠି ନେଇଗଲେ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ମୋ ଚିଠିଟି ଆଣିଲି । ମାତ୍ର ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ! ଚିଠି ତ ନୁହେଁ ! ଖଣ୍ଡିଏ ଶୁଭେଚ୍ଛା ପତ୍ର ।

ଶୁଭେଚ୍ଛା ପତ୍ର ଖଣ୍ଡିକ ପଠାଇଥିଲା ମଧୁଲିପି । ବଜାରରେ ବିକା ହେଉଥିବା ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ଛାପା କାର୍ଡ଼ ନୁହେଁ । ଭଙ୍ଗା ହୋଇଥିବା ଓସାରିଆ ଧଳା ଆର୍ଟ ପେପର ଖଣ୍ଡିକରେ ଚିତ୍ରଟିଏ ଅଙ୍କା ହୋଇଥିଲା । ଶିଳ୍ପମେଳା ପଛଭୂମି ଉପରେ ଏକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବର୍ତ୍ତିଖୁଣ୍ଟ—ଟିକିଏ ଦୂରରେ ଦୁଇଟି କଳାଗୁଣ୍ଡି ମାତ୍ର । ଏଇତକକୁହିଁ ବୋଧହୁଏ ଥିଲା ସବୁକିଛୁ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଉ ପାଖରେ ଲେଖାଥିଲା—ନବବର୍ଷର ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜଣାଉଛି । ତା' ତଳକୁ ଗୋଲ୍ ଗୋଲ୍ ଅକ୍ଷରର ଏକ ଛୋଟିଆ ଦସ୍ତଖତ—ମଧୁଲିପି ।

ପୁଣି ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା ଅତୀତର ସ୍ମୃତିବହୁଳ କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ମଧୁଲିପି କିଏ । ଜାଣିପାରିଲିନି । ଖଣ୍ଡିଏ ଶୁଭେଚ୍ଛା ପତ୍ର ଗୀତା ହାତରେ ପଠେଇ ଦେଇଥିଲି । ମଧୁଲିପି ତାର ଉତ୍ତର ଦେଇଯାଇଚି । ଗୀତା କହୁଥିଲା ସେଦିନ ମଧୁଲିପି ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସାତଜଣିଆ ଦଳଟିରେ ଥିଲି । ମୁଁ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲି—ହୁଏତ ମଧୁଲିପି ଆହତ ହୋଇଥିବ । ମଧୁଲିପିର ଠିକଣା ଜାଣିବା ଦରକାର ପଡ଼ି ନ ଥିଲା ସେତେବେଳେ । ହାତଲେଖା ଶୁଭେଚ୍ଛା ପତ୍ରଟି ମୋ ହୃଦୟରେ ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ କୋଣ ଅଧିକାର କରି ବସିଲା—ମଧୁଲିପି ପାଇଁ ।

ଇଚ୍ଛାକୃତ ଭାବେ ମୁଁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ମଧ୍ୟ ଲେଖିଲିନି । ସମୟର ଆବର୍ତ୍ତନ କ୍ରମେ ମୁଁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି ମଧୁଲିପିର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସ୍ୱାକ୍ଷର ।

କିନ୍ତୁ ସେ ପୁଣି ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଚି ଏବେ । ପରୀକ୍ଷାଫଳ ବାହାରିବାର ଦିନକ ପରେ ଗ୍ରିଟିଙ୍ଗସ୍ ଟେଲିଗ୍ରାମ୍‌ଟାଏ ପାଇଲି । ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇ ମଧୁଲିପି ପଠେଇଥିଲା । ତେବେ ମଧୁଲିପି ଆଜଯାଏ ମତେ ମନେ ରଖିଚି । ମାତ୍ର ଉତ୍ତର ମୁଁ ଦେଇପାରୁନି । ଉତ୍ତର ପାଇବାର ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ସେ ତାର ଠିକଣା ଦେଇଥାନ୍ତା । ସେ ଦେଇନି । ହୁଏତ ସେଇମିତି ଅଜଣାରେ ରହିବାକୁ ଚାହେଁ ।

ମଧ୍ୟଯୁଗ ରଙ୍ଗର ରହସ୍ୟ

ମଧ୍ୟ ଯୁଗରେ ପାଣ୍ଡୁଲିପି ଉପରେ ଅଙ୍କିତ ଚିତ୍ର ଉପରେ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ରଙ୍ଗର ରହସ୍ୟ ଏବେ ଆଜେରବୈଜାନ ବିଜ୍ଞାନୀ ଓ କଳା ସମାଲୋଚକ ଅବଲ କାଜୟେଭ ଆବିଷ୍କାର କରିଛନ୍ତି । ୧୬ଶ ଓ ୧୭ଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ କବି ଓ ଶିଳ୍ପୀ ସାଦକ୍ ବେକ୍ ଅଫହାରଙ୍କ ଲିଖିତ ଗ୍ରନ୍ଥ ଉପରେ ଅଙ୍କିତ ଅଲଭ୍ୟ ରଙ୍ଗରୁ ଏ ରହସ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହୁଏ । ଏ ଗ୍ରନ୍ଥର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଲେଖା ପଢ଼ି କାଜୟେଭ, ଅଙ୍କନ ଉପରେ କିଭଳି ରଙ୍ଗ ଦିଆଯିବାର କଥା, ତାହା ଜାଣି ପାରିଛନ୍ତି । ଆଧୁନିକ ଚିତ୍ରକଳା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏ ଅବଦାନ ଅତୁଳନୀୟ ।

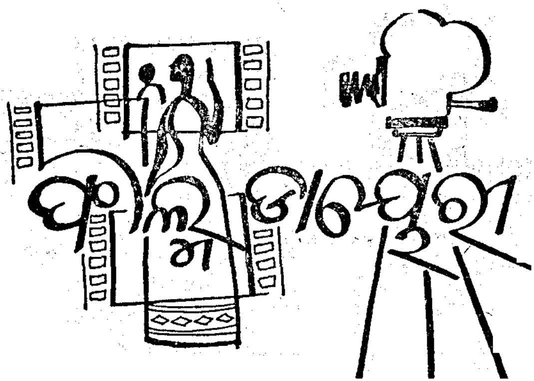

ଭାରତ-ରୁଷ ମିଳିତ ଉଦ୍ୟମ

ଭାରତ-ରୁଷ ମିଳିତ ଉଦ୍ୟମରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ଯାଉଥିବା 'ଏ ଟେଲ ଅଫ୍ ଟୁ ହାର୍ଟସ' ଚିତ୍ରର ସୁଟିଂ ସମ୍ପର୍କୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ପାଇଁ ନିକଟରେ ଏକ ପାଞ୍ଚଜଣିଆ ପ୍ରତିନିଧି ଦଳ ବମ୍ବେ ଆସିବେ ।

ଚିତ୍ରଟି ହିନ୍ଦି ଓ ରୁଷ ଭାଷାରେ ତିଆରି ହେବ । ଉଜ୍‌ବେକ୍ ଫିଲ୍ମ ଷ୍ଟୁଡିଓ, ତାସ୍‌କେଣ୍ଟ ଓ ଫିଲ୍ମାଲୟ ଷ୍ଟୁଡିଓ ମିଳିତ ଭାବରେ ଚିତ୍ରଟି ନିର୍ମାଣ କରିବେ ।

୧୭ଶ ଶତାବ୍ଦୀର କବି ମିରଜା ବେଦିଲଙ୍କ ପାର୍ସି କବିତାରୁ 'ଏ ଟେଲ ଅଫ୍ ଟୁ ହାର୍ଟସ'ର କଥାବସ୍ତୁ ଗୃହୀତ ହୋଇଛି । ଜଣେ ସୋଭିୟେଟର ଗାୟକ ଓ ଭାରତୀୟ ରାଜନର୍ତ୍ତକୀର ପ୍ରେମ କାହାଣୀହିଁ ଏହାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ।

ଏହି ଦ୍ୱିଭାଷୀ ଚିତ୍ରରେ ରୁଷିଆ ଓ ଭାରତୀୟ ଉଭୟ ଅଭିନେତା ଓ ଅଭିନେତ୍ରୀ ଅଭିନୟ କରିବେ । ହିନ୍ଦି ସଂସ୍କରଣରେ ଜୟ ମୁଖାର୍ଜି ଓ ସାୟରା-ବାନୁ ମୁଖ୍ୟଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିବେ । ରୁଷୀୟ ଅଭିନେତା ଅଭିନେତ୍ରୀ-ମାନଙ୍କ ନାଁ ଜଣା ଯାଇନି ।

କାମିଲ ସ୍ୱାମୀତୋଭ ଓ ରେନା ମୁଖର୍ଜି ଯଥାକ୍ରମେ ରୁଷ ଓ ଭାରତୀୟ ଚିତ୍ରରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବେ ।

ଏ ପ୍ରକାର ମିଳିତ ଉଦ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା ଦୁଇ ଦେଶର ସାଂସ୍କୃତିକ ସମ୍ପର୍କ ଦୃଢ଼ତର ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କଳା ଓ ଶିଳ୍ପର ପ୍ରଭୂତ ଉନ୍ନତି ହୋଇ ପାରିବ ବୋଲି ଆମର ଆଶା ।

ଗୋଲାକାର ସିନେମା

ଯେଉଁମାନେ ଇଂରେଜୀ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଯାନ୍ତି, ସେମାନେ ସିନେମାସ୍କୋପ, ଟଡ଼-ଆଓ, ସିନେମିରାକେଲ ବା ସିନେରାମା ପ୍ରଭୃତି ନାଁ ସହିତ ପ୍ରାୟ ପରିଚିତ । କିନ୍ତୁ ପଶ୍ଚିମ ଜର୍ମାନୀର ହମବର୍ଗ ସହରର ସିନେମା ଅଞ୍ଚଳରେ 'ସିନୋଟେରିଅମ' ନାମରେ ଯେଉଁ ଗୋଲାକୃତି ସିନେମା ଗୃହ ତିଆରି ଚାଲିଛି, ତାହା ପୂର୍ବର ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତ୍ୱରେ ଅତିକ୍ରମ କରିବ । ଚିତ୍ର ଉତ୍ତୋଳନ ଓ ପ୍ରକ୍ଷେପଣର ଅଭିନବ ଆବିଷ୍କାର ହେଉଛି ସିନେଟୋରିଅମ । ଏହି ଆଧୁନିକତମ ଚିତ୍ରଗୃହ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ଚିତ୍ର ପ୍ରଯୋଜକ ଏଭାଲବାର୍ଟ ବାଲଟେସ୍ ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୋଲାକାର-ଚିତ୍ର ଅବଶ୍ୟ ନୂଆ ନୁହେଁ, ୧୯୦୦ ମସିହାରେ ପାରିସର ବିଶ୍ୱପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଏ ପ୍ରକାର ଛବି ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସଫଳତା ପାଇ ପାରି ନଥିଲା ।

ଚିତ୍ର ପ୍ରଯୋଜକ ଏଭାଲବାର୍ଟ ତାଙ୍କର ନୂଆ ପଦ୍ଧତିରେ ସବୁ ପ୍ରକାର ଅସୁବିଧା ଦୂର କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇଛନ୍ତି । କାମେରାରେ ଏପରି ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଛି, ଯେ କୌଣସି ଛବି ଯେପରି ୩୬୦ ଡିଗ୍ରୀ କୋଣରୁ ଦେଖାଦିବ । ଯେଉଁ ସିନେମା ଘରେ ଏସବୁ ଚିତ୍ର ଦେଖାଦିବ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଟେନିସ୍‌ବଲ ପରି ବିରାଟ ଗୃହରେ ଦର୍ଶକମାନେ ବସିବେ । ଗୃହର ତଳୁ, ମଝିରୁ ଓ ଭିତରୁ ଝୁଲୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଗୋଲାକାର ଦର୍ପଣ ଉପରେ ବିକୃତ ଗୋଲାକାର ମୂର୍ତ୍ତି ଛବି ପଡ଼ିବ ଏବଂ

ଏଇ ଦର୍ପଣରୁ ଯେତେବେଳେ ସିନେମା ଗୃହରେ ଗୋଲକାର ଭାବେ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିବା ପର୍ଦ୍ଦା ଉପରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବ, ସେତେବେଳେ ଛବିରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ବିକୃତି ନଥିବ ଏବଂ ଛବିଟି ଛବି ପରି ହିଁ ଦେଖାଯିବ ।

ଦର୍ଶକମାନେ ଘୂର୍ଣ୍ଣାୟମାନ ଚେୟାରରେ ବସି ଛବି ଦେଖିବେ । ଷ୍ଟିରିଓ ସାଉଣ୍ଡ ପଦ୍ଧତିରେ ଅବିକଳ ଧ୍ୱନି ସୃଷ୍ଟି ହେବ । ଯେପରି, ରେଲଗାଡ଼ି ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖୁଥିବା ବେଳେ ଦର୍ଶକ ଭାବିବ, ସେ ରେଲ ଡବାରେ ବସିଛି—ଗୋଡ଼ତଳେ ଚକର ଶବ୍ଦ ଆଉ ଇଂଜିନର ହୁଇସିଲ ଦେଖୁଥିବ ଓ ଶୁଣୁଥିବ ।

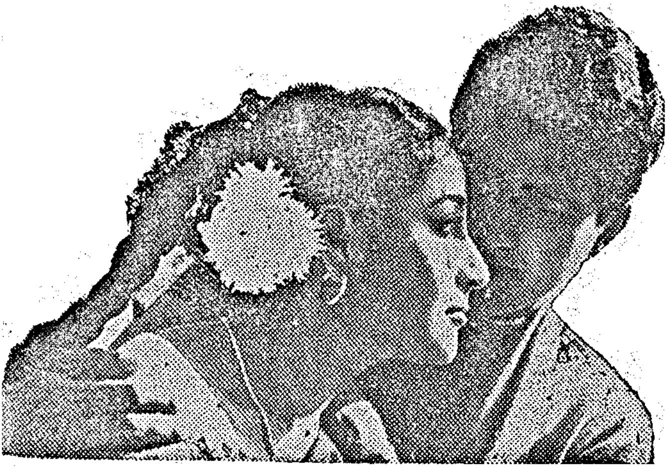

'ହରିଆଲି ଔର ରାସ୍ତା'ରେ ମାଲା ସିନ୍‌ହା ଓ ମନୋଜକୁମାର

'ଗୋରା'ର ହିନ୍ଦି ଚିତ୍ରରୂପ

ବମ୍ବେର ପ୍ରଯୋଜକ ଶଶଧର ମୁଖାର୍ଜି ରବୀନ୍ଦ୍ରନାଥଙ୍କ ବିଖ୍ୟାତ ଉପନ୍ୟାସ 'ଗୋରା'ର ହିନ୍ଦି ଚିତ୍ରରୂପ ପାଇଁ ସବୁ ପ୍ରକାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିସାରିଲେଣି । ବହୁ ଆଗରୁ 'ଗୋରା' ବଙ୍ଗଳା ଚିତ୍ରରେ ରୂପାୟିତ ହୋଇଥିଲା ।

ହିନ୍ଦି ସଂସ୍କରଣରେ ସୁଚିତ୍ରା ସେନ୍ ଓ ଜୟ ମୁଖର୍ଜି ନାୟକ-ନାୟିକା ଭୂମିକାରେ ଅଭିନୟ କରିବେ ।

ଉତ୍ତମ କୁମାର ହିନ୍ଦିରେ ଅଭିନୟ କରିବେ

ଉତ୍ତମ କୁମାର ବଙ୍ଗଳା ଚିତ୍ର 'ନାଁ'ର ହିନ୍ଦି ସଂସ୍କରଣରେ ଅଭିନୟ କରିବା ଜଣାଯାଇଛି । 'ନାଁ'ର ଗଳ୍ପ ଲେଖକ ବଙ୍ଗଳାର ସୁନାମଖ୍ୟାତ ଲେଖକ ତାରାଶଙ୍କର ବନ୍ଦୋପାଧ୍ୟାୟ ।

ବମ୍ବେର ପ୍ରଯୋଜକ-ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ମୋହନ ସାଇଗଲ୍ ହିନ୍ଦି ଫିଲ୍ମ ପାଇଁ ବଙ୍ଗଳା ଚିତ୍ରର ସ୍ୱତ୍ୱ କ୍ରୟ କରିଛନ୍ତି । ଅଭିନେତ୍ରୀ ନୂତନ ଉତ୍ତମ କୁମାରଙ୍କ ସହିତ ନାୟିକା ଭୂମିକାରେ ଅଭିନୟ କରିବେ ।

ଜୟ-ଆଶା ପାରେଖଙ୍କ ନୂତନ ଚିତ୍ର

ନାସିର ହୁସେନଙ୍କ ରଙ୍ଗୀନ ଚିତ୍ର 'ଫିର ଓହି ଦିଲ୍ ଲାୟା ହୁଁ'ର କାଶ୍ମୀରରେ ଚିତ୍ର ଉତ୍ତୋଳନ ହେବ । ପର୍ବତ ଓ ଉପତ୍ୟକାର ଦେଶ କାଶ୍ମୀରର ଲୋକ ଓ ତାହାର ସଂସ୍କୃତିକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି କାହାଣୀଟି ରଚିତ । କାଶ୍ମୀରର ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷପତିର ଝିଅ ସହିତ ଗୋଟିଏ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ପୀଡ଼ିତ ଯୁବକର ପ୍ରେମହିଁ କଥାବସ୍ତୁର ପ୍ରାଣକେନ୍ଦ୍ର । ଜୟ ମୁଖର୍ଜି ଓ ଆଶା ଚରିତ୍ର ଗୁଡ଼ିକୁ ରୂପାୟିତ କରିବେ । କାଶ୍ମୀରବାସୀଙ୍କ ସାଂସ୍କୃତିକ ଜୀବନ ନିଖୁଣ ଭାବେ ଏହି ଚିତ୍ରରେ ପରିସ୍ଫୁଟ ହେବ ।

କାଶ୍ମୀରର ସମସ୍ତ ଐତିହାସିକ ପୃଷ୍ଠଭୂମିକୁ ଚିତ୍ରାୟିତ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଯୋଜକ-ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ନାସିର ହୁସେନ ଜମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀରର ଏକାଡେମି ଅଫ୍ ଆର୍ଟସ୍‌ଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ।